

AGATHA CHRISTIE KARIBSKÉ TAJEMSTVÍ

Přeložila Eva Hrubá
© Agatha Christie Limited, 1964
Translation © Eva Hrubá, 1970
ISBN 80-7176-247-4

*Svému starému příteli
Johnu Cruishanku Rosovi
v upomínku na šťastné chvíle
prožité při návštěvě západní Indie...*

MAJOR PALGRAVE VYPRAVUJE...

„Podívejte se, co se nadělá řečí kolem Keni,“ rozčiloval se zrovna major Palgrave. „Kdekdo o ní žvaní a o tom kousku světa nemá ani ponětí! Abyste rozuměla, já — já tam strávil čtrnáct let svého života... Také to byla moje nejlepší léta.“

Slečna Marplová mírně pokynula šedivou hlavou.

Byl to však spíše jen jemný projev zdvořilosti, a zatímco major Palgrave pokračoval ve vyprávění celkem nezajímavých vzpomínek ze svého života, oddávala se klidně vlastním myšlenkám. Při podobných příležitostech to tak vždy dělávala — měla v tom už praxi. Podobné a jiné takové příběhy už dávno a dávno z minulých let znala, jen dějiště a osoby se měnily. Dříve se vše odehrávalo převážně v Indii a vypravěči bývali majorové, plukovníci i armádní velitelé. Jejímu sluchu zněla už kdysi familiárně různá slova a názvy jako Šimla, nosiči, tygři, Chota Hazri — Tiffin, Khitmagars, tolik charakteristická pro ty Angličany, kteří prožili část svého života v Indii. A pokud se týkalo majora Palgrava, tak se ve svých výrazech jen velmi málo lišil. Místo tygrů figurovali v jeho historkách sloni a ostatní výrazy jako safari, Kikuyové a Swahilové neznamenalý zase nic jiného než lovecké výpravy a domorodé kmeny v okolí Zanzibaru. Zkrátka a dobře všechno opět jen a jen na jedno kopyto. Znovu se setkala se starým pánem, který potřeboval posluchače, aby si v paměti ožíval dobu, kdy bývával šťastný. Ach — kde jsou ty dávno uplynulé dny, ve kterých jeho záda ještě nehrbil věk, kdy nedoslýchavost neotupovala jeho sluch a zraky plály jasným, mužným pohledem. Někteří takoví vypravěči bývali kdysi opravdu hezkými chlapíky rázného vojenského vzezření, ale o jiné by zas člověk stejně ani tehdy pohledem nezavadil. Major Palgrave se svou nabubřelou tváří a skleněným okem jí bezděčně připomínal žabu. Jistě nikdy také žádným krasavcem nebyl a zřejmě patřil do té druhé kategorie.

Přes veškeré nepřilíhly zdvořilé úvahy projevovala vždy slečna Marplová všem vypravěčům bez rozdílu laskavě a blahovolně svou náklonnost. Seděla pozorně a tiše, čas od času souhlasně přikývala, ale v duchu se zabývala svými vlastními myšlenkami a těšila se z

toho, co se jí právě k potěšení nabízelo. A zrovna teď — v tomto okamžiku — to byla nádherná a nekonečná modř Karibského moře.

Ach, jak byla za všechnu tu krásu Raymondovi vděčná! Musela přiznat, že to bylo od něho opravdu velmi hezké a milé... Nedovedla pochopit, proč se vlastně ten drahý hoch o svou starou tetu tolik stará? Co ho k tomu vede? Že by svědomí? Nebo snad rodinné vztahy? A což — jestli ji má opravdu rád...!

Usoudila, že nakonec asi ano — aspoň vždy měla ten dojem... Ovšem — svým způsobem. Věčně se s ní totiž hašteřil — stále se jí snažil převychovávat a naučit ji rozumět dnešnímu životu. Za tím účelem byla jím přímo zahrnována zásilkami knih. Hm — samé moderní romány! Vůbec jim nerozuměla, ať se snažila jak chtěla. Lidé — o kterých pojednávaly — byli jí cizí a nesympatičtí. Připadalo jí podivné vše, co dělali a jak se chovali. A zřejmě ani oni sami z toho nakonec neměli radost a potěšení... Kdepak! Kdyby aspoň to! Samý sex a nic víc než sex... Ach, za mladých časů slečny Marplové se o něm nikdo ani nezmněl, a přece bez něho nežili! Nemluvílo se o něm, zato však se z něj mnohem více radovali... Ano — tak to bylo, alespoň jí to tak připadalo. Nemohla se zbavit pocitu, že i když se kdysi něco takového pokládalo za hřích — byl to jistě mnohem lepší názor, než jak se na to dívají dnešní lidé... Jako kdyby se bez toho nedalo vůbec žít!

Na okamžik spočinul její pohled na řádcích rozevřené knihy. Dočetla ji až na dvacátou třetí stránku — (a popravdě řečeno neměla chuť ani úmysl dočíst ji dál).

„Ale jdi!“ vykřikl zklamaně mladý muž. „Copak ses ještě nikdy s nikým nemilovala. Ty ještě nevíš, co je sex?“ dorážel na ni nedůvěřivě. „V devatenácti? To není možné! Co jiného chceš od života? To musíš znát, rozumíš!“ Jeho hlas se chvěl zlostným opovržením.

Dívka svésila nešťastně hlavu a rovné splepené pramínky vlasů jí spadly do obličeje.

„Vím,“ zašeptala zahanbeně. „Vím.“

Upřeně se na ni díval a najednou nevnímal nic jiného než vybledlý svetřík, bosé nohy se špinavými nehty a pach žluklého tuku... Žasl, čím ho mohla tak bláznivě přitahovat —“

A slečna Marplová žasla také. Opravdu! Nutnost sexuálních zážitků se zde zdůrazňovala jako samospasitelný elixír života. Ubohá mládež... ubohé děti...!

„Milá tetinko!“ spustil na ni jednou zhurta její synovec Raymond. „Proč pořád strkáš jako pštros hlavu do písku? Proč se pořád schováváš do té své venkovské idylky? Tohle je opravdový život — věř mi! O nic jiného v něm nejde!“

Tehdy slečna Marplová nevěděla, kam rozpaky pohlédnout, až konečně šeptla: „Ano — chápu,“ a skoro se styděla, že je tak staromódní.

Ačkoliv — když se to tak vezme — tedy ten opravdový život ani na venkově nebyl zdaleka tak idylický, jak by se na první pohled zdálo. Ovšem lidé jako Raymond neměli o tom vůbec ponětí. Slečna Marplová totiž prožila dlouhou řadu let na venkově, a tak získala i velmi obsažnou sbírku poznatků z venkovského života. Neměla potřebu o nich mluvit, natož zdaleka nepociťovala touhu o nich psát — ale měla je, a to jí stačilo. Hm — a sexu normálního i nenormálního v nich bylo víc než dost. Znásilnění, krvesmilstvo a různé jiné zvrhlosti na všechny možné způsoby! Vskutku — o některých se ani dokonce tomu chytrému mladému muži z Oxfordu, který spisoval romány, podle všeho ani nezdálo.

Na chvíli se zase soustředila na skutečnost, že sedí u Karibského moře, a snažila se zachytit nitku z majorova vyprávění.

„Neobvyklý zážitek,“ poznamenala povzbudivě starým, osvědčeným způsobem. „Opravdu velmi zajímavý.“

„Mohl bych vám říci více,“ zachechtal se major Palgrave. „Všechno se však nehodí pro uši dámy.“

Díky dlouholetým podobným zkušenostem sklopila slečna Marplová rozechvěně víčka. A tak zatímco major Palgrave nerušené pokračoval ve vyprávění v poctivé, ale marné snaze vyhnout se pikantním místům při líčení zvyků a obyčejů domorodých kmenů, stará dáma znovu zalétla v myšlenkách k milému synovci.

Raymond West se stal velmi úspěšným spisovatelem a vydělával peníze. Přímo s dojemnou svědomitostí se snažil zpříjemňovat své staré tetě život. Tak například zrovna minulou zimu prodělala těžký zápal plic a lékař radil pobyt na jihu. Raymond jí tedy přímo

královským způsobem nabídl tuto cestu. Měla pochopitelně plno námitek. Poukazovala na vzdálenost, starosti s cestováním a dopravou, ale hlavně si musela přiznat, že se jí nechťelo opustit svůj milovaný domov v St Mary Meadu. Ale Raymond si s každou její námitkou věděl hned rady. A prý by se mu to také nesmírně hodilo, protože jeden jeho přítel spisovatel zrovna na čas potřebuje k práci klidné místočko na venkově. Jako by ho přímo slyšela: „Ten by se ti o dům ohromně postaral, teto! On právě takové domy úžasně zbožňuje. Je to starý blázen... Chtěl jsem říci...“

A rozpačitě se odmlčel.

„Konečně s takovými lidmi ses už určitě setkala... Víš, jak to myslím —“

Za chvíli pokračoval jakoby nic, aby projednal další podrobnosti její rekreace. Cestování v dnešní době je pochopitelně úplnou maličností. Použije samozřejmě letadla. Jedna známá poletí zrovna do Trinidadu a po cestě se o ni postará, aby měla veškeré pohodlíčko. A pak na místě — tam už bude jako doma. Ubytuje se v hotelu Zlatá palma, který vedou staří známí manželé Sandersonovi. Je to ten nejroztomilejší manželský pár na světě, jaký kdy poznal. U nich se jí prý povede jako v bavlnce a sám jim napíše o jejím příjezdu.

Také hned napsal, ale podle zákona schválnosti se manželé Sandersonovi zrovna nedávno vrátili natrvalo do Anglie. Na Raymondův dopis však odpověděli jejich nástupci manželé Kendalovi, kteří ho mile a přátelsky ujistili, že u nich bude teta v nejlepších rukou. Mají prý na ostrově také v případě potřeby výborného lékaře a oni sami na ni dohlédnou a poskytnou jí veškeré pohodlí.

Musela uznat, že slovu také opravdu dostáli. Molly Kendalová byla inteligentní a roztomilá plavovláska asi kolem dvaceti let, u které o dobrou náladu nebylo nikdy nouze. Přijala ji velmi vřele a starala se jak mohla o její pohodlí. I její manžel Tim Kendal, štíhlý a tmavovlasý, asi tak třicetiletý mladý hezký muž, byl k ní laskavost sama.

A tak jsem tady, říkala si v duchu slečna Marplová — tak daleko od nevlídného anglického počasí. Mám sama pro sebe rozkošný bungalov, kde mne obletují usměvavé domorodé dívky, a v jídelně mne zas obskakuje takový fešák, jakým je Tim Kendal. Je samý vtip, když mi vybírá jídelníček, a tak se aspoň od srdce zasměju. Bydlím

skoro na pláži a na mořskou promenádu mám jen kousek. Denně tedy mohu klidně bez velké námahy vysedávat v pohodlném proutěném koši a pozorovat koupající. Dokonce se mohu i pobavit ve společnosti několika hostů, kteří už také mají hezky dávno první mládí za sebou jako zrovna pan Rafiel, či doktor Graham nebo kanovník Prescott se svou sestrou, i můj právě přítomný kavalír major Palgrave.

Co by si taková stará ženská, jako jsem já, mohla ještě víc přát?

S hlubokým politováním si však slečna Marplová musela přiznat, i když se za tu myšlenku až zastyděla, že není opravdu tak šťastná a spokojená, jak by měla být.

Ach ano — počasí bylo jistě nádherné, a v tom teple jako by i její revmatické klouby pookřály — to přiznat musela — i přímořská scenérie byla překrásná, ale — když se to tak vezme, bylo to přece jen všechno drobátko jednotvárné. Kam oko pohlédlo všude jen samá palma — palma a modř, a zase naopak. A den co den stále jedno a totéž! Nikde se nic nedělo... Kampak se to všechno dohromady hrabalo na její starý zlatý St Mary Mead, kde se zase naopak stále něco dělo. Její synovec jednou přirovnal život v St Mary Meadu k hladině rybníka a ona mu na to tehdy podrážděně odsekla. Řekla mu, že kdyby si jej mohl dát pod mikroskop, asi by vyvaloval oči. Nepřeháněla — v St Mary Meadu opravdu stále něco viselo ve vzduchu. V myšlenkách slečny Marplové se jako na běžícím pásu začala vybavovat jedna příhoda za druhou. Tak třeba hned ta historka staré Linettové se záměnou léku proti kašli — a zase podivně podezřelé chování mladého Polegata, nebo ten rozruch kolem Georga Wooda, když za ním náhle zdaleka přijela jeho matka — (hm, pochybovala, že to byla vůbec jeho matka) — a pak si vzpomněla na pravou příčinu hádky mezi Joem Ardenem a jeho ženou. Inu, samé zajímavé lidské problémy — a člověku aspoň poskytovaly příjemné hodiny nekonečného uvažování. Kdyby se tak také zde něco našlo, co by mohla — nu — do čeho by se mohla tak trochu zakousnout. Ale kdepak tady!

S leknutím si uvědomila, že major Palgrave už zaměnil Keňu za Severozápadní hranici a líčí svoje zkušenosti subalterního důstojníka. Ke vši smůle se jí zrovna s největší vážností zeptal: „Jste přece stejného názoru, vidíte?“

Dlouholetá praxe se slečně Marplové zase osvědčila, takže i z této situace hladce vyklouzla. „Obávám se, že nemám dost zkušeností, abych něco takového dovedla posoudit. Myslím, že jsem po celá léta žila příliš v ústraní.“

„To bylo také správné, madam. Pro vás jediné správné!“ zvolal galantně major Palgrave.

„Vy jste měl tak pestrý život,“ pokračovala slečna Marplová v pevném předsevzetí kát se za svou docela příjemnou nepozornost.

„Nu, nebyl špatný,“ souhlasil s uspokojením major Palgrave. „Opravdu si nemohu naříkat.“ Pak se zálibně rozhlédl kolem a prohodil: „Rozkošné místočko, co říkáte?“

„Ano, překrásné,“ souhlasila slečna Marplová, ale nedovedla se přemoci, aby přece jen nedala volný průchod svým myšlenkám: „Ale, prosím vás, děje se zde vůbec někdy něco?“

Major Palgrave se na ni s údivem zahleděl. „Ach, to bych řekl! Spousta skandálů — to jste asi myslela? Nu, mohl bych vám ledacos vzpomenet —“

Ale slečna Marplová zrovna po takových skandálech netoužila. Kdepak — to nebylo nic pro ni. Zdejší skandálky ji opravdu nezajímaly. Muži i ženy si měnili partnery a ještě se tím chlubili, místo aby to ututlali a aspoň trochu se styděli.

„Před nějakým rokem se zde stala dokonce vražda,“ prohodil major Palgrave. „Vše se točilo kolem jistého chlapíka — Harry Western se jmenoval. V novinách toho bylo plno. Možná, že si na to také vzpomenete.“

Slečna Marplová bez nadšení přikývla. Ani taková vražda ji nezajímala. Nadělal se kolem ní velký rozruch hlavně proto, že všichni zúčastnění byli ohromní pracháči. Vypadalo dost pravděpodobně, že milence své ženy hraběte de Ferrariho zastřelil právě Harry Western. A stejně se zdálo rovněž pravděpodobné, že si své výborné alibi dobře zaplatil. Podle všeho byl tehdy každý opilý, a kromě toho šlo ještě o hezkou sebranku požívačů omamných drog. Samí nezajímaví lidé — pomyslela si slečna Marplová — ačkoliv svou okázalostí jistě vždy a všude budili značnou pozornost. Ach ne — to nebylo její gus-to.

„A neřekla byste, že vím ještě o jiné vraždě z té doby.“ Nahnul k ní hlavu a přimhouřil oko. „Měl jsem tehdy určité podezření — — Nu — je to pryč...“

Slečna Marplová upustila klubko vlny a major se ochotně sehnul, aby je podal.

„Když tak mluvíme o vraždách,“ pokračoval major Palgrave, „setkal jsem se jednou s velmi zvláštním a zajímavým případem. Ovšem — já sám s ním neměl nic společného.“

Slečna Marplová se na něho povzbudivě usmála.

„Jednou se takhle povídalo v klubu, však to znáte, jak se všechno semele, když se lidé sejdou — a jeden člověk začal vyprávět příběh ze svého života. Byl totiž lékařem a měl to být jeden z jeho případů. Jedenkrát uprostřed noci ho náhle vyburcoval mladý muž, že se mu pověsila manželka. Neměli prý telefon a tak, když ji odřízl a sám poskytl první pomoc, nasedl do auta, aby sehnal lékaře. Nu, mrtvá ještě nebyla, ale mnoho jí nechybělo. Každopádně se z toho dostala. Musel ji velice milovat, protože plakal jako dítě. Už nějakou dobu prý pozoroval, že se někdy chová velmi podivně a líčil něco jako stavy deprese. Nu, a to je právě ono. Všechno se již zdálo v pořádku, ale skutečnost byla jiná. Asi o měsíc později zase ta žena požíla velkou dávku prášků pro spaní, a tentokrát vydechla opravdu naposled. Smutný případ...“

Major Palgrave se odmlčel a několikrát pokynul hlavou. Protože to zřejmě nebyl ještě celý příběh, slečna Marplová mlčky vyčkávala.

„Mohla byste říci, že to už tak bývá. Nic na tom zvláštního není a duševně chorá ženská také není nic tak neobvyklého. Ale představte si, že se o nějaký rok později sešel dotyčný lékař s jedním svým kolegou na kus řeči, a ten mu zas vyprávěl příběh ze své praxe. Vzpomněl si na ženu, která se pokusila o sebevraždu utopením, a také ji zachránil její manžel, který pak přivolal lékaře. Dostala se sice z toho — ale pak, za několik týdnů se otráвила plynem.“

Nu — to je náhoda, vidíte? Skoro stejný příběh... Ten můj známý také hned řekl — Já jsem se setkal s něčím podobným. Manžel té ženy se jmenoval Jones — nebo tak nějak. Jak se jmenoval ten váš? — Druhý zavrtěl hlavou. — Nemohu si vzpomenout — řekl. — Myslím, že Robinson. Určitě ne Jones. —

Nu, kolegové na sebe pohlédli a shodli se v tom, že to je opravdu zatraceně podivné. A tu ten můj známý vytáhl nějakou fotografii a ukázal ji příteli. — Tak to je ten chlapík — vysvětloval. — Stavil jsem se tam totiž druhý den po té události, abych si něco ještě podrobněji ověřil, a tu jsem si všiml, hned u hlavních dveří domu, nádherného ibišku. Takový druh jsem dosud v tom kraji ještě nespátřil. Měl jsem ve voze fotografický aparát, a tak jsem udělal snímek. A právě v okamžiku, kdy jsem stiskl spoušť, objevil se manžel oné ženy ve dveřích, proto se mi tedy octl na snímku také. Jsem přesvědčen, že to ani nepostřehl. Ptal jsem se ho, jaký je to druh ibišku, ale nevěděl. — Druhý lékař si zatím prohlížel snímek. — Záběr není příliš ostrý — řekl konečně — ale přísahal bych — skoro jsem si tím jistý — ano, je to on!

Nevím, zda za tím šli. Ale jestli ano, stejně se nikam nedostali. Ať už Jones, nebo Robinson — jistě si dal pořádně záležet, aby své stopy dobře zahladil. Stejně však je to podivný případ, vidíte? Člověka by ani nenapadlo, že se něco podobného může přihodit.“

„Ale ano, mne by to napadlo,“ řekla slečna Marplová klidně. „Takové případy se stávají velmi často.“

„Ale jděte — jděte. To trochu přeháníte.“

„Vůbec nepřeháním. Nezapomeňte, že když se člověku něco podle určitého receptu podaří, tak s tím hned nepřestane. Naopak — zkouší to znovu.“

„Myslíte třeba jako Modrovous?“

„Ano — něco takového.“

„Abych nezapomněl — ten lékař mi onu fotografii věnoval jako kuriozitku.“

Major Palgrave se začal přehrabovat v přecpané tobolce a bručel: „Mám tady všechno možné — ani nevím, proč to vlastně s sebou nosím.“

Slečna Marplová si pomyslela, že zato ona to ví. Byla to část majorova inventáře, kterým příležitostně doplňoval svůj repertoár. Podezřívala ho, že příběh, který jí vypravoval, se původně odehrál jinak a teprve nescíslným opakováním nabyl své nynější verze.

Major stále ještě prohledával tobolku a brumlal si pod nosem — „Na tuhle událost bych už byl málem zapomněl. Taková hezká žen-

ská — nikdy byste to do ní neřekla — ale kde — ? Ach — to mi zase připomíná — a ty kly! Musím vám ukázat —“

Konečně přestal hledat a mezi prsty mu uvízla malá fotografie, kterou si pozorně prohlížel.

„Zajímala by vás fotografie někoho, kdo spáchal vraždu?“

Měl zřejmě zrovna v úmyslu jí podobenku podat, když v tom jakoby zkameněl. Více než kdy jindy se v té chvíli podobal nafouklé ropuše a upřeně hleděl někam za její pravé rameno, odkud se ozvaly hlasy a kroky.

„Nu k sakru, myslím —“

Rychle nacpal všechno zpátky do tobolky a strčil ji do kapsy. Hlasitě, a až nepřírozeně halasně zvolal: „To mě mrzí — byl bych vám rád ty sloní kly ukázat — byl to největší slon, jakého jsem kdy střelil... Áá — buďte nám vítáni!“ zdravil s nápadně strojenou srdečností.

„Podívejte se, kdo přišel! Velký čtyřlístek — Flora a Fauna. Tak co, měli jste dnes štěstí?“

Příchozí patřili k hotelovým hostům a slečna Marplová je dosud znala jen od vidění. Byly to dva manželské páry, a přestože neznala jejich příjmení, věděla, že ten velký muž, s bujnou kšticí hustých šedivých vlasů, se jmenuje Greg a jeho zlatovlasá manželka Lucky. Druhý manželský pár, tmavovlasý štíhlý muž a zdravě vyhlížející osmahlá žena, byli Edvard a Evelyn. Jak vyrozuměla, zabývali se botanikou, a také se snad zajímali o ptáky.

„Vůbec jsme neměli štěstí,“ odpověděl Greg. „Přinejmenším ne v tom, co jsme hledali.“

„Myslím, že se neznáte se slečnou Marplovou. Plukovník Hillingdon s chotí a manželé Greg a Lucky Dysonovi,“ ujal se představování major Palgrave.

Když se všichni se starou dámou roztomile pozdravili, zvolala Lucky vysokým a afektovaným hlasem:

„Umřu, jestli okamžitě nedostanu něco k pití!“

Greg zamával na Tima Kendala, který se svou ženou Molly seděl o kousek dál; oba byli zabráni do účetních knih.

„Haló, Time! Doneste nám něco k pití!“ Nato se obrátil ke společnosti. „Dáte si Plantážnický punč?“

Ochotně souhlasili.

„A co vám, slečno Marplová?“

„Tady dáme citronádu,“ řekl za ni Tim Kendal, jako by četl její myšlenky, „a pětkrát Plantážnický.“

„Nedáte si s námi, Time?“

„Rád bych, ale musím dát do pořádku ty účty. Nemohu nechat všechno ženě na krku. Mimochodem dnes večer zde máme džez.“

„Výborně,“ zajásala Lucky a náhle ucukla křečovitě rukou. „Jsem samý trn. Au! Edvard mne schválně strčil do trní.“

„Ale vždyť tam byly samé krásné růžové květinčky,“ ohradil se plukovník Hillingdon.

„S krásnými dlouhými trny. Ty jsi přímo sadista, Edvarde!“

„Inu, není jako já,“ ušklíbl se Greg. „Já zas přetékám laskavostí a ohledy k bližním.“

Evelyna Hillingdonová přisedla ke slečně Marplové a svým milým způsobem se s ní dala do řeči.

Stará dáma složila plení do klína a pomalu, s určitými potížemi, které působily revmatismem ztuhlé klouby, otočila hlavu a zahleděla se za své pravé rameno. Tímto směrem, jen kousek odtud, byl velký bungalov obývaný bohatým panem Rafielem. V tomto okamžiku však jeho obydlí vypadalo naprosto opuštěně.

Pak chvílemi odpovídala zdvořile Evelyně (opravdu, lidé k ní byli nesmírně laskaví!), ale její oči pozorně a zamyšleně sledovaly tváře obou mužů.

Edvard Hillingdon se jí velmi líbil. Klidný — zato však až příliš přitažlivý muž... A Greg — velký, hlučný — spokojeně vypadající. Napadlo ji, že on i jeho žena jsou asi Kanadáné nebo Američané.

Na okamžik pohlédla i na majora Palgrava. Jejímu bystrému oku neušlo, že se stále snaží předstírat větší srdečnost, než je přirozené.

Zajímavé...

2/ SLEČNA MARPLOVÁ

PŘIROVNÁVÁ

Toho večera bylo v hotelu Zlatá palma velmi veselo. Uvelebena v rohu místnosti u malého stolku, pozorovala slečna Marplová s velkým zájmem okolí. Ze tří otevřených stran vanul do velké jídelny teplý a provoněný vzduch tropické noci. Exotičnost prostředí zvyšovalo světlo barevných stolních lampiček. Většina žen byla oblečena do večerních toalet ze světlých, ornamenty bohatě zdobených lehkých látek, ve kterých se krásně vyjímalily bronzově opálené paže a ramena. Ach, ty zdejší večerní róby! Slečna Marplová si vděčně vzpomněla na synovcovu ženu Joanu, která ji velmi jemným a taktickým způsobem donutila, aby od ní přijala malý šek.

„Víte, tetinko, tam je velmi horko a vy asi žádné lehké šaty nemáte,“ řekla jí tehdy na vysvětlenou.

Jane Marplová poděkovala a šek přijala. Už překročila léta, kdy staří podporují finančně mladé. Teď dosáhla věku, kdy spíše stárnoucí „mladí“ pečují o přestárlé. Ale přesto se nedokázala přimět k tomu, aby si koupila opravdu něco tenkého. Ve svých letech měla i v největším vedru nanejvýš pocit příjemného tepla, a ani teplotura v St Honoré neodpovídala tomu, pod čím si představovala „tropické vedro“. Byla tedy dnes oděna podle nejlepších tradic jemné anglické venkovské dámy — v šedé krajkovině.

Nedalo se říci, že by zde byla jedinou starou osobou. Ve zdejší společnosti se naopak vyskytovali lidé všech věkových hranic. Byli tu obstarožní obchodní magnáti, už s třetími nebo dokonce čtvrtými mladými žínkami, a plno manželských dvojic středního věku ze severní Anglie. Všimla si také jedné veselé rodiny z Caracasu, která sem přišla se všemi dětmi. Mnoho hostů také pocházelo z různých zemí Jižní Ameriky a všichni se vesele bavili španělsky nebo portugalsky. Ani zástupci staré solidní Anglie tu nechyběli a reprezentovali ji dva duchovní, jeden lékař a soudce na odpočinku. Dokonce se zde objevila i celá čínská rodinka. V jídelně pak převážně obsluhovaly ženy. Měly uhlazené způsoby a v bílých naškrobených úborech se

jejich vysoké štíhlé postavy i snědá plet' hezky vyjímaly. Vrchním číšníkem byl však zkušený Ital, vína zas servíroval Francouz. Na všechny dozíralo bystré oko Tima Kendala, který byl hned zde, hned tam, aby udržoval zdvořilý styk s hosty u stolů a současně dohlížel na jejich obsluhu. Jeho žena Molly, zlatovlasá blondýnka, mu čile pomáhala a roztomile jí to slušelo. Její pěkně modelované rty jako by se stále usmívaly. Nikdo ji ještě neviděl ve špatné náladě. Měla zřejmě svou práci ráda a chovala se tak, aby to vyhovovalo všem hostům. Na stárnoucí pány se usmívala, a tak trochu s nimi dokonce i flirtovala, u mladších dam zas obdivovala jejich toalety.

„Mohu oči nechat na vašich šatech, paní Dysonová. Nejraději bych vám je ze samé závisti svlékla,“ oslovila škádlivě Lucky. Ale sama ve svých vypadala tak kouzelně, že toho opravdu neměla zapotřebí — aspoň podle názoru slečny Marplové. Přes obnažená ramena, vystupující z přiléhavé bílé toalety, měla přehozenou šálu z hedvábí. Byla bohatě vyšívána a měla krásnou bledě zelenou barvu. Lucky ji jemně zachytila konečky prstů. „Jaká nádhera! Ta se mi líbí!“ zvolala s nelíčeným obdivem. „Takovou dostanete v místních obchodech,“ odpověděla s úsměvem Molly a zamířila k dalším stolům. U slečny Marplové se nezastavila, protože starší dámy ponechávala zásadně svému muži. „Stejně trpí více na pány,“ říkávala o nich se smíchem.

Za několik okamžiků se už Tim Kendal opravdu skláněl nad slečnou Marplovou.

„Prozradte mi, na co máte chuť a nechám vám to zvlášť uvařit. Myslím, že na zdejší polotropickou stravu nejste tak docela zvyklá, vidíte?“

Slečna Marplová se usmála a ujistila ho, že právě ta patří k jedné z milých změn při pobytu v cizině.

„Pak je to ovšem v pořádku. Ale kdybyste přece jen dostala na něco chuť — na co jste třeba zvyklá —“

„Tak co byste mi doporučil?“ přerušila ho škádlivě.

„Nu —“ Tim Kendal trochu zrozpačitěl — „Nu, třeba chléb s máslovým pudinkem,“ řekl nazdařbůh.

Slečna Marplová s úsměvem prohlásila, že se zatím bez chleba a máslového pudinku docela dobře obejde.

Na důkaz svých slov se hned pustila s nesmírnou chutí do své zamilované ovocné zmrzliny.

Ozvaly se první zvuky bicích nástrojů. Tyhle kapely patřily k jednomu z hlavních atrakcí ostrovů. Popravdě řečeno slečna Marplová by se docela ráda atrakcí podobného druhu klidně zřekla, protože podle jejího mínění vydávaly příšerné zvuky a dělaly jen zbytečný rámus. Nedalo se však popřít, že kdekdo byl jimi nadšen. A tak věrna duchu svého mládí si slečna Marplová s odhodlanou statečností řekla, že když už tu ta muzika je, tak ji musí poslouchat. Poctivě se tedy snažila najít v ní nějaké zalíbení. Nemohla přece požádat Tima Kendala, aby odněkud zvlášť pro ni vykouzlit lahodnou melodii „Modrého Dunaje“. Ach, kde jsi kouzlo valčíku! To je zvláštní, jak ti dnešní lidé tančí. Rozhazují rukama a nohama a krouť se jako paragafy. Nu, ať se mládí vydovádí — nějak se bavit musí. Náhle se zarazila — a v tom si uvědomila, že vlastně jen málo z těch lidí patří opravdu k těm mladým. A přece tanec — světla — kapela — to vše náleží jen a jen mládí!

Ale kde byli ti mladí? Asi ještě ve školách nebo už v zaměstnání — pak ovšem jen čtrnáct dnů volna v roce, pomyslela si lítostivě. A konečně, sem to mají příliš daleko, a také takové rekreační místo, jako zrovna zdejší, je hezky drahé. Nu, co naplat! Tenhle veselý a bezstarostný život je tu zřejmě jen pro lidi až od třicítky nebo dokonce čtyřicítky, nevyjímaje starší pány, kteří se snaží ze všech sil přizpůsobit svým mladým manželkám nebo je dokonce překonat. A tak jí to náhle najednou připadalo nějak smutné.

Ano — slečně Marplové se zastesklo po mládí. Byla tu ovšem paní Kendalová, které zřejmě nebylo víc než dvaadvacet, nanejvýš třiaadvacet let... Podle všeho se také ze života upřímně radovala, ale ta tu nebyla za zábavou a vykonávala jen svou práci.

U vedlejšího stolu seděl kanovník Prescott se sestrou. Pozvali srdečně slečnu Marplovou, aby k nim přisedla a společně s nimi vypila po večeri šálek kávy. Pozvání s radostí přijala. Slečna Prescottová byla štíhlá, přísně vyhlížející dáma, zato růžolící kulatoučký kanovník překypoval bodrou laskavostí.

Při kávě se pohodlně rozsadili kolem stolu. Po chvíli slečna Prescottová otevřela kabelku se šitím, vytáhla jeden z rozešitých,

přímo ošklivě nevkusných ubrousků a pustila se klidně do lemování. Při práci pak začala slečně Marplové vyprávět, jak strávili dnešní den. Ráno prý navštívili novou dívčí školu a po odpoledním odpočinku si udělali pěknou procházku třtinovou plantáží do jednoho penzionu na svačinu, kde bydleli jejich známí.

Protože Prescottovi trávili již delší dobu v hotelu Zlatá palma, mohli jí povědět ledacos bližšího o zdejších hostech.

Tam ten starý pán — jistě ho už zná — to jen pan Rafiel. Fantastický boháč! Majitel obrovské řady podniků v severní Anglii. A ta mladá žena u jeho stolu — to je sekretářka — nějaká Ester Waltersová — vdova. Všechno je samozřejmě mezi nimi v mezích slušnosti, jak se patří — tedy žádná zástěrka. Konečně — vždyť je mu skoro osmdesát!

Slečna Marplová přijímala výklad o hostech s chápavým přikyvováním.

„Velmi příjemná mladá žena,“ řekl uznale kanovník. „Slyšel jsem, že její matka je také vdovou a žije v Chichesteru.“

„Pan Rafiel má s sebou i sluhu,“ pokračovala paní sestra. „Je to spíše ošetřovatel — mám dojem, že je odborným masérem. Jmenuje se Jackson. Chudák pan Rafiel je totiž částečně ochrnutý. Smutný úděl — zvláště když má člověk tolik peněz.“

„Dobrý a šlechetný dárce,“ oceňoval ho kanovník.

Lidé postávali kolem ve skupinkách, někteří se shromažďovali kolem orchestru a jiní zase odcházeli. Major Palgrave se připojil k veselé čtveřici Hillingdonových a Dysonových.

„Nu, a tam ti —“ prohodila směrem k nim slečna Prescottová a zcela zbytečně snížila hlas, protože v hřmotu bicích nástrojů stejně zanikal.

„Ano,“ přikývla dychtivě slečna Marplová. „Právě jsem se vás na ně chtěla zeptat.“

„Byli zde minulý rok. Každoročně trávívají tady v Západní Indii tři měsíce a toulají se po různých ostrovech. Ten vysoký štíhlý člověk je plukovník Hillingdon, a ta tmavovláska — je jeho paní. Oba se zabývají botanikou. Jejich přátelé — manželé Dysonovi — jsou zase Američané. Myslím, že on pracuje na nějaké knize o motýlech a všichni dohromady se zajímají také o ptáky.“

„To se mi líbí, když si lidé najdou koníčka, kterého mohou pěstovat na čerstvém vzduchu,“ poznamenal rozjařeně kanovník.

„Ti by ti asi dali, kdyby slyšeli, jak mluvíš o jejich vědecké práci, Jeremiáši!“ napomenula ho sestra. „Vycházejí jim přece články v National Geographic a v Royal Horticultural Journal. Vždyť jsou to vědeckí pracovníci.“

Od stolu, který právě pozorovali, k nim dolehl hlasitý výbuch smíchu. Úplně přehlušil řvoucí orchestr. Gregory Dyson se smíchy válel v křesle a tloukl do stolu, jeho žena něco rozjařeně vykřikovala a major Palgrave, převraceje do sebe jednu skleničku za druhou, bavil se zřejmě znamenitě.

V tomto okamžiku by je sotva někdo mohl pokládat za vážné vědecké pracovníky.

„Major Palgrave by neměl tolik pít,“ poznamenala kysele slečna Prescottová. „Má vysoký krevní tlak.“

Ale to už jim zas byla přinášena nová zásoba Plantážnického punče na stůl.

„Jsem ráda, že jste mi je pomohla roztřídit,“ řekla slečna Marplová. „Když jsem se s nimi odpoledne poznala, nevěděla jsem, která žena ke komu patří.“

Chvilí nastalo ticho a slečna Prescottová si význame odkašlala, než odpověděla — „Nu, abych vám řekla pravdu —“

„Johanko,“ obrátil se na ni varovným hlasem kanovník. „Nebylo by lépe, kdybys už mlčela?“

„Prosím tě, Jeremiáši, vždyť jsem přece nic zlého říkat nechtěla! Jen to, že minulý rok, už ani nevím proč — ne, opravdu nevím — jsme přece pokládali paní Dysonovou za paní Hillingdonovou, dokud nám to někdo nevyvrátil.“

„To je zvláštní, jak člověk podléhá vlastním dojmům, vidíte?“ řekla nevinně slečna Marplová. Se zábleskem ženského porozumění se její zraky na okamžik setkaly s pohledem slečny Prescottové.

Poněkud vnímavější muž, než byl kanovník Prescott, by se jistě musel cítit knokautován.

Obě dámy si signalizovaly očima dál. Aniž by pronesly jediné slovo, řekly si jasně: „Až někdy jindy...“

Orchestr zatím překonával sám sebe divokou vřavou disharmonických tónů a na parketu se objevila skupina tančících a v rytmu se pohupujících párů.

Slečna Marplová stejně jako ostatní natočila své křeslo, aby viděla na tanečníky. Tanec se jí líbil mnohem více než hudba. Docela se zalíbením pozorovala rytmické pohupování těl. Teď jí i hudba připadala nějak opravdovější a melodie se jí už nezdála tak nesmyslně disharmonická.

Dnešního večera se poprvé začínala cítit ve svém novém prostředí tak trochu jako doma... Až dodnes totiž postrádala to, s čím se totiž pokaždé setkávala — určité známky podoby u lidí teprve poznávaných s těmi, které už dobře znala. Asi ji napoprvé zmátlo exotické prostředí a barvy šatů, ale zavčas si uvědomila, že lidé jsou všude jen lidmi. Zaradovala se, že přece jen bude schopna učinit několik takových zajímavých srovnání.

Tak například Molly Kendalová se zrovna podobala té hezké dívce z autobusu na Market Basing. Vždy člověku ochotně pomohla nastoupit a nikdy nezazvonila, dokud si nebyla jistá, že hezky a pohodlně sedíte. Tim Kendal jí zas tak trochu připomínal vrchního číšníka z hotelu Royal v Medchesteru. Spokojený, a přece zároveň nějak posmutnělý. (Vzpomněla si, že tam ten v Anglii trpěl žaludečními vředy.) Nu, a pokud se týká majora Palgrava, podobal se skoro k nerozeznání svými způsoby jak generálu Leroyovi, tak kapitánu Flemmingovi nebo třeba admirálu Wiklowovi či veliteli Richardsonovi. Pak přešla v myšlenkách na někoho mnohem zajímavějšího. Kam s Gregem? S tím to bylo o to horší, že byl Američanem. Snad se svým okázalým vystupováním podobal siru Georgu Trollopovi, který byl vždy samý šprým a výborně se uplatňoval na zábavách pořádaných pro civilní obranu... Nebo spíše jejímu řezníkovi panu Murdochovi? Pan Murdoch měl tak trochu špatnou pověst, ale někteří říkali, že jsou to jen samé klepy a pan Murdoch je sám ještě podpojuje. A Lucky? Inu — snadné srovnání. Byla jako Marleen z baru od Tří korun. Ale co Evelyn Hillingdonová? Tu se jí nepodařilo zrovna přesně k nikomu přirovnat. Podle vzhledu by to zas tak těžké nebylo — takových osmahlých sportovních typů znala mezi anglickými ženami víc než dost. Třeba zrovna například Lady Karolinu Wolfovou,

první ženu Petra Wolfa, která pak spáchala sebevraždu. Nebo také Leslii Jamesovou — taková klidná ženská to byla. Nikdy nedala člověku najevo, co si vlastně myslí, a pak najednou prodala dům a odešla bůhví kam, aniž by někomu řekla jediné slovo. Také plukovník Hillingdon byl pro ni tvrdším oříškem a nemohla hned říci, do které kategorie by ho zařadila. Inu, bude se s ním muset nejprve trochu blíže seznámit. Je jedním z těch klidných chlapíků uhlazeného chování, ale člověk hned tak nepozná, co se v jeho hlavě děje. A zrovna takoví vás dovedou někdy nejvíce překvapit. Hlavou jí projela vzpomínka na majora Harpera... To bylo něco podobného — a jednoho dne si s klidem podřezal krk. Nikdy se nikdo nedozvěděl proč, ale slečna Marplová se domnívala, že ona to věděla — — — Jista si tím však také tak docela nebyla...

Její oči zabloudili ke stolu pana Rafiela. O něm jí každý především řekl, že má neuvěřitelné množství peněz a jezdívá každým rokem na ostrovy Západní Indie. Vypadal jako starý, vrásčitý dravec a jeho šaty volně visely na ochablé, napůl ochrnuté postavě. Mohlo mu být sedmdesát zrovna tak dobře jako osmdesát nebo dokonce devadesát let. Měl pronikavý zrak a obvykle se choval drsně, ale lidé se proto zřídkakdy uráželi. Jedním důvodem bylo asi jeho bohatství, a druhým, že jeho autoritativní osobnost přímo vnucovala každému pocit, jako by měl pan Rafiel právo chovat se hrubě, kdy se mu zachce.

Vedle něho seděla jeho sekretářka paní Waltersová. Celkem příjemnou její tvář rámovaly světlé vlasy nevýrazné barvy. Pan Rafiel k ní býval obvykle hrubý, ale jí to zřejmě nevadilo. Nedalo se říci, že by se chovala nějak otrocky poddaně, ale spíše přehlíživě. Její způsoby by se daly přirovnat k chování zkušené nemocniční ošetřovatelky.

K židli pana Rafiela právě přistoupil vysoký hezký mladík v bílém saku. Starý pán k němu otočil hlavu a ukázal na vedlejší křeslo. Muž se poslušně jako na rozkaz posadil...

„Zřejmě pan Jackson,“ řekla si potichu slečna Marplová. „Jeho osobní sluha.“

A začala si pozorně pana Jacksona prohlížet.

II

Molly Kendalová vešla do opuštěného výčepu, protáhla se a shodila střevíce s vysokými podpatky. Právě v tom okamžiku vcházel dovnitř z terasy také Tim, a tak měli volný bar na chvíli pro sebe.

„Jsi unavena, miláčku?“

„Trochu, nějak mne dnes rozbolely nohy.“

„Je toho na tebe víc než dost, vid’? Je tu hodně práce. Víím, jak se nadřeš.“ Úzkostlivě si ji prohlížel.

„Ach, Time, nebud’ směšný,“ zasmála se. „Vždyť to dělám ráda. Takovou práci jsem dokonce přímo nadšena. Uskutečnilo se mi něco, o čem jsem jen snila.“

„Myslíš to prostředím? Nu, špatné by nebylo, kdyby tu však člověk byl jen jako host. ale všechno si řídit sám — to už je hezky perná práce.“

„Přece nemůžeme mít něco za nic, nemyslíš?!“ usoudila rozšafně Molly. Tim Kendal se zamračil.

„A máš dojem, že nám to jde dobře? Rozběhne se nám to a budeme mít úspěch?“

„Ale samozřejmě!“

„Myslíš, že si lidé neříkají — ‚Kdepak za Sandersonů! To není ani k přirovnání — to bylo něco docela jiného!‘“

„Ovšem, někdo něco podobného řekne — lidé už jsou takoví. Ale to může prohlásit jen nějaký morous. Podle mého názoru to vedeme mnohem lépe než oni. A jsme také hezčí pár, nemám pravdu? Ty okouzluješ staré dámy a chováš se, jako bys málem chtěl vyznávat lásku znučeným čtyřicátníkům a padesátníkům, a já zas házím očkem po starších pánech, takže se určitě cítí jako neodolatelní svůdníci. Nebo jim zase pro změnu hraji malou holčičku, kterou by v sentimentálním roztoužení rádi měli za svou dceru. Věř — jsem přesvědčena, že jsme to tu dovedli chytit za správný konec.“

Timovo zachmuřené čelo se vyjasnilo.

„Nu, když si to myslíš — budiž! Já mám však trochu strach. Vsadil jsem vše na jednu kartu a vložil do toho celé jmění. Vzdal jsem se svého místa a —“

„A to jsi udělal tu nejlepší věc na světě,“ přerušila ho rychle Molly. „Vždyť by tě to tam ubilo.“

Usmál se a políbil ji na špičku nosu.

„Říkám ti, že jsme to chytli za správný konec,“ ujišťovala ho tvrdošíjně, „proč si tedy pořád připouštíš nějaké starosti?“

„Jsem už takový. Pořád si něco namlouvám — mám takový pocit, jako by se mělo něco stát.“

„Ale co — ?“

„Ach — nevím. Třeba se někdo utopí.“

„Tady? Kdepak! Jev to jedna z nejbezpečnějších pláží. A potom — náš starý Švéd je pořád na stráži.“

„Snad už tedy blázním,“ usmál se Tim. Chvíli zaváhal, jako by měl ještě něco na srdci, a pak se zeptal:

„Poslyš, neopakovaly se ti už ty sny, vid’?“

„To byla jen noční můra, můj drahý,“ odpověděla Molly a vesele se zasmála.

3/ SMRT V HOTELU...

Jako obvykle dostala slečna Marplová svoji snídani do postele. Čaj, vajíčko natvrdo a plátky nějakého prapodivného ovoce.

Ovocem na ostrově nebyla slečna Marplová vůbec nijak nadšena. V téhle době měli skoro pokaždé jedno a totéž. Kdyby tak mohla dostat jedno pořádné jablko — ale jablka zde podle všeho ani neznali.

Teď, když už tu byla skoro týden, odnaučila se hovořit o počasí. Počasí zde totiž bylo stále stejné, což znamenalo — nádherné. Jakékoliv zajímavosti však v něm postrádala.

„Ach, jak velkolepě změny počasí pozná člověk v Anglii za jediný den!“ vzdychla si a hned uvažovala, jestli má tenhle výrok z vlastní hlavy, nebo jej už někde slyšela.

Ovšem, tady mohly také řádit hurikány — aspoň se to říkalo. Ale kdepak hurikán — ten nepatřil k počasí podle vkusu slečny Marplové. Pro ni to byl spíše zásah ruky Páně. Také zde někdy pršelo, ale prudce a krátce, asi tak pět minut, a pak zas dost, jako když utne. Každý promokl za tu chvíli až na kůži, avšak během dalších pěti minut byli zas všichni dokonale suší.

Tmavá domorodá dívka popřála s úsměvem slečně Marplové dobrého jitra a položila jí podnos se snídání přímo na kolena. Měla překrásné zuby a šťastný úsměv. Hezká stvoření tyhle dívenky! Škoda, že se tak nerady vdávají. Také to kanovníka Prescottta pořádně mrzelo. Křtin je tu dost — říkával, aby potěšil sám sebe — ale svatby žádné.

Slečna Marplová posnídala a jala se uvažovat, jak stráví dnešní den. Vlastně jaképak přemýšlení? Vstane, až se jí bude chtít, a pomalu se obleče, protože je horko a prsty už jí tak neslouží jako kdysi. Pak si ještě asi deset minut odpočine, vezme si pletení a pomalu se vydá směrem k hotelu. Nu, a uvidí! Tam se teprve rozhodne, kde se usadí. Mohla by jít na terasu, odkud je nádherný výhled na moře, nebo třeba na pláž a bavit se pozorováním dětí a koupajících. Obvyklejně se vždy rozhodla pro to druhé. Odpoledne po obědě, hned jak

se trochu prospí, mohla by si někam vyjet. Vždyť vlastně na tom, co udělá, vůbec nijak nezáleží.

Pomyslela si, že dnešní den bude jako každý jiný.

Ale — mýlila se. Nebyl...!

Slečna Marplová se tedy podle svého skromného programu vydala na cestu k hotelu a první, koho potkala, byla Molly Kendalová. Ale kupodivu se tato veselá mladá žena tentokrát neusmívala. Ustaraný výraz byl u ní něčím tak neobvyklým, že slečna Marplová bezděčně vyhrkla:

„Stalo se něco, má milá?“

Molly přikývla. Zaváhala — a pak řekla:

„Nu, musíte se to dozvědět — každý se to dozví. Jde o majora Palgrava — je mrtvý.“

„Mrtvý?“

„Ano. V noci zemřel.“

„Ach, děvenko, to mne mrzí.“

„Dovedete si představit, jak je to hrozné, když se něco takového stane právě v hotelu. Na každého to velmi depresivně působí. Ovšem — byl už hodně starý.“

„A včera vypadal tak zdravě a plný života,“ vzpomínala slečna Marplová. Nemohla se smířit s tak klidně vyslovenou samozřejmostí, že nad člověkem pokročilého věku visí už stále Damoklův meč náhlé smrti. „Ano, připadal mi docela zdrav,“ dodala zamyšleně.

„Měl vysoký tlak,“ vysvětlovala Molly.

„Nu, ale dnes se přece takové nemoci úspěšně léčí — jsou proti tomu výborné pilulky. Vždyť je věda tak pokročilá,“ bránila se slečna Marplová skeptickému pohledu na stáří.“

„Ano — jistě... Snad si je však zapomněl vzít — nebo jich naopak vzal hodně. Víte, třeba je to jako s inzulinem.“

Slečna Marplová si zase nemyslela, že by to bylo stejné s tlakem jako s cukrovkou, a raději se zeptala:

„A co říkal lékař?“

„Ach — doktor Graham? Ten ho totiž viděl první, protože bydlí v hotelu, ale je už vlastně v penzi. Samozřejmě oficiálně přišel také úřední lékař ještě s ostatními lidmi ze správního úřadu, ale podle všeho nešlo o nic zvláštního. Zřejmě se něco takového stává často,

když má člověk vysoký tlak a vypije tolik alkoholu jako major Palgrave. Ten byl v tomto směru velmi neukázněný — zrovna jako včera večer.“

„Ano, všimla jsem si,“ přikývla slečna Marplová.

„Asi si zapomněl vzít léky,“ pokračovala Molly. „Inu — chudák starý měl smůlu! Lidé tu však nemohou zůstat na věky, vidíte? Ale stejně je to strašně nepříjemné — totiž pro mne s Timem. Lidi by mohlo napadnout, že bylo něco v jídle.“

„Ale jděte, přece příznaky u smrti otrávením jsou jiné, než když někoho raní mrtvice, nemyslíte?“

„Ano — lidé si však hned něco vymyslí. A když si usmyslí, že bylo něco v potravě — a odejdou — a pak to budou povídat ještě dál —“

Molly zmlkla a vypadala jako hromádka neštěstí.

„Podle mého názoru si opravdu děláte zbytečné starosti,“ uklidňovala ji laskavě stará dáma. „Jak jste sama jinými slovy řekla — takový člověk v letech jako major Palgrave — vždyť mu muselo být hodně přes sedmdesát — má už na smrt právo. Mnozí to budou pokládat za zcela běžnou událost — smutnou sice, ale ne neobvyklou.“

„Jen kdyby,“ vzdychla nešťastně Molly, „kdyby se to nestalo tak náhle.“

Ano — přišlo to příliš náhle, pomyslela si také slečna Marplová, když už zase osaměla a pomalu pokračovala v chůzi. A včera večer tu ještě byl! Smál se a rozjařeně se bavil s Hillingdonovými a Dysonovými. Neuvěřitelné, jak rychle je člověk na onom světě!

Hillingdonovi a Dysonovi... Slečna Marplová ještě více zpomalila chůzi... Pak se náhle zastavila, a místo aby šla na pláž, usadila se ve stinném koutě terasy. Vytáhla pletení a jehlice se neobvykle rychle rozkmitaly, jako by chtěly dohonit její rychle ubíhající myšlenky. Ne, nelíbilo se jí to — vůbec se jí to nelíbilo. A přišlo to jako na zavolanou...

V duchu si probírala události včerejšího dne.

Úplně živě si vybavila majora Palgrava, jak jí vypráví své historky...

Byly stále stejné a jako obvykle je příliš pozorně neposlouchala... Možná, že by byla včera večer udělala lépe, kdyby je byla poslouchala...

Keňa — mluvil o Keni, a pak o Indii — dále o Severozápadní hranici — a potom — z nějakého důvodu přešel na vraždy — Ale dokonce ani těm nevěnovala příliš pozornosti...

Mluvil o nějakém slavném zdejším případu — kterého byly plné noviny —

A hned nato — když jí podal klubko vlny — začal vyprávět o nějaké fotografii — „někoho, kdo spáchal vraždu“ — ano, tak to řekl...

Slečna Marplová zavřela oči a snažila se postupně si přesně vybavit celý příběh.

Byla to zatraceně zmatená historka — někdo ji svěřil majorovi v jeho klubu — nebo dokonce v jiném klubu — a vyprávěl mu ji lékař, který ji slyšel od jiného lékaře. Jeden z těch dvou lékařů si pak pořídil snímek někoho, kdo zrovna vycházel hlavními dveřmi z domu — — — Někoho, kdo byl vrahem...

Ano, tak nějak to bylo — různé podrobnosti se jí začínaly vybavovat —

A potom jí chtěl snímek ukázat. Vytáhl toboleku a začal se v ní přehrabovat — a celou tu dobu pořád něco mluvil —

A jak tak pořád povídal, najednou zvedl hlavu — a podíval se — ne — na ni se nedíval — ale na něco za ní — přesněji řečeno — za její pravé rameno. Vtom přestal mluvit, jako když utne, zrudl nápadně v tváři — a začal rychle strkat všechno zpět do toboleky. Vzpomínala si, že se mu při tom přece jen lehce chvěly ruce... Nato hlasitým, skoro až nepřírozeným způsobem začal vyprávět něco o sloních klech!

Za malý okamžik se pak k nim připojili Hillingdonovi s Dysonovými...

Ona sama teprve potom otočila hlavu, aby se podívala za své pravé rameno... Ale nic zvláštního ani nikoho tam neviděla. Za jejím levým ramenem, ovšem poněkud dál směrem k hotelu, seděl u stolu Tim Kendal s manželkou a za nimi početná rodina z Venezuely. Ale tím směrem se major Palgrave nedíval...

A tak si slečna Marplová lámala hlavu až do oběda.

Po obědě si také nikam nevyjela.

Místo výletu však poslala psaníčko doktoru Grahamovi, ve kterém si mu stěžovala, že se necítí dobře a prosila ho, aby byl tak laskav a přišel se na ni podívat.

4/ SLEČNA MARPLOVÁ

POTŘEBUJE LÉKAŘE...

Doktor Graham byl vlídný asi pětasedesátiletý pán, který měl na zdejších ostrovech už hezkou řádku let lékařské praxe za sebou. Teprve teď konečně si dopřával odpočinku a většinu své práce přenechával mladším kolegům. Srdečně starou dámu pozdravil a s účastí se jí zeptal, co ji trápí. Naštěstí byla slečna Marplová ve věku, kdy po této stránce má člověk vždy o čem mluvit a pochopitelně této výhody, byť s mírným přeháněním, dovedla náležitě využít. Nejprve se sice nedovedla rozhodnout mezi „ramenem“ nebo „kolenem“, ale nakonec dala přednost kolenu. Sama totiž říkala, že o svém koleně vždy a za každých okolností — ví!

Doktor Graham byl také velmi laskavý pán a nemusela od něho vyslechnout starou známou písničku o tvrdé skutečnosti, že lidé v jejím věku už musí s takovými potížemi počítat. Předepsal jí zase jedny z těch výborných malých pilulek, bez kterých se žádné lékařské vyšetření neobejde, a protože ze zkušenosti věděl, jak se starší lidé první dobu po příjezdu do St Honoré cítivají obyčejně osamělí, zdržel se u ní i na kousek řeči.

„Opravdu milý člověk,“ říkala si v duchu stará dáma provinile. „Skoro se stydím, že jsem mu lhala. Ale na druhé straně zase nevím, co jiného mi zbývalo.“

Slečna Marplová byla totiž vychována v hluboké úctě k pravdě a svou přirozenou povahou byla také velmi pravdymilovná osoba. Ale za jistých okolností, když to považovala za svou mravní povinnost, dovedla za účelem poznání pravdy lhát přímo obdivuhodně.

Lehce si odkašlala, vrhla na lékaře stydlivý a omluvný pohled, a tak jak to mívají ve zvyku staré dámy, třesoucím se hlasem řekla:

„Ráda bych se vás na něco zeptala, pane doktore. Nejraději bych se o tom vůbec nezmiňovala — ale opravdu nevím, jak jinak to mám udělat — ačkoliv samozřejmě o nic důležitého nejde. Ale víte — pro mne je to důležité. Doufám, že mne pochopíte a nebudete si myslet, že vás obtěžuji nebo — že žádám třeba něco — nezákonného.“

„Copak vás trápí? Tak ven s tím, rád bych vám pomohl,“ zněla laskavá odpověď na její rozpačitý úvod.

„Týká se to majora Palgrava. Smutný případ, vidíte? Nemohla jsem se ani vzpamatovat, když jsem se to ráno dozvěděla.“

„Ano,“ přikývl doktor Graham. „Myslím, že to přišlo příliš nečekaně. Byl podle všeho včera večer ve výborné náladě.“ Hovořil velmi jemně, ale bez citového pohnutí. Pro něho zřejmě smrt majora Palgrava nebyla ničím zvláštním. Slečnu Marplovou náhle napadlo, jestli opravdu jen ona sama nechce dělat z komára velblouda. Možná, že si příliš zvykla dívat se na všechno podezřívavě. Nu, třeba opravdu už nemůže s přibývajícými lety spoléhat více na svůj úsudek. A vlastně také žádný úsudek si neudělala, měla jen takové malé — malinké podezření. Inu — když už se do toho dala, nemůže teď couvnout.

„Seděli jsme spolu včera odpoledne a povídali si,“ pokračovala. „Vyprávěl mi o svém pestrém a zajímavém životě. Viděl ohromný kus světa.“

„Jistě,“ přisvědčil doktor Graham, který byl nesčetněkrát k smrti znuděn majorovými vzpomínkami.

„A pak se rozhovořil o letech svého dětství — o rodině — a já mu zas vyprávěla o synovcích a neteřích. Poslouchal mne s velkým zájmem, a tak jsem mu ukázala snímek jednoho z mých synovců, který jsem náhodou měla s sebou. Byl to velmi milý chlapec — vlastně už chlapcem nebyl — ale pro mne zůstal stále malým hošíčkem, rozumíte mi?“

„Ano,“ přisvědčil doktor Graham a v duchu uvažoval, jak dlouho bude ještě trvat, než stará dáma přejde k jádru věci.

„Podala jsem mu tedy fotografii a on si ji velmi pozorně pohlížel, když se vtom k nám připojila společnost — takoví roztomilí lidé — sbírají prý divoké kytky a motýly — nějaký plukovník Hillingdon s paní — doufám, že se tak jmenují —?“

„Ach ano — Hillingdonovi a Dysonovi.“

„Ano — správně. Připojili se k nám ve velmi veselé náladě, posadili se k našemu stolu a objednali si nápoje. Pak jsme se bavili všichni společně a bylo to velmi hezké. Major Palgrave při tom zřejmě bezmyšlenkovitě vložil snímek do své tobolky a strčil ji do

kapsy. Já jsem tomu také v tom okamžiku nevěnovala pozornost a vzpomněla jsem si na to až později. Hned jsem si řekla — Nesmím zapomenout požádat majora, aby mi vrátil Denzilovu podobenku —. Viděla jsem ho sice také včera večer, když hrála hudba a tančilo se, ale nechtěla jsem ho vyrušovat, protože se ve společnosti velmi vesele bavil a myslela jsem si — Hned ráno mu o ni řeknu —. Jenže dnes ráno...“ slečna Marplová zmlkla a skoro se až vzrušením zadýchala.

„Ach, — rozumím,“ přikývl doktor Graham. „Plně vás chápu. Vy — nu, zcela přirozeně byste ráda dostala snímek zpět. Je to tak?“

Slečna Marplová s dychtivým souhlasem přikývla.

„Ano... Víte, je to jeho jediná fotografie, kterou mám, a jinou dostat už nemohu. On totiž chudáček Denzil zemřel asi před pěti léty... Byl to můj nejmilejší synovec. Ta fotografie mi zůstala jako poslední památka na něho... A tak mne napadlo — vím, že je to ode mne velká troufalost — ale nemohl byste to nějak zařídit, abych ji zase dostala zpět? Víte, opravdu si nevím rady, koho jiného o to požádat. Nevím, kdo bude po majorovi přebírat jeho věci. Je to pro mne tak těžké — určitě by si mysleli, že zbytečně otravuji. Rozhodně by mne nepochopili, vidíte? Nikdo nemůže chápat, co ta podobenka pro mne znamenala.“

„Ale samozřejmě, samozřejmě,“ ujišťoval ji doktor Graham. „Plně vás chápu. Vždyť je to z vašeho hlediska docela přirozené. V nejbližší době mám mít právě v té záležitosti úřední jednání. Zítra bude pohřeb a někdo má přijít z notářství, aby převzal jeho doklady, peněžní hotovost a zařídil vše, co s tím souvisí, než se přihlásí jeho příbuzní. Mohla byste mi snímek popsat?“

„Byla na něm přední část domu,“ odpověděla pohotově slečna Marplová. „A někdo — myslím totiž Denzila — zrovna vychází ze dveří. Záběr pořídil také jeden můj synovec — velký milovník květin — a myslím, že fotografoval ten zvláštní druh ibišku, když Denzil právě v tom okamžiku vycházel ze dveří. Není na té fotografii zrovna dobře zachycen — jak jsem řekla, záběr nebyl zaostřen na něho, ale mně se líbila. Byla to jeho poslední fotografie a stále jsem ji s sebou nosila.“

„Nu,“ řekl doktor Graham, „to je zřejmě dost jasný popis.“

Domnívám se, že to nebude pro mne tak těžké vrátit vám vaši fotografii, slečno Marplová.“

Zvedl se k odchodu a stará dáma se usmívala.

„Jste velmi laskavý, pane doktore, opravdu laskavý. Vy mi rozumíte, vidíte?“

„Určitě ano — určitě,“ ujišťoval ji znovu doktor Graham a srdečně jí potřásl pravicí. „Teď se už netrapte. Koleno denně mírně cvičte, ale zase to nepřehánějte. A pro ty pilulky vám někoho pošlu. Berte je třikrát denně.“

5/ SLEČNA MARPLOVÁ

SE ROZHODUJE...

Pohřební ceremoniál s tělesnými pozůstatky zesnulého majora Palgrava se odbýval následujícího dne. Také slečna Marplová se ve společnosti slečny Prescottové zúčastnila pohřbu. Kanovník přečetl smuteční projev — a bylo po všem. Život se zase vrátil do normálních kolejí.

Smrt majora Palgrava byla jen malou příhodou — ovšem poněkud nepříjemnou, ale přece jen jednou z těch, na které se brzy zapomíná. Slunce, moře, společnost a zábava — to jediné patřilo ke zdejšímu životu. Zubatá s kosou sice jeho běh narušila a vrhla dočasné stín na radosti tohoto světa, ale teď už bylo zase všechno pryč. Konečně vždyt' zesnulého ani nikdo dobře neznal! Byl to upovídaný starý pán — jedna z těch typických postaviček nudných kluboven, který vás donekonečna týrá vyprávěním svých osobních vzpomínek, aniž byste projeвили sebemenší přání je slyšet. Neměl dost prostředků na to, aby si byl dovolil trvale zakotvit v některé významnější části světa. Žena mu zemřela už před mnoha a mnoha léty. Jak osamělý život vedl, tak osamělou měl i smrt. Byl to však ten zvláštní druh opuštěnosti, kdy člověk, ač stále mezi lidmi, přece jen zůstává sám. Nedalo by se říci, že čas takto trávený ho netěšil. Major Palgrave, třeba osamělý, byl celkem vzato veselým chlapíkem a dovedl se svým způsobem ze života radovat. A teď zemřel... Pochovali ho a nikomu na tom nezáleželo. A za pár týdnů už na něho nikdo myslet nebude, ani nevěnuje letmou vzpomínku jeho památce.

Jediným člověkem, o kterém by se snad mohlo říci, že ho postrádá, byla slečna Marplová. Ne snad proto, že by k němu měla nějaký osobní vztah, ale určitě jí zosobňoval kus života, který dobře znala. Čím je člověk starší — říkála sama sobě — tím stále víc a víc přivyká umění naslouchat druhým. A ona mu naslouchala — sice bez velkého zájmu — ale přece jen si měli jako dva staří lidé co povídat. Bylo v tom něco milého a lidsky přirozeného. Ne že by po něm truchlila v pravém slova smyslu, ale — chyběl jí.

Odpoledne po pohřbu, když seděla na svém oblíbeném místě s pletením, přišel doktor Graham a přisedl si k ní. Ihned odložila jehlice a radostně ho vítala.

„Mrzí mne, že vás musím zklamat, slečno Marplová,“ řekl jí rovnou a provinile se na ni podíval.

„Není možná! Copak ta —“

„Ano,“ přikývl. „Právě tu vaši fotografii jsme nenašli. Vaše zklamání bude jistě velké.“

„Ano — jistě... Ale ovšem, není to nic tak světaborného. Byla to taková moje sentimentalita — teď to teprve vidím... Tak říkáte, že nebyla v tobolce majora Palgrava?“

„Ne. Ani nikde jinde mezi jeho věcmi. Našli jsme tam pár dopisů a výstřižků z novin, nějaké staré stvrzenky, dokonce i několik fotografií, ale po takové, jako jste mi popsala, nebylo ani stopy.“

„Ach bože!“ vzdychla slečna Marplová. „Nu — nedá se nic dělat... Jsem vám stejně vděčná, doktore Grahame, že jste se tolik obtěžoval.“

„To opravdu nestálo ani za řeč. Byl bych vám rád vyhověl, vždyť sám vím z vlastní zkušenosti, co pro člověka znamenají takové drobné rodinné památky — zvláště když stárne.“

Napadlo ho, že tu ztrátu přijala celkem velmi klidně. Sám si ji vysvětloval tím, že major Palgrave zřejmě přišel na snímek, když zase hledal něco v tobolce, a protože asi zapomněl, jak se mu tam dostal, a nic pro něho neznamenal, pravděpodobně jej zahodil. Ovšem pro tuto starou ženu znamenal hodně. A kupodivu — přece přijala jeho ztrátu s filozofickým klidem, ba dokonce mu připadala v docela dobré náladě.

Popravdě řečeno, slečna Marplová měla hezky daleko k něčemu takovému, co by se dalo nazvat filozofickým klidem, o dobré náladě ani nemluvě. Potřebovala jen trochu času, aby si vše klidně nechala projít hlavou, ale zároveň se hned rozhodla plně a účelně využít současné příležitosti.

Dala se s doktorem Grahamem do hovoru s dychtivou horlivostí, kterou se ani nesnažila zastírat, a dobrý ten muž, pokládaje proud její výmluvnosti za přirozený úkaz u osamělé staré dámy, poctivě se snažil odvrátit její myšlenky od ztracené fotografie. Hovořil s ní příjem-

ně a nenucené o životě v St Honoré a různých zajímavých místech v okolí, která by snad slečna Marplová mohla navštívit. Nedovedl si pak ani uvědomit, jak se zase v hovoru vrátili k původnímu námětu o zesnulém majoru Palgravovi.

„Připadá mně vždy tuze smutné,“ říkala zrovna slečna Marplová, „když myslím na někoho, kdo zemře tak daleko od domova. Ačkoliv podle všeho, co mi o sobě vyprávěl, měla jsem dojem, že blízkých příbuzných neměl. Zřejmě žil v Londýně sám.“

„Asi byl stále na cestách,“ usoudil doktor Graham. „Rozhodně aspoň během zimních měsíců. Neměl rád anglické zimy. Nu — to se mu ani nedivím.“

„Já také ne,“ souhlasila slečna Marplová. „A třeba ho k tomu vedl také jiný důvod. Možná, že trpěl nějakou plicní chorobou nebo něčím takovým, a v zájmu svého zdraví trávil zimy v teplejším podnebí.“

„Nu — to bych ani neřekl.“

„Myslím, že měl vysoký tlak. Nic příjemného to není, ale má jej dnes kdekdo. Člověk o tom pořád slyší mluvit.“

„On si vám stěžoval, vidíte?“

„Ach ne — opravdu ne. Nikdy se mi o něčem takovém ani nezmnínil. Ale někdo jiný mi to říkal.“

„A tak...“

„Podle všeho se při takové nemoci,“ pokračovala slečna Marplová, „už musí se smrtí vždy počítat.“

„Ne tak docela,“ odporoval doktor Graham. „Dnes přece můžeme vysoký tlak nejen kontrolovat, ale i úspěšně léčit.“

„Jeho smrt mi připadala velmi náhlá — ale vás zřejmě tolik nepřekvapila?“

„Inu — u člověka v jeho věku jsem nějak zvlášť překvapen nebyl. Ale rozhodně jsem to nečekal zrovna u něho. Abych pravdu řekl, vždy jsem pokládal jeho zdravotní stav za výborný, ale jako lékař jsem si jej nikdy neověřoval. Chci totiž říci, že jsem mu nikdy jeho tlak neměřil, protože jsem neměl příležitost majora vůbec někdy vyšetřovat.“

„A pozná se — nebo pozná aspoň lékař člověka s vysokým tlakem už podle vzhledu?“ zeptala se slečna Marplová s nevinným a jako ranní rosa čistým pohledem.

„Hm, podle vzhledu — to bych ani neřekl,“ odpověděl s úsměvem lékař. „Musel bych si ho trochu vyšetřit.“

„Ach, už vím! Myslíte tím hrozným přístrojem s gumovou manžetou? Musím se vám přiznat, že to nafukování k smrti nenávidím, ale můj lékař mne vždy ujistí, že mám krevní tlak na svůj věk dobrý.“

„To rád slyším,“ ujistil ji zdvořile doktor Graham.

„Major Palgrave měl ovšem příliš rád Plantážnický punč,“ řekla zamyšleně slečna Marplová.

„Ano... A ten zrovna vysokému tlaku neprospívá — jako ostatně každý alkohol.“

„A také člověk musí užívat stále nějaké pilulky, vidíte?“ vyzvídala dychtivě slečna Marplová. „Aspoň jsem tak slyšela.“

„Jistě,“ přikývl. „Je jich k tomu účelu plno druhů. Měl také jeden z nich v pokoji. Myslím, že zrovna Serenit.“

„Medicína je věda úžasně pokročilá,“ řekla uznale slečna Marplová. „Lékaři mohou dnes udělat pro člověka hodně, vidíte?“

„A přece všichni máme jednoho velkého konkurenta,“ vzdychl doktor Graham. „Přírodu — rozumíte? A tak nám bývají někdy dobré i staré osvědčené domácí prostředky.“

„Třeba jako kladení pavučin na rány?“ zeptala se pohotově slečna Marplová. „Jako děti jsme to tak vždycky dělávaly!“

„Velice rozumné,“ poznamenal se shovívavým úsměvem doktor Graham.

„A co říkáte plackám z lněného semínka na prsa nebo potírání kafrovým mazáním, když člověk kašle?“

„Jak vidím, všechno to znáte,“ zasmál se doktor Graham a vstal. „A ještě, co dělá koleno? Nezlobí už tolik?“

„Ne, určitě se mně zdá lepší.“

„Nu, nebudeme přemýšlet, jestli díky přírodě, nebo mým pilulkám,“ řekl doktor Graham. „Mrzí mne jen, že jsem pro vás nemohl víc udělat.“

„Ach, vždyť jste byl tak úžasně laskavý — opravdu se až stydím, že jsem vás tím obtěžovala — Říkal jste, že nebyly vůbec žádné fotografie v majorově tobolce?“

„Ale byly —! Jedna už velmi stará — zřejmě major v mladších letech při pólu na koni — a pak jedna s mrtvým tygrem, o kterého se opíral nohou. Samé takové podobné snímky — památky na mládí... Ujišťuji vás však, že jsem je prohlížel velmi pečlivě, ale fotografii s vaším synovcem, jak jste mi ji popsala, ne — tu jsem tam určitě neviděl.“

„Vždyť mne ani nenapadlo o tom pochybovat — tak jsem to nemyslela,“ omlouvala se rozpačitě. „Ptala jsem se jen ze zájmu — protože všichni máme sklony schovávat někdy podivné bezvýznamnosti na památku.“

„Poklady minulosti —“ přikývl lékař s porozuměním.

Nato se rozloučil a odešel.

Slečna Marplová osaměla a zamyšleně pozorovala moře a palmy. Už se nevrátila ke svému plení. Teď měla něco konkrétního. Měla fakt! A musela na ten fakt myslet a uvažovat, co znamená. Podobenka, kterou major vytáhl z tobolky, a zase v takovém spěchu strčil zpět, tam po jeho smrti nebyla. Něco takového by přece major nezhodil! Vložil snímek zpět do tobolky a měl také v tobolce po jeho smrti být! Peníze mohl někdo ukrást, ale nikdo by přece nekradl fotografii... Pokud ovšem — napadlo ji — pokud by ovšem k takovému činu neměl zvláštní důvod...!

Tvář slečny Marplové zvážněla. Musí se k něčemu rozhodnout. Má, nebo nemá nechat majora Palgrava klidně odpočívat v jeho hrobě? Nebylo by to nakonec lepší? Napadla ji slova citátu:

„Duncan je mrtev...

po životě v bouřích zmítaném

jsa pronásledován zlem

teď odpočívá v pokoji

a spí svůj věčný sen...“

Ano — teď už nemůže majoru Palgravovi nic ublížit. Odešel tam, kde už mu nebezpečí nehrozí. Byla to shoda okolností? Léka-

řům nepřipadalo nic zvláštního na smrti starého muže — zvláště, když v jeho pokoji byla nalezena lahvička s pilulkami léku... Léku — který lidé s vysokým tlakem musí denně užívat. Ale jestli někdo vzal fotografii z tobolky majora Palgrava, tak stejný člověk mohl položit i lahvičku s pilulkami do majorova pokoje. Ona sama si zrovna nemohla vzpomenout, že by opravdu viděla majora nějaké pilulky užívat; také s ní nikdy nemluvil o tom, že by měl vysoký krevní tlak. Jediné — co jí vůbec o svém zdravotním stavu řekl — bylo: „Nu, už to nejde jako za mlada...“ Těmi slovy však nanejvýš nesměle připustil stáří, protože se zřejmě někdy trochu zadýchal, ale nic víc! Přece však se někdo před ní zmínil, že major Palgrave měl vysoký tlak — ale kdo? Snad Molly — nebo slečna Prescottová? Nemohla si vzpomenout.

Slečna Marplová vzdychla a začala sama sebe v duchu hubovat.

„Proboha, Jane, co ti to zas vlezlo do hlavy? Na co myslíš? Co si to zas vymýšlíš? Nevidíš růst trávu? Máš opravdu něco, o co by ses opřela?“

Krok za krokem — téměř doslova si v duchu znovu opakovala svůj rozhovor s majorem Palgravem na téma vraždy a vrazi, pokud si jej vůbec byla schopna vybavit.

„Ach, má milá,“ řekla nakonec svému druhému já. „Dokonce i kdyby na tom opravdu něco bylo — nevidím a nenacházím způsob, jak by ses mohla do toho pustit.“

Jedno však už věděla jistě... Ano — určitě se o to pokusí.

6/ ČASNÉ RÁNO...

Slečna Marplová se probudila už za svítání. Jako většina starých lidí neměla příliš tvrdý spánek a probdělých ranních hodin obvykle využívala k plánování svých povinností pro příští den nebo dny. Obvykle se zabývala soukromými záležitostmi domácího rázu, které nezajímaly nikoho jiného kromě ní. Tohoto rána však slečna Marplová zůstala ležet v posteli, aby klidně a konstruktivně přemýšlela o vraždě. Ano — vražda se jako zlý červ zahlodala do jejího mozku. Uvažovala, zda její podezření bylo správné, a co by pak v tom ona sama mohla podniknout. Nevypadalo, že by to bylo snadné, protože měla jen jednu jedinou zbraň — dobrou výmluvnost. Ale to bylo také vše...!

Staré dámy bývají upovídané víc než dost. Lidi to sice nudí, ale určitě je ani nenapadne, že by takové babské plácání mělo nějaký skrytý účel.

Samozřejmě, že by se nemohla rovnou někoho na něco vypytovat. (Po pravdě řečeno, sotva by věděla, koho se má na co ptát.) Nejdříve by se musela o některých lidech co nejvíce dozvědět. Ano — jediné takto se může do toho pustit. A tak bez odkladu začala v duchu určité osoby hned podrobovat kritickému rozboru.

Mohla by se snad dozvědět i trochu více z minulosti zesnulého majora Palgrava. Ale pomohlo by jí to? O tom silně pochybovala. Podle jejího názoru, byl-li major Palgrave opravdu zabit, nestalo se tak ani proto, aby vzal s sebou do hrobu nějaké tajemství, ani že by po něm někdo dědil peníze. A určitě se už vůbec nemohlo jednat o pomstu! Ne — skutečnost byla docela jiná. Šlo zde asi o jeden z těch vzácných případů, kdy sebedůkladnější poznávání minulosti oběti vám nepomůže a na žádný pád vás nepřivede na stopu jejího vraha. Usuzovala, že základním výchozím bodem, a také jediným známým bodem případu je ta okolnost, že major Palgrave příliš mnoho mluvil!

Od doktora Grahama se dozvěděla jeden velmi zajímavý fakt. Major měl ve své tobolce různé fotografie; na jedné z nich byl s póllovým koníkem, na druhé s tygrem, a dva nebo tři další snímky byly

stejného druhu. Nu — a proč tedy nosil major Palgrave všechny tyto fotografie stále u sebe? Zřejmě jedině proto — uvažovala slečna Marplová čerpajíc tak z dlouholetých zkušeností se starými admirály, armádními generály, i dokonce takovými pouhými majory — protože měl určitou zásobu stejných příběhů, které rád lidem vyprávěl. Dovedla si živě představit, jak vždy začínal... „Jednou se mi přihodilo něco úžasného! Bylo to v Indii a vystřelil jsem na tygra...“ pak vytáhl fotografii. Jindy zase třeba dokumentoval vzpomínku, jak hrával pólo. A proto také určitě i příběh o vrahovi korunoval fotografií, kterou vylovil z tobolky.

Stejně tak v hovorech s ní vyčerpával postupně svůj program. Na pořad přišla vražda... Aby zvýšil její pozornost, udělal bezpochyby to, co dělával vždy. Vytáhl podobenku a zeptal se: „Zajímala by vás fotografie někoho, kdo spáchal vraždu?“

Z toho všeho vyplýval jeden důležitý závěr. Tento způsob byl jeho ustálený zvyk. Příběh o vrahovi patřil k jeho běžnému repertoáru. Kdykoliv došlo k nějaké zmínce o vraždě, major se určitě uplatnil se svým vyprávěním na toto téma a podle staré osvědčené šablony rozjel se na plné obrátky.

V tomto případě — uvažovala dál slečna Marplová — pravděpodobně už vyprávěl tento příběh také někomu jinému — nebo i více lidem. Kdyby tomu tak opravdu bylo, měla by možnost dozvědět se od někoho třeba další podrobnosti tohoto případu, a snad také, jak osoba na fotografii přibližně vypadala.

Spokojeně si přikývla... Ano — to bude pro začátek dobré.

A teď si hned vezme na mušku lidi, kterým v duchu říkala — „čtyři podezřelí“. Ačkoliv vlastně — zarazila se...! Major Palgrave hovořil přece o muži! Tím lépe — zbyli jí tedy jen dva. Plukovník Hillingdon ani pan Dyson sice na vrahy nevypadali, ale na druhé straně, jak často kdo kdy na vrahy vypadal? Anebo opravdu přicházel v tomto případě v úvahu ještě někdo jiný? Ale když otočila hlavu, nikoho jiného neviděla! Ovšem — byl tím směrem bungalov. A to bungalov pana Rafiela. Nebylo tedy tak docela vyloučeno, že z bungalovu někdo vyšel a zase zašel dovnitř dříve, než se otočila. Jestli tomu tak bylo — pak to mohl být jedině ten sluha. Jakže se jmenoval? Ach, už si vzpomíná — Jackson. Bylo by možné, aby to byl

Jackson, kdo zrovna vyšel ze dveří? Byl by to pak stejný záběr jako na té fotografii! Muž vycházející ze dveří... V tom případě by podoba mohla člověka udeřit přímo do očí. Až do tohoto okamžiku se třeba major Palgrave na sluhu Jacksona s nijakým zvláštním zájmem nepodíval; ušlo mu sice máloco, ale v podstatě byl snob. Jackson prostě nebyl pro něho „pán“ — neobtěžoval by se dvakrát mu věnovat svůj pohled...

Snad až do okamžiku, kdy se s podobenkou v ruce podíval za její pravé rameno — a vtom uviděl muže vycházejícího ze dveří, který najednou upoutal jeho pozornost...?

Slečna Marplová se obrátila na polštáři — Úkol pro zítřejší — nebo vlastně už dnešní den — zní: Získat co nejvíce informací o Hil-lingdonových, Dysonových a sluhovi Jacksonovi!

II

Doktor Graham se probudil také velmi časně ráno. Obyčejně se obrátil na druhou stranu a pokračoval spokojeně ve spánku, ale dnes ne a ne znovu usnout. Nějaký pocit úzkosti mu zabraňoval v dalším spaní, pocit — který už léta neměl. Co způsobilo takovou úzkost? Opravdu — nedovedl si ji vysvětlit. A tak ležel a přemýšlel...

Co ho znepokojilo? Něco — něco ohledně — ach ano! Už si vzpomíná — Něco, co se týkalo majora Palgrava. Snad jeho smrt? Určitě ne! Nedovedl si vysvětlit, čím by ho měla znepokojovat. Nebo to bylo něco, co říkala ta upovídaná stará paní? Chudinka! Měla smůlu s tou svou fotografií — ale se ztrátou se nakonec docela dobře smířila. Co však mu to řekla? Jaké — třeba náhodné její slovo — vzbudilo v něm tento směšně nepříjemný pocit? Koneckonců, přece nic podivného na majorově smrti nebylo! Ale vůbec nic! Aspoň tedy — podle jeho názoru — určitě ne.

Bylo totiž zcela jasné, že při majorově zdravotním stavu... Vtom se však v myšlenkách trochu zarazil. Co vlastně on sám věděl o majorově zdravotním stavu? Každý říkal, že trpěl vysokým krevním tlakem — ale jemu osobně se o tom major ani nezmnínil. Ovšem — také se s ním nikdy příliš nebavil. Palgrave ho k smrti nudil, a tak se mu raději vyhýbal. Proč proboha u všech všudy by si měl myslet, že snad všechno tedy docela v pořádku není? Způsobila to snad ta

stará paní? Ale vždyť celkem nic tak závažného neřekla. A stejně i kdyby — jeho se to netýkalo! Místní úřední osoby v jeho smrti neshledaly nic podezřelého. A také u něho byla nalezena lahvička s pilulkami Serenitu a starý major podle všeho kdekomu zcela ochotně o svém vysokém tlaku vyprávěl.

Doktor Graham se převalil na druhý bok a brzy zas usnul.

III

Nedaleko přepychové oblasti příslušející k hotelu, v řadě ošumělých chýší vedle zátoky, převalovala se v posteli dívka jménem Viktorie Johnsonová. Nakonec se prudce posadila. Možná říci, že všechny domorodé dívky v St Honoré byly krasavice. I tato měla tělo jako vytesané z černého mramoru, ve kterém by bezpochyby každý sochař našel zalíbení. Přejela si prsty husté, černé, bohatě se vlnící vlasy a nohou šťouchla svého spícího společníka do žeber.

„Vzbud’ se, muži!“

Ten něco zabručel a obrátil se.

„Co chceš? Ještě není ráno.“

„Vzbud’ se, muži! Potřebuji s tebou mluvit.“

Konečně se posadil a protáhl. V jeho širokých ústech se zablýskaly dvě řady překrásných zubů.

„Co tě trápí, ženo?“

„Ten major, který zemřel. Nelíbí se mi to. Něco mi v tom nejde do hlavy.“

„Ach, proč si s ním děláš starosti? Byl starý a tak zemřel.“

„Poslouchej, muži! Víš — ty pilulky. Myslím na ty pilulky, na které se mne ptal doktor.“

„Nu — a co s nimi je? Vzal si jich snad hodně?“

„Ne... To není ono. Poslouchej!“ Naklonila se k němu a důrazně mu něco říkala. On pak zívá a znovu si lehl.

„Na tom nic není. Proč si s tím lámeš hlavu?“

„Ale stejně o tom ráno řeknu paní Kendalové. Myslím, že tu něco neklape.“

„Raději s tím nezačínej,“ řekl muž, kterého bez svatého pozhánání pokládala za svého nynějšího manžela. „Abychom se ještě ne-

dostali do nějakých nepříjemností,“ dodal a s novým zívnutím se převálil na druhý bok.

7/ DOPOLEDNE NA PLÁŽI...

Dopolední paprsky jižního slunce rozpalovaly pláž pod hotelem do běla.

Evelyna Hillingdonová vyšla z vody a s rozkoší klesla do teplého zlatého písku. Odhodila koupací čepici a prudce zatřásla tmavou hlavou. Pláž nebyla příliš rozsáhlá. Lidé tam obvykle přicházeli už od samého rána, ale teprve v půl dvanácté byla celá společnost pohromadě. Po Evelynině levici, v exotickém proutěném lehátku, odpočívala seňora de Caspearo, krasavice z Venezuely. Blízko ní seděl starý pán Rafiel, až dosud nejstarší host hotelu Zlatá palma. Byl to mocný pán a všichni mu prokazovali značnou úctu nejen pro jeho stáří a nemoc, ale hlavně proto, že vládl nesmírným majetkem. Jeho společnost pochopitelně sdílela i Ester Waltersová. Jako vždy však měla po ruce zápisník plný těsnopisných poznámek, protože musela být v stálé pohotovosti pro případ, že by pana Rafiela napadlo někomu telegrafovat ve spojitosti s jeho finančními záležitostmi. Něco takového muselo být samozřejmě okamžitě vyřízeno. Pan Rafiel vypadal v plážovém úboru neuvěřitelně hubený. Budil skoro dojem, jako by jeho vysoká kostra byla potažena jen vyschlou, vrásčitou kůží. Ačkoliv vyhlížel jako člověk už nejméně jednou nohou v hrobě, byl prý posledních osm let skoro stejný. Tak to alespoň zde na ostrově tvrdili všichni, kteří ho znali. Nápadně modré oči hleděly pronikavým pohledem z jeho zestárlé tváře, jejíž výraz sálal dravou radostí ze života a umlčoval rázně každého, kdo by snad byl jiného názoru.

Ani slečna Marplová zde nechyběla. Jako obvykle seděla pohodlně v křesle se svým pletením a poslouchala, co se povídalo. Využívala však okamžitě každé příležitosti, aby se přidala k zábavě. Její neobvyklá pozornost každého překvapovala, protože jindy na její přítomnost úplně zapomínali. Evelyna Hillingdonová na ni vrhla shovívavý pohled a pomyslela si, že na starou pannu je kupodivu docela roztomilá.

Seňora de Caspearo si pečlivě vtírala olej do svých dlouhých krásných nohou a něco si pod nos mumlala. Nepatřila k ženám, které

příliš mnoho mluvily. Nespokojeně si prohlížela lahvičku, s olejem na opalování a vrtěla nad ní hlavou.

„Tento se nevyrovná značce Frangipanio,“ prohlásila smutně. „Nikde se zde nedostane — škoda!“ A znovu sklonila hlavu, aby pokračovala v péči o svou pokožku.

„Nepůjdete se teď trochu osvěžit do vody, pane Rafieli?“ zeptala se Ester Waltersová.

„Půjdu do vody, až se mi zachce,“ odsekl ji kousavě pan Rafiel.

„Je už však půl dvanácté,“ upozorňovala paní Waltersová.

„Nu, a co má být?“ obořil se na ni zhurta pan Rafiel. „Copak si myslíte, že musím skákat podle hodin, jak vy budete pískat? To je pořád — tohle udělejte teď, ono zas ve čtvrt a další v půl... Jděte mi k čertu!“

Paní Waltersová už byla dost dlouho ve službách pana Rafiela, aby se naučila s ním jednat. Věděla, že je rád, když mu zbude dost času, aby se zotavil po námaze spojené s opláchnutím mořskou vodou, a proto mu připomněla čas. Počítala s dobrými deseti minutami, ve kterých nejprve její návrh zamítne, aby se mu chvíli na to nenápadně přizpůsobil.

„Nenávidím tyhle sandály,“ zavrčel pan Rafiel. Nadzvedl nohu a pozorně si je prohlížel. „Už jsem na to upozornil toho bláznivého Jacksona, ale ten chlap nikdy neví, co mu říkám.“

„Přinesu vám jiné — mohu, pane Rafieli?“

„Ne, nic mi nosit nebudete. Zůstanete hezky sedět zde a budete zticha. Nenávidím, když lidé pobíhají kolem mne jako kvokající slepice.“

Evelyna se v teplém písku lehce zavrtěla a roztáhla paže.

Slečna Marplová pilně zabraná do svého pletení — aspoň to tak vypadalo — natáhla nohu a lehce o ni zavadila.

„Ach, promiňte — promiňte, paní Hillingdonová,“ začala se rychle omlouvat. „Obávám se, že jsem vás kopla.“

„Ale vůbec ne — nic se nestalo,“ ujišťovala ji Evelyna. „Na této pláži je už skoro málo místa, vidíte?“ — a snažila se posunout trochu stranou.

„Ne — prosím vás, ne, zůstaňte tak, jak ležíte. Dám si křeslo o kousek dozadu a už to neudělám.“

Jakmile se slečna Marplová znovu pohodlně usadila, pustila se zase do řeči až dětsky povídavým způsobem.

„Stále mně to připadá jako zázrak, že jsem zde! Nikdy dříve jsem v Západní Indii nebyla, rozumíte. Myslela jsem, že je to kout světa, kam se nikdy nedostanu. A vidíte, jsem zde! A to všechno jen díky svému drahému synovci. Ale vy to tu podle všeho zase znáte velmi dobře, vidíte?“

„Na tomto ostrově jsem již byla několikrát,“ přikývla Evelyn. „A samozřejmě znám i většinu ostatních.“

„Já vím,“ živě přitakala slečna Marplová. „A hlavně motýlky a divoké kytky, že?“ Škádlivě se usmála a dodala: „Zrovna jako vaši — vaši přátelé... Nebo jsou to snad příbuzní?“

„Jen přátelé — nic víc.“

„Všimla jsem si, že podnikáte toulky po kraji většinou společně. Máte jistě stejné zájmy?“

„Ano — poslední léta cestujeme společně všude.“

„Vždy si představuji, že takové výpravy musí být taky spojené s mnohým vzrušujícím dobrodružstvím.“

„Ani bych neřekla,“ odpověděla Evelyn mdlým hlasem a její tvář jako by nabyla lehce znuděného výrazu. „Podle všeho se nám dobrodružství asi vyhýbá.“ Zakrývajíc si ústa, zívla.

„A opravdu se nikdy nesetkáte s nebezpečnými hady nebo divokou zvěří? A nenapadli vás ještě nikdy rozzuření domorodci?“

(„Mluvím opravdu jako pitomá,“ kvalifikovala se v duchu slečna Marplová.)

„Nic horšího, než uštknutí běžným hmyzem nás dosud nepotkalo,“ ujistila ji s úsměvem Evelyn.

„A to zas chudák major Palgrave byl jednou uštknut hadem,“ prohlásila slečna Marplová s vědomím, že si lživě vymýšlí.

„Tak?“

„Nikdy vám o tom nevyprávěl?“

„Možná že ano. Nevzpomínám si.“

„Jistě jste ho znala velmi dobře, vidíte?“

„Koho? — Majora Palgrava? — Ne — skoro vůbec ne.“

„Uměl vyprávět tolik zajímavých příběhů,“ vzdychla uznale stará dáma.

„Odporně nudný dědek,“ vpadl stručně a nečekaně do řeči pan Rafiel. „A k tomu ještě starý osel. Nemusel umírat, kdyby si dal pozor a choval se jak se patří.“

„Ale jděte, pane Rafieli,“ snažila se ho jemně napomenout paní Waltersová.

„Vím, co říkám. Když si člověk řádně hledí svého zdraví, vydrží ledacos. Podívejte se na mne! Kdy už nade mnou udělali doktoři kříž? Nu dobrá — řekl jsem si. Co se zdraví týká, mám své vlastní zásady a budu se jich držet. A tak jsem taky zde!“

Pyšně se kolem rozhlédl.

A opravdu budil dojem, jako by byl na tomto světě už dávno jen omylem.

„Ale chudák major Palgrave měl vysoký krevní tlak,“ podotkla paní Waltersová.

„Nesmysl!“ zvolal pan Rafiel.

„Je to však pravda,“ prohlásila náhle s nečekaným důrazem Evelyn Hillingdonová.

„Kdo vám to řekl?“ zeptal se jí pan Rafiel. „Svěřil se vám snad sám?“

„Ne — ale někdo mi to o něm říkal.“

„Byl v obličeji velmi rudý,“ přispěla rychle se svým poznatkem slečna Marplová.

„Podle toho se nemůžete řídit,“ odbyl ji pan Rafiel. „A každopádně vysoký tlak neměl. Sám mi to totiž řekl.“

„Tomu nerozumím... Jak vám něco takového mohl říkat?“ vrtěla hlavou paní Waltersová. „Podle mého názoru člověk obvykle neupozorňuje druhé, že něco takového nemá.“

„Ale ano — to se zas mýlíte. Jednou, když do sebe lil jeden Plantážnický punč za druhým a příliš mnoho jedl, mu říkám: Měl byste si také dát trochu pozor na to, co jíte a pijete. Ve vašem věku musíte už také myslet na svůj krevní tlak! — A on mi nato řekl, že v tomto směru mohu být klidný, protože má na svůj věk krevní tlak přímo vynikající.“

„Ale já mám dojem, že bral proti vysokému tlaku nějaké léky,“ rychle ještě navazovala hovor na toto téma slečna Marplová. „Nějaký lék zvaný — nu, něco jako — nejmenoval se Serenit?“

„Podle mého názoru,“ ozvala se zamyšleně Evelyn Hillingdonová, „by major Palgrave sám asi sotva připustil, že s ním není něco v pořádku, nebo že by byl dokonce nějak nemocen. Patřil zřejmě k těm lidem, kteří se nemoci bojí, a proto důsledně popírají, že by kdy měli nějaké potíže.“

Byl to na ni nečekaně dlouhý projev a slečna Marplová zamyšleně pohlédla na temeno její tmavovlasé hlavy.

„Je mně až odporné,“ prohlásil rázně pan Rafiel, „jak se každý příliš rád stará o cizí neduhy. Všichni jsou podle všeho přesvědčeni, že člověk po padesátce musí nutně zajít na vysoký tlak nebo infarkt či něco podobného... Pitomci! Když někdo o sobě prohlásí, že mu nic není, proč bych si měl myslet, že mu něco je. Svůj zdravotní stav by měl přece každý znát nejlépe sám. Kolik je hodin? Tři čtvrtě na dvanáct? Už jsem měl mít dávno po koupeli. To mě ksakru nemůžete včas připomenout, Ester?“

Paní Waltersová ani slovem neodporovala. Zvedla se a ochotně pomáhala panu Rafielovi na nohy. Svědomitě ho podpírajíc, vykročila s ním směrem k mořskému břehu. Pak společně také vkročili do moře.

Señora de Caspearo otevřela oči.

Jak jsou staří muži oškliví!“ zvolala znechuceně. „Ach, ti jsou šerední! Muži by se měli zabíjet ve čtyřiceti — nebo snad ještě dřív — v pětatřiceti. Nemyslíte?“

Na pláž právě přicházel Edward Hillingdon s Gregorym Dysonem.

„Jaká je voda, Evelyn?“

„Jako vždy!“

„Pořád stejná, vid’? A kde je Lucky?“

„Nevím,“ odpověděla Evelyn.

Slečna Marplová se znovu zamyšleně podívala na její tmavou hlavu.

„Tak a já vám teď předvedu velrybu,“ prohlásil Gregory. Odhodil pestře vzorovanou bermudskou košili a rozběhl se k moři. S mohutným prskáním a funěním se vrhl do vody a předváděl rychlého kraula. Edward Hillingdon přisedl do písku k manželce.

„Šla by sis ještě zaplavat?“ zeptal se.

Usmála se — natáhla si koupací čepici — a šli společně do vody mnohem méně okázalým způsobem.

Señora de Caspearo znovu otevřela oči.

„Zpočátku jsem si myslela, že tihle dva jsou na svatební cestě. On se k ní chová úžasně dvorně — ale jak jsem se dozvěděla, jsou už svoji asi osm nebo devět let. To je neuvěřitelné, vidíte?“

„Divím se, proč tu není paní Dysonová,“ prohodila jakoby nic slečna Marplová.

„Myslíte Lucky? Ta je určitě s nějakým mužským.“

„Ale — opravdu?“

„O tom nepochybujte,“ ujišťovala ji señora de Caspearo. „Ona je ten typ. Také však už není žádná mladice. A její manžel? — Ten také šilhá po jiných — Každou chvíli je v nějaké bryndě — já to znám.“

„Ano,“ přikývla slečna Marplová. „Vy to jistě znáte.“

Señora de Caspearo na ni vrhla překvapený pohled. Nečekala od ní takovou odpověď.

Ale slečna Marplová už zase s výrazem svaté nevinnosti pozorovala mořské vlny.

II

„Mohla bych s vámi na chvíli mluvit, paní Kendalová?“

„Ale zajisté, jen pojd'te dál,“ odpověděla Molly. Seděla zrovna v kanceláři u svého psacího stolu. Dovnitř vešla vysoká a statná dívka v bílých, naškrobených šatech a s tajuplným výrazem ve tváři zavřela za sebou pečlivě dveře. Byla to — Viktorie Johnsonová.

„Ráda bych se vám totiž s něčím svěřila, paní Kendalová.“

„Ano — oč jde? Stala se snad nějaká nepříjemnost?“

„To nedovedu posoudit — aspoň ne s určitostí. Jedná se o toho starého pána, který zemřel. Víte ten gentleman — jak zemřel ve spánku.“

„Ach ano — ano. A co s ním má ještě být?“

„V jeho pokoji byla lahvička s pilulkami. A doktor — doktor — doktor se mne na ně ptal.“

„Nu a...?“

„Doktor mi řekl — Ukažte mi ještě, co má na policiče v koupelně! — a šel si ji sám prohlédnout, rozumíte. Našel tam prášek na zuby, pilulky pro trávení, aspirin a pak ty pilulky v lahvičce, které se jmenují Serenit.“

„Ano,“ přikývla trpělivě Molly.

„Doktor si vše prohlédl a spokojeně odešel. Ale mně to najednou začalo vrtat hlavou. Ty jedny pilulky tam před tím nebyly —! Nikdy dřív jsem je v koupelně neviděla! To všechno ostatní — prášek na zuby, aspirin, vodička po holení a jiné drobnosti tam vždy byly. Ale ty pilulky — právě ty pilulky, co se jmenují Serenit, ne — ty jsem tam určitě nikdy dřív neviděla.“

„Tak vy si myslíte —“ Molly upadla do rozpaků.

„Nevím, co si mám myslet,“ zavržela Viktorie hlavou. „Snad jen to — že něco zde nebylo v pořádku, a proto vám to také raději říkám. Povíte to doktorovi, vidíte? Možná, že to opravdu něco znamená... Třeba tam někdo ty pilulky dal, aby si je pan major vzal a zemřel.“

„Ach, to je podle mého názoru úplný nesmysl!“ zvolala Molly.

Viktorie potřásla tmavou hlavou. „To nemůžete nikdy vědět. Lidé jsou horší, než si myslíte. Možná, že to byl zločin —“ prohlásila stísňeným hlasem...

Molly se zadívala oknem ven. Krajina vypadala jako pozemský ráj. Zářivé slunce — moře — korálové útesy — hudba — tanec — to všechno patřilo k představám o rajském životě. Ale cožpak i v rajské zahradě nebyl stín — stín hada?... Zločin! — Nad dívčinými slovy se zachvěla hrůzou a odporem.

„Zeptám se na to, Viktorie!“ ujistila ji rázně. „Už se tím netrapte, ale hlavně nikde nic neříkejte, aby nevznikly nějaké hloupé povídačky.“

Viktorie zaváhala, a pak — jakoby skoro nerada — odešla. Právě za okamžik nato vešel dovnitř Tim Kendal.

„Nějaké nepříjemnosti, Molly?“

Chvilí se rozhodovala — Viktorie by mohla přijít také za ním... Vypověděla mu tedy sama vše, co od dívky slyšela.

„Nerozumím těm nesmyslům — co to vůbec bylo za pilulky?“

„Opravdu nevím, Time. Když však tehdy přišel doktor Robertson, tak — pokud si vzpomínám — mluvil o nich ve spojitosti s vysokým tlakem...“

„Pak to snad také bude asi pravda, nemyslíš? Podle všeho tedy zřejmě vysokým tlakem trpěl, a také přirozeně proti tomu užíval léky, ne? Na tom přece není nic zvláštního. Ani bys nevěřila, kolik takových postižených jsem viděl pravidelně užívat!“

„Jistě,“ přikývla zamyšleně Molly, „ale Viktorie si patrně myslí, že si snad vzal jednu z těch pilulek, a ta ho třeba zabila.“

„Ale miláčku, nedramatizuješ to trochu? Tak ty si opravdu myslíš, že mu někdo zaměnil pilulky proti vysokému tlaku za něco jiného, a tím ho usmrtil?“

„Nu, když to takhle říkáš, zní to opravdu nesmyslně,“ přiznávala Molly. „Ale Viktorie si určitě něco takového myslí.“

„Holka hloupá! — Mohli bychom ostatně jít za doktorem Grahamem a zeptat se ho na jeho názor. Snad o tom něco bude vědět. Ale připadá mi to tak nesmyslné, že se ho skoro stydím s tím obtěžovat.“

„Také mám ten pocit.“

„Proč tomu děvčeti u všech všudy vůbec vlezlo do hlavy, že by někdo zaměňoval pilulky? Tak jsi to přece říkala, že? Podle ní tedy někdo dal jiné pilulky do původní lahvičky.“

„To mi právě nebylo tak docela jasné,“ zavrtěla Molly rozpačitě hlavou. „Viktorie si však spíše myslela, že se tam ty pilulky Serenitu octly poprvé, protože je prý před tím nikdy neviděla.“

„Ach, to je holý nesmysl!“ prohlásil Tim Kendal. „Pilulky přece musel brát už delší dobu, aby si udržoval tlak.“

Nato plný elánu vyšel z kanceláře a zamířil za svým zástupcem Fernandem, aby spolu projednali dnešní jídelníček.

Ale Molly nemohla tuto záležitost jen tak lehce pustit z hlavy. Když skončilo podávání oběda a měli na chvíli klid, obrátila se znovu na manžela s otázkou:

„Time — přemýšlela jsem, co by z toho bylo — víš, kdyby Viktorie začala o tom každému povídat... Nevím, snad bychom se přece jen měli s někým poradit.“

„Ale drahoušku, zase se tím trápíš? Vždyť tu přece byli všichni, kteří tu být měli i s úředním lékařem Robertsonem. Prohlédli si všechno, co chtěli vidět, a také se snad zeptali na vše, co je zajímavé.“

„Jistě — ale víš přece, jak jsou tyhle zdejší dívky na vše citlivé —“

„Nu — v tom ti dávám za pravdu. Tak víš tedy co? Půjdeme a zeptáme se na to doktora Grahama spolu — on nám jistě poradí.“

Doktor Graham odpočíval s knihou na terase svého pokoje. Mladý pár vešel dovnitř a Molly bez dlouhých okolků přešla k jádru věci. Mluvila však poněkud nesouvisle, protože byla rozrušená, a tak se po chvíli ujal slova Tim.

„Připadá mi to opravdu nesmyslné,“ omlouval se, „ale jak já jsem z toho vyrozuměl, tak si ta dívka vzala do hlavy, že někdo dal otrávené pilulky do — jak se ten lék jmenuje — Sera — nu, prostě do lahvičky s tím lékem.“

„Ale jak ji něco takového mohlo jen napadnout?“ zeptal se udiveně doktor Graham. „Viděla snad něco — nebo dokonce slyšela? Rád bych totiž věděl, jak na takovou myšlenku vůbec přišla?“

„To nevím,“ odpověděl s mírnými rozpaky Tim. „Snad tam viděla jinou lahvičku... Bylo to tak, Molly?“

„Ne,“ odporovala Molly. „Prohlásila, že tam byla lahvička s nápisem — Seven — Seren —“

„Serenit,“ doplnil ji lékař. „Na tom by však nic nebylo. Je to výborný a známý preparát. Musel jej užívat pravidelně.“

„Viktorie však tvrdí, že v jeho pokoji tu lahvičku nikdy dříve neviděla.“

„Tak ona ji nikdy předtím v jeho pokoji neviděla?“ zeptal se náhle drsným hlasem doktor Graham. „Co tím myslíš?“

„Nu, asi to co říká! Tvrdila mně, že všechny takové podobné drobnosti bývaly v koupelně na polici. Rozumíte — třeba jako prášek na zuby, aspirin, vodička po holení a — och! Hbitě mi je všechny vyjmenovala. Zřejmě je denně oprašovala, a tak je znala zpaměti. Ale ten — Serenit — ten tam prý dříve nebyl. Viděla jej poprvé až den po majorově smrti.“

„To je tedy velmi podivné,“ řekl doktor Graham stroze. „Je si tím jista?“

Neobvyklá přísnost jeho hlasu způsobila, že se oba manželé na něho s údivem podívali. Nečekali, že by doktor Graham zaujal takové stanovisko.

„Podle všeho, jak to říkala, byla si tím jista,“ řekla váhavě Molly.

„Snad jen chtěla vzbudit senzaci,“ napadlo Tima.

„Zřejmě bude nejlépe,“ usoudil doktor Graham, „když si s tou dívkou pohovořím sám.“

III

Viktorie projevila zřejmou radost nad tím, že může znovu vyprávět svůj příběh.

„Nerada bych se dostala do nějakých nepříjemností,“ vysvětlovala. „Já sama jsem tam tu lahvičku nedala a nevím, kdo to tedy udělal.“

„A vy si opravdu myslíte, že ji tam někdo dal?“ doléhal na ni doktor Graham.

„Inu — víte, pane doktore, někdo ji tam musel dát, když tam přece před tím nebyla.“

„Ale vždyť ji mohl mít major Palgrave schovanou někde v zásuvce — nebo v příručním kufříku — a zrovna tak i kdekoliv jinde.“

Viktorie živě zavrtěla hlavou.

„Něco takového by si neschovával, kdyby to měl ve zvyku brát denně delší dobu, nemyslíte?“

„Máte pravdu,“ přisvědčil neochotně doktor Graham. „To by asi opravdu nedělal, protože takový lék by byl musel užívat dokonce několikrát denně. A vy jste ho tedy určitě nikdy neviděla jej brát?“

„Nikdy dřív jej tam neměl. Tak mne jen napadlo — mluvilo se totiž hodně kolem — o tom léku a jeho smrti... Nu, prostě mne napadlo, protože tam dříve nebyl, že se jím třeba otrávil. Mohl mu ho podstrčit nějaký jeho nepřítel, aby se ho zbavil, nemyslíte?“

„Nesmysl, děvče!“ zvolal doktor bodře. „Holý nesmysl!“

Podařilo se mu tak otrást Viktoriinou jistotou.

„Tak vy říkáte, že to byl lék — opravdu dobrý lék?“ zeptala se rozpačitě.

„Nejen dobrý lék, ale co navíc — pro něho také nutný lék,“ přesvědčoval ji doktor Graham. „Tak už se nemusíte trápit, Viktorie. Mohu vás ujistit, že s tím lékem bylo všechno v naprostém pořádku. Byl jediné správný a potřebný pro člověka, který trpěl takovou chorobou.“

„Ani nevíte, jaké břemeno jste mi sňal z mé duše,“ zvolala vděčně Viktorie a vesele se na něho usmála řadou krásných bílých zubů.

Ale zato břemeno zůstalo na duši doktora Grahama. Ten jeho mlhavý a bezdůvodný pocit úzkostného strachu se stal najednou nějak opodstatněným. ,

8/ ROZHOVOR

S ESTER WALTERSOVOU...

„Už to zde není takové jako dříve...“ zabručel podrážděně pan Rafiel, když zahlédl slečnu Marplovou přicházet k místu, kde obyčejně vysedával on se svou sekretářkou. „Člověk tu dnes nemůže udělat ani krok, aby nezakopl o nějakou starou krákoru. Co jen takové báby hledají za štěstí zrovna v Západní Indii?“

„A kam by měly podle vašeho názoru jezdit?“

„Do Cheltenhamu,“ navrhoval hbitě pan Rafiel. „Nebo do Bourmouthu,“ uvažoval dál, „a také třeba do Torquaye nebo do lázní Llandrindod. Ach, možností mají dost! A obvykle se jim tam líbí — bývají tam aspoň vždy nadmíru spokojené.“

„Podle všeho si každá zřejmě nemůže dovolit jezdit do Západní Indie,“ neodpustila si Ester poznámku. „Inu, každý není tak šťastný jako vy.“

„Nu, dejme tomu,“ souhlasil neochotně pan Rafiel. „Ale raději toho nechme. Tak dobrá, já jsem zde, to je toho! Hromada bolestí, neduhů a rozvrzaných kostí... A vy mi ani nepřejete, abych si ulevil! A také vůbec nic neděláte!“ vybafl na ni. „Proč jste ještě vlastně nepřepsala ty dopisy na stroji?“

„Neměla jsem zatím čas — nedostala jsem se k tomu.“

„A hled'me — tak vy si stěžujete na moc práce, vidíte? Vzal jsem vás sem přece proto, abyste aspoň něco dělala, ne? A vy se zatím jen rozvalujete na slunci a vystavujete na odiv své tělo!“

Mnohý by snad pokládal poznámky pana Rafiela za nesnesitelné, ale Ester Waltersová už byla u něho zaměstnána nějaký ten rok a dobře věděla, že pan Rafiel je jako pes, který trpí neustálými bolestmi, a takovými zlomyslnými i kousavými poznámkami si vždy ulevoval. Ať si říkal co říkal, nikdy ji to nerozházelo.

Zatím k nim došla slečna Marplová a zastavila se.

„To je dnes nádherně, vidíte?“

„A proč by nebylo?“ spíše odsekl pan Rafiel. „Proto jsme sem také přijeli, ne?“

Slečna Marplová se roztomile usmála.

„Promiňte — samozřejmě počasí je vděčným námětem k hovoru jen v Anglii — člověk na to snadno zapomene. — Ach bože — zase jsem si vzala vlnu jiné barvy, než jsem chtěla.“ Položila košíček s pletením na zahradní stůl a odcupitala zpět ke svému bungalovu.

„Jackstone!“ zahulákal pan Rafiel.

Jackson okamžitě přiběhl.

„Odvezte mne domů!“ rozkázal. „Uděláte mi teď masáž, abych se nemusel setkat znovu s tou starou krákorou. Ne, že bych měl do masáže zrovna chuť,“ dodal zlomyslně na vysvětlenou. Pak se nechal svým obratným sluhou, ošetřovatelem i masérem v jedné osobě, postavit na nohy a zavěšen do něho odcházel společně s ním pomalu k bungalovu.

Ester Waltersová se dívala za nimi, a pak zvolna obrátila hlavu k slečně Marplové, která se zatím vrátila s jiným klubíčkem vlny, a zřejmě měla v úmyslu posadit se vedle ní.

„Doufám, že vás nevyrušuji,“ neopomněla zdvořilý úvod stará dáma.

„Ale ne — vůbec ne,“ ujistila ji Ester Waltersová. „Musím sice za chvíli jít, protože mám ještě něco napsat na stroji, ale ráda bych se ještě alespoň deset minut kochala západem slunce.“

Slečna Marplová se tedy pohodlně usadila a pustila se do hovoru. A jak tak povídala, pečlivě zkoumala Ester Waltersovou.

Nic oslňujícího — řekla si, — ale kdyby se trochu snažila, mohla by vypadat docela půvabně — usoudila nakonec a podivila se, proč se vlastně nesnaží. Mohlo to být tím, že by to nebylo zrovna vhod panu Rafielovi, ale zároveň ji napadlo, že panu Rafielovi by to bylo asi přinejmenším jedno. Ten byl tak docela zaujat svou vlastní osobou, že pokud by sám osobně nebyl zanedbáván, mohla by si jeho sekretářka žít jako bohyně na Olympu a určitě by proti tomu nic nenamítala. Kromě toho chodíval ve večerních hodinách, kdy hrála hudba a tančilo se, velmi brzy spát, a tak Ester Waltersová by mohla — Slečna Marplová se zarazila, aby našla v duchu vhodný výraz pro to, co myslela. Současně totiž líčila svůj veselý výlet do Jamestownu — ach ano — už to má! ‚Užívat života‘ — to je ten pravý výraz. Proč by

si tedy Ester Waltersová nemohla ve večerních hodinách užívat života?

Nenápadným a jemným způsobem svedla řeč na Jacksona. V tomto směru se však mladá žena vyjadřovala velmi neosobně.

„Je velmi svědomitý,“ řekla o něm, „a také výborně školený masér.“

„Také už asi bude u pana Rafiela několik let?“

„Och to ne — snad teprve takových devět měsíců.“

„Je ženatý?“ riskovala slečna Marplová otázku.

„Ženatý?“ opakovala Ester s mírným údivem. „Myslím, že není. Aspoň se o tom nikdy nezmínil —“ A pak rozhodně dodala: „Ne — podle mého názoru určitě ženatý není!!“

Staré dámě to zaškubalo koutky úst, protože si tu její odpověď vyložila po svém. V duchu si totiž sama přidala slova — „Každopádně se nechová, jako by ženatý byl.“

Ale vlastně koneckonců ženatí muži se často chovají, jako by ženatí nebyli! Slečně Marplové se vybavily hned tucty takových případů!

„Je to velmi hezký muž,“ řekla zamyšleně nahlas.

„Ano — myslím, že je,“ přisvědčila Ester bez zájmu.

Slečna Marplová se na ni tázavě podívala. Ale, ale — že by ji muži nezajímali? Nebo snad patřila k tomu typu žen, které stojí jen o jednoho? Říká se přece o ní, že je vdovou...

„Už dlouho pracujete u pana Rafiela?“ zeptala se.

„Čtyři nebo dokonce pět let. Když mi manžel zemřel, musela jsem jít znovu do zaměstnání. Mám dcerku na studiích a po něm mi toho mnoho nezůstalo.“

„Podle všeho to není zrovna tak snadné pracovat u pana Rafiela, vidíte?“ riskovala podruhé slečna Marplová důvěrně zvědavou otázkou.

„To se vám jen tak zdá... Ve skutečnosti, když ho blíže poznáte, není to s ním tak zlé. Lehce se sice rozzuří a rád se hádá, ale pravá příčina vězí asi v tom, že ho lidi nudí. Během posledních dvou let měl už pět ošetřovatelů. Má rád kolem sebe pořád někoho nového, koho by mohl sekýrovat. Ale spolu jsme vždy vycházeli dobře.“

„Pan Jackson je zřejmě také velmi ochotný a úslušný mladý muž.“

„Ano — je velmi taktní a ví si se vším rady,“ řekla Ester. „Ovšem je někdy poněkud...“ náhle zmlkla.

Slečna Marplová chvíli uvažovala, než se pokusila doplnit, co asi měla její společnice na mysli. „Má také někdy poněkud obtížné postavení, vidíte?“

„Nu — tak nějak. Není totiž tím ani oním — mám na zřeteli jeho společenské postavení. Ačkoliv —“ usmála se —“myslím, že si to přesto dovede zařídit tak, aby se mu žilo docela dobře.“

Tento její výrok vzala slečna Marplová sice v úvahu, ale mnoho jí nepomohl. A tak pokračovala svým milým a švitořivým způsobem v konverzaci, a zato se hodně dozvěděla o čtveřici milovníků přírody, Dysonových a Hillingdonových.

„Hillingdonovi zde byli nejméně tři nebo dokonce čtyři roky po sobě,“ rozhovořila se Ester, „ale Gregory Dyson sem jezdívá ještě déle. Ten zná Západní Indii přímo skvěle. Myslím, že původně sem jezdil už se svou první ženou. Bylo to velmi křehké stvoření a každou zimu jezdívala k moři nebo někam do teplých krajů.“

„Ona zemřela, nebo se rozvedli?“

„Zemřela — a dokonce zřejmě tady. Nechci tvrdit, že zrovna na tomto ostrově — ale určitě to bylo na jednom zde v Západní Indii. Kolem jejího úmrtí byly jakési řeči — mám na mysli nějaký skandál nebo něco takového, rozumíte. On o ní sice nikdy nemluví, ale někdo mi to jednou vyprávěl. Podle všeho spolu příliš dobře nežili.“

„A pak si teprve vzal svou nynější ženu — tu Lucky?“ Slečna Marplová úplně bezděčně vyslovila její jméno s takovým přízvukem, jako by chtěla vyjádřit tím i svůj názor na jeho majitelku.

„Ano — myslím, že byla dokonce příbuznou jeho první ženy.“

„A znali se s Hillingdonovými už dlouho?“

„Ani ne — snad teprve od té doby, co sem na ostrovy přijeli Hillingdonovi poprvé — tak asi tři nebo čtyři roky, víc ne.“

„Mám dojem, že ti Hillingdonovi jsou velmi příjemní lidé — takoví milí a klidní.“

„Ano — až neuvěřitelně klidní.“

„Říká se, že se mají stále velmi rádi,“ poznamenala stará dáma. Ačkoliv to řekla jakoby bez postranních úmyslů, Ester Waltersová se na ni bystře podívala. :

„Vy tomu však sama nevěříte, že?“ zeptala se.

„Copak vy nemáte ten dojem, má milá?“

„Nu — někdy bych se opravdu divila...“

„Takoví klidní muži — zrovna jako plukovník Hillingdon,“ řekla slečna Marplová jemně, „bývají často přitahováni výstředními ženami.“ Významně se odmlčela a dodala: „Lucky — hm, zvláštní žena. Myslíte, že pan Dyson má vůbec tušení, co se — za jeho zády děje?“

„Drbna stará!“ napadl v duchu Ester Waltersovou docela neuctivý výraz na její adresu. „Ty staré báby jsou opravdu hrozné...“

„O to se nestarám,“ odpověděla nahlas velmi chladně.

A tak slečna Marplová rychle přešla na jiný námět. „Chudák major Palgrave — taková smutná událost, vidíte?“

Ester Waltersová přikývla, ale tvářila se, jako by ji to příliš nezajímalo.

„Abych byla upřímná, spíše je mně líto mladých Kendalových,“ dodala.

„Máte pravdu, je to jistě velmi nepříjemné, když se něco takového stane zrovna v hotelu. Inu — smůla!“

„A zrovna zde, kam lidé přijíždějí jen za zábavou a osvěžením,“ řekla Ester. „Chtějí tu zapomenout na nemoce, úmrtí, daně, nemocné průdušky a všechny ostatní starosti, které jim otravují život. Nemají rádi —“ pokračovala rozhořčeně a její tvář nabyla úplně jiného výrazu — „když jim něco nebo někdo připomene, že jsou také smrtelní.“

Slečna Marplová odložila pletení. „To jste řekla velmi dobře, má milá,“ přikývla, „opravdu velmi výstižně. Ano — je to právě tak, jak říkáte.“

„A pochopte — oni jsou ještě docela mladý manželský pár,“ hovořila dál Ester Waltersová, „a teprve před šesti měsíci převzali vedení hotelu po Sandersonových. Mají ohromné starosti, jestli budou mít v takovém podniku vůbec úspěch, vždyť nemají velké zkušenosti.“

„A vy si tedy myslíte, že taková neveselá událost by mohla jejich podniku uškodit?“

„Nu, třeba ani ne, to bych tvrdit zrovna nechtěla,“ zaváhala Ester. „Jsem přesvědčena, že lidé na to opravdu nebudou myslet déle než den — dva... Aspoň snad ne v tomto prostředí, kde vládne heslo: Jsme tu, abychom se radovali — a tak se radujeme! Podle mého názoru sice jimi taková smrt tak na čtyřiaadvacet hodin otřese, ale jakmile je po pohřbu, už na ni nikdo ani nevzpomene. Ovšem — pokud jim to stále někdo nepřipomíná — tak je to. V tomto smyslu jsem také promluvila Molly do duše, ale s ní je to těžké — ona je totiž трудно-myslná.“

„Neříkejte,“ podivila se slečna Marplová. „Vždyť vypadá vždycky tak bezstarostně!“

„Podle všeho to jen předstírá,“ pomalu a s důrazem odpověděla Ester. „Opravdu si někdy myslím, že za to ani nemůže. Patří už asi k tomu druhu lidí, kteří trpí stále nějakými úzkostnými stavy a pořád mají tušení, že se přihodí něco zlého.“

„Vidíte, a já bych spíše řekla, že on je takový. Ten spíše působí dojmem ustaraného člověka.“

„Ale kdepak! Ona vidí všechno černě a on se zas trápí, protože si ona dělá samé starosti — nu, snad mi rozumíte.“

„To je zajímavé,“ podivila se znovu slečna Marplová.

„Podle mého názoru se Molly zoufale snaží vypadat vesele a jen předstírá, že se tolik ze života raduje,“ sdělovala dále Ester důvěrně. „Stojí ji to však tolik sil a je to takové vypětí, že se tím zas na druhé straně docela vyčerpává, a pak teprve dostává ty podivné stavy deprese. Ona totiž není — abych se správně vyjádřila — tak docela nervově v pořádku.“

„Ach, ubohé děvče,“ politovala ji stará dáma. „Ačkoliv je určitě mezi námi takových lidí dost, a ani si toho většinou u nich nevšimnete.“

„Ne, dovedou to zřejmě výborně zakrývat, vidíte? Ale domnívám se, že zase v tomto případě opravdu nemá Molly k nějakým starostem důvod. V dnešní době je docela běžné, že lidé umírají na infarkty, mrtvice a podobné nemoci. Pokud jsem si sama všimla, tak dnes mnohem častěji než dřív, nemyslíte? Ach, kdyby tak šlo o ota-

vu z jídla nebo tyfus — to bych se ani nedivila, že si z toho dělá hlavu, protože by lidé udělali poprask, až byste se divila! Ale takhle?“

„Major Palgrave se mi však nikdy nezmínil, že by měl vysoký krevní tlak,“ vrátila se slečna Marplová zase k nebožtíkovi. „Vám to snad řekl?“

„Ne, ale někomu to zde povídal — kdo to však byl? Pan Rafiel —? Kdyby se ho však na to někdo zeptal, tvrdil by pravý opak — on už je takový... Jednou se mi určitě o tom zmínil Jackson. Říkal mi také, že by se major Palgrave měl trochu v pití mírnit.“

„Ach ano — to se měl,“ vzdychla slečna Marplová zamyšleně a houževnatě se snažila dál navázat hovor: „Jistě vám připadal jako velmi nudný starý člověk? Vyprávěl tolik různých příběhů, ale jak jsem si všimla, příliš často se v nich opakoval.“

„A to právě bývá u takových lidí ze všeho to nejhorší,“ přikývla Ester. „Člověk je pak nucen vyslechnout několikrát stejnou historku, pokud se nenaučí pohotově ho v další řeči zarazit.“

„Ovšem mně to zas tolik nevadilo,“ přiznala stará dáma, „protože já už jsem tomu ve svých letech zvyklá. Když mně někdo příliš často vypravuje jedno a totéž, tak mně to ani nepřijde, protože obyčejně zapomenu na to, co jsem předtím slyšela.“

„To je tedy určitá výhoda,“ vesele se zasmála Ester.

„Jeden příběh však vyprávěl obzvlášť rád,“ pokračovala slečna Marplová. „Bylo to o nějaké vraždě, nevzpomínáte si? Musel vám jej také povídat.“

Ester Waltersová zatím hledala něco v kabelce a místo očekávané odpovědi — řekla: „Ach, už jsem myslela, že jsem ji ztratila,“ — a vytáhla rtěnku. Vtom, jako by si uvědomila své nezdvořilé počínání, obrátila se k slečně Marplové. „Promiňte — nerozuměla jsem vám dobře. Co jste to říkala?“

„Ptala jsem se vás, zda vám major nevyprávěl svůj oblíbený příběh o vraždě?“

„Když na to teď myslím — vzpomínám si, že ano. Něco o tom, jak někdo pustil plyn a ona se otráвила, vidíte? Nebo ne — moment! Byla to žena, která otráвила jeho. Mám dojem, že mu dala nějaký uspávací prášek, a pak mu přistrčila hlavu přímo k plynové troubě. Bylo to tak?“

„Nu — myslím, že to zrovna tak nebylo,“ odpověděla slečna Marplová a zamyšleně se na Ester podívala.

„Víte — on toho tolik napovídal,“ řekla mladá žena jakoby na omluvu, „že — jak už jsem vám naznačila — člověk ho ani neposlouchal.“

„Měl fotografii,“ pokračovala trpělivě slečna Marplová, „kterou obyčejně při tom ukazoval.“

„Máte asi pravdu... Ale za nic na světě si už nevzpomenu, co na ní bylo — Vám ji také ukazoval?“

„Ne...“ zavrtěla smutně hlavou slečna Marplová. „Chtěl mi ji ukázat, ale neukázal... Byli jsme zrovna někým vyrušení...“

9/ SLEČNA PRESCOTTOVÁ

A OSTATNÍ...

„Tehdy bylo kolem toho plno řečí,“ začala slečna Prescottová patřičně přitlumeným hlasem a pozorně se kolem sebe rozhlédla.

Slečna Marplová si k ní přisunula židli. Však se také načekala, než si mohla se slečnou Prescottovou pohovořit od srdce k srdci. Příčina vězela v tom, že duchovní jsou lidé, kteří velmi lnou k rodinným příslušníkům, a tak slečna Prescottová byla skoro pokaždé ve společnosti svého bratra. Z tohoto jediného důvodu to jak pro slečnu Prescottovou, tak pro slečnu Marplovou nebylo zas tak snadné, aby důvěrně sklonily své hlavinky k milému popovídání, když byl přítomen dobromyslný kanovník Prescott.

„Podle všeho,“ řekla slečna Prescottová a náhle se zarazila, „— ne že bych ovšem chtěla někoho pomlouvat — sama o tom nic nevím, jen co jsem slyšela —“

„Ano — plně vás chápu,“ ujistila ji rychle slečna Marplová.

„Tak podle všeho se už ledacos povídalo, ještě když byla jeho první žena naživu. Zřejmě ta ženská — Lucky — to je — vidíte? Myslím, že byla sestřenicí jeho první manželky a přijela sem za nimi. Prý s ním pracovala na nějaké vědecké práci o květinách či motýlech — zkrátka něco takového. Lidé o tom tehdy hodně mluvili, protože je viděli pořád pohromadě a až náramně dobře spolu vycházeli — rozumíte mi?“

„Lidé si tu všímají všeho, vidíte,“ usmála se sladce slečna Marplová.

„Pak ovšem, když jeho žena tak překvapivě náhle zemřela —“

„Ona zemřela zde — na tomto ostrově?“

„Ale ne — myslím, že byli tehdy na ostrově Martinik nebo Tobago.“

„Ach tak!“

„Slyšela jsem to od jiných, kteří tam v té době byli, a pak přišli sem a ledacos o tom vyprávěli — a lékař prý nad tím také kroutil hlavou.“

„Podívejme se,“ poznamenala slečna Marplová se zájmem.

„Byly to samozřejmě všechno jen klepy, ale — víte, tak či onak, pan Dyson se stejně brzy oženil.“ Přitlumila hlas a dodala: „Mám dojem, že dokonce už za měsíc.“

„Za měsíc po smrti první manželky?“ podivila se slečna Marplová.

Obě ženy se na sebe významně podívaly.

„Vypadalo to trochu — bezohledně vůči zesnulé,“ usoudila slečna Prescottová.

„Ano,“ souhlasila slečna Marplová, „— jistě.“ A jemně se zeptala: „Nebyly v tom peníze?“

„To opravdu nevím. On o své nynější ženě vždy se smíchem říká — snad jste ho už také slyšela — že byla jeho šťastnou trefou. Ale víte — v něm se člověk nevyzná. Je jen samý žert.“

„Ano — také jsem ho to slyšela říkat,“ přikývla slečna Marplová.

„A mnozí lidé si tu jeho ‚šťastnou trefu‘ vykládají tak, že se oženil s bohatou ženou. Ačkoliv samozřejmě —“ dodávala rychle slečna Prescottová s důstojným výrazem ve tváři, aby dodala důraz své upřímné snaze posuzovat spravedlivě, „ona je opravdu velmi půvabná žena, jestli se vám ovšem takový typ líbí. Já však mám spíše dojem, že právě jeho první žena byla bohatá.“

„A co Hillingdonovi? Ti jsou také zámožní?“

„Nu — myslím, že na tom nejsou špatně. Neřekla bych, že mají zrovna pohádkové jmění, ale zřejmě jsou dobře situovaní. Mají dva hochy někde v internátní škole a velmi hezký domov v Anglii — tak jsem aspoň z jejich řeči vyrozuměla. V zimním období pak převážně cestují.“

Právě v tom okamžiku se objevil kanovník Prescott a navrhl malou vycházku. Slečna Prescottová se poslušně zvedla, aby vyhověla bratrovu přání, ale slečna Marplová zůstala dál sedět na místě.

Několik minut nato ji míjel svižným krokem Gregory Dyson a vesele jí zamával.

„Penny za vaše myšlenky!“ zvolal se smíchem.

Slečna Marplová ho také obdařila něžným úsměvem a napadlo ji, jak by asi zareagoval, kdyby mu pohotově odpověděla: „Zrovna jsem přemýšlela, jestli nejsi vrahem, hochu!“

A nebylo tak docela nepravděpodobné, že jím nebyl. Aspoň podle jejího názoru. Všechno to přece tak hezky do sebe zapadalo... Náhlá smrt jeho první paní — majorovo vyprávění o vraždícím manželovi — a jak si zpětně vzpomínala — se zvláštním zřetelem na stejný styl, jakým se muž zbavoval svých mladých manželek.

Ano — sedělo to. Jedinou námitkou bylo — že to sedělo až příliš dobře. A hned také vzápětí se slečna Marplová zarděla studem sama nad sebou, jak se na ni sypaly vlastní výčitky. Copak už ona sama klesla tak hluboko, že nedovedla uvažovat o vraždě jinak než podle šablony?

Vtom leknutím až vyskočila, když ji z přemýšlení vytrhl hlas — zněl neobvykle chraptivě:

„Neviděla jste někde Grega, slečno — er —“

Byla to Lucky — a slečně Marplové neušlo, že měla zatraceně špatnou náladu.

„Právě před malou chvílí šel kolem — někam směrem k hotelu.“

„To jsem si mohla myslet!“ vyhrkla Lucky a rozčileně odběhla.

„Ta má dnes svůj špatný den a vypadá na čtyřicet — asi jí nakonec také tolik bude,“ usoudila slečna Marplová.

Najednou ji popadla velká lítost... Lítost nad všemi ženami na světě, které se podobají Lucky — Nedovedlo je nic tak snadno zranit, jako neúprosně postupující — čas...!

Z meditací ji vytrhl hluk za jejími zády, a proto si lehce natočila křeslo.

Spatřila pana Rafiela, který zavěšen do Jacksona vycházel ze svého bungalovu vstříc novému jitru...

Jackson posadil svého pána do pojízdného křesla a úslužně ho obskakoval. Velmi nevlídnými výrazy posílal pan Rafiel svého ošetřovatele pryč, a tak tedy po chvíli Jackson odcházel směrem k hotelu.

Slečna Marplová neztrácela čas, protože starý pán nebyl nikdy ponechán dlouho o samotě a s největší pravděpodobností za chvíli příběhne zase Ester Waltersová. Právě teď se jí naskytlá vhodná příležitost, a ona si tolik přála pohovořit si s ním na chvíli o samotě.

Bude si muset pospíšet a rovnou říci, co chce. Teď si nemůže dovolit chodit jako kočka kolem horké kaše, protože pan Rafiel není z těch, který by snesl plané žvanění staré ženské. Asi by zase zalezl do svého bungalovu a myslel by si, že si ho vyhlédla za oběť svého pronásledování. Rozhodla se tedy bez okolků udeřit hřebík na hlavičku.

Odhodlaně vykročila směrem k místu, kde seděl pan Rafiel, rázně si přisunula nejbližší židli a řekla:

„Ráda bych se vás na něco zeptala, pane Rafieli.“

„Dobrá — dobrá,“ přikývl nevrle. „Tak ven s tím! Co chcete? Asi nějaký příspěvek, vidíte? Vybíráte na misie v Africe nebo na opravu kostela...? Přiznejte se!“

„Ano,“ odpověděla slečna Marplová. „Zajímám se sice o několik akcí podobného druhu a bude mi ctí, když mi na ně také přispějete, ale to právě není ono, na co se vás chci zeptat. Ráda bych se totiž od vás dozvěděla, jestli vám major Palgrave někdy nevyprávěl příběh o vraždě.“

„Aha —!“ zvolal s údivem pan Rafiel. „Tak on vám jej také vyprávěl, že? A zřejmě jste mu uvěřila? Hezky jste mu na něj skočila, vidíte? Asi jako pes po kosti!“

„Opravdu nerozumím, co tím míníte,“ odpověděla dotčeně slečna Marplová, ale odbýt se nedala. „Co vám přesně vyprávěl?“

„Žvanil o nějaké krásce,“ snažil se ji uspokojit pan Rafiel. „Vtělená Lucrezia Borgia. Mladá — krásná — zlatovlasá — zkrátka všech pět P.“

„Ach,“ vyhrkla zaraženě slečna Marplová. „A koho zavraždila?“

„Samozřejmě svého manžela!“ odsekl pan Rafiel. „Koho jste myslela?“

„Otrávila ho?“

„Ne — myslím, že mu dala prášek pro spaní, a pak mu strčila hlavu do plynové trouby. Vynalézavá ženská —! Pochopitelně — potom tvrdila, že to byla sebevražda. A řeknu vám, že se z toho dostala docela snadno. Psychiatři prohlásili, že nebyla zodpovědná za své činy. Věřila byste tomu? Ano — tak se to dnes řeší, když jde o hezkou ženskou nebo mizerného mladého chuligána, kterého matka rozmazlila... Fuj!“ ulevil si pan Rafiel.

„A ukazoval vám major Palgrave také fotografii?“

„Prosím vás, jakou —? Myslíte fotografii té ženské? Ne —! Proč by mně ji měl ukazovat?“

„Ach,“ vzdychla nešťastně slečna Marplová.

Seděla tam jako hromádka neštěstí, úplně vyvedená z konceptu. Major Palgrave se zřejmě v životě bavil tím, že běžně vyprávěl lidem nejen o tygrech, které zastřelil, nebo slonech, které ulovil, ale také o vrazích, s kterými se setkal. Asi měl též celý repertoár vražedných příběhů. Nu, bude se s tím muset smířit —. Skoro se lekla, když náhle zcela neočekávaně pan Rafiel zařval: „Jacksons!“ Ale nikdo se mu neozval.

„Mohla bych vám ho najít?“ zeptala se stará dáma a zvedla se k odchodu.

„Nenajdete ho. Běhá někde za sukněmi, nic jiného nedělá. Také nic dobrého v tom chlapovi není. Skrz naskrz špatný charakter, ale mně celkem vyhovuje.“

„Podívám se vám po něm,“ ujistila ho slečna Marplová.

A také ho docela snadno našla na druhém konci hotelové terasy. Právě popíjel s Timem Kendalem.

„Pan Rafiel vás volá,“ vyřizovala mu.

Jackson se významně ušklíbl, vyprázdnil skleničku a vstal.

„Tak už zas jdu,“ řekl. „Proč by měl mít takový darebák, jako jsem já, chvíli klidu? Vyřídil jsem dva telefonické hovory, dal příkaz pro zvláštní dietu v kuchyni — a tak jsem myslel, že získám aspoň čtvrt hodinku alibi. Nu — zřejmě ne!“ pokrčil rameny. „Děkuji vám za vzkaz, slečno Marplová, a vám za skleničku, pane Kendale.“

Uklonil se a odešel.

„Je mi toho chlapíka líto,“ řekl Tim. „Sem tam ho na něco pozvu, abych ho trochu rozveselil — Mohu vám také něco nabídnout, slečno Marplová? Co říkáte čerstvé citronádě? Víím, že ji máte ráda.“

„Teď ne — děkuji. Mám dojem, že služba u takového pana Rafiela musí být trochu náročná. S nemocnými lidmi to bývá někdy těžké —“

„Tak jsem to zrovna nemyslel — Je za to skvěle placený, a to už člověk v takovém případě s nějakým tím sekýrováním počítá... Nakonec starý Rafiel není zlý člověk — mínil jsem tím docela něco jiného...“ zaváhal a odmlčel se.

Slečna Marplová se na něho zvědavě podívala.

„Nu — jak bych to řekl — má nepříjemné společenské postavení. Naši hosté jsou bohužel zatraceně snobští — a on pochopitelně nepatří k jejich vrstvám. Je něco lepšího než sluha — ale přitom je pod úrovní průměrného hosta — aspoň si to každý myslí. Je něco jako guvernantka z viktoriánských časů, a dokonce i ta sekretářka — paní Waltersová — se cítí nad ním nadřazena. To máte potom všechno velmi těžké.“ Tim se odmlčel a pohnutě dodal: „Je mi až odporné, když člověk i v takovém místě, jaké je zdejší, naráží na samé sociální problémy.“

Zřejmě bez povšimnutí přešel kolem nich doktor Graham. Měl v ruce knihu a usedl ke stolu s výhledem na moře.

„Doktor Graham se mi nějak nelíbí — vypadá ustaraně,“ poznamenala slečna Marplová.

„Ach! Starosti máme všichni,“ mávl rukou Tim.

„Vy také?“ podivila se stará dáma. „Stále ještě kvůli smrti majora Palgrava?“

„Ale to ne! To už jsem pustil z hlavy. Lidé na to také už podle všeho zapomněli — je to za nimi. Kdepak — kvůli tomu určitě ne — ale moje žena — Molly mi dělá starosti. Nemáte náhodou nějaké zkušenosti se sny?“

„Se sny?“ opakovala překvapeně slečna Marplová.

„Ano, znáte přece, co je to zlý sen — něco jako noční můra. Nu — myslím, že se někdy každému z nás něco takového stává, ale Molly — ta je má zřejmě pořád. Úplně ji to děsí. Nevíte náhodou, co by se s tím dalo dělat — nebo snad proti tomu užívat? Má sice nějaké pilulky na spaní, ale tvrdí, že je to po nich ještě horší. V noci mlátí kolem sebe, nemůže prý se však probudit.“

„A o čem se jí zdá?“

„Ach, že ji někdo nebo něco pronásleduje — či pozoruje a sleduje. Ale představte si, že se toho pocitu nemůže zbavit, ani když je vzhůru.“

„A co lékař?“ ^

„Postavila si hlavu, že k doktorovi nepůjde. Nechce o něm ani slyšet... Nu — snad to přejde. Víte, žili jsme spolu tak šťastně a měli jsme ze všeho radost — a teď? A netrvá to dlouho — snad ji rozruši-

la smrt majora Palgrava. Připadá mi vůbec od té doby jako vyměněná.“

Zvedl se. „Musím jít — povinnosti mne volají. Opravdu si nedáte čerstvou citronádu?“

Slečna Marplová zavrtěla hlavou.

Zůstala nehnutě sedět a přemýšlela. Její tvář zvážněla a nabyla podivně úzkostlivého výrazu.

Zahleděla se směrem k místu, kde seděl se svou knihou doktor Graham.

A najednou dospěla k rozhodnutí.

Zvedla se a odhodlaně zamířila k jeho stolu.

„Ráda bych se vám omluvila, pane doktore,“ oslovila ho.

„Opravdu?“ Lékař zvedl hlavu a překvapeně se na ni podíval. V jeho tváři se objevil vlídný úsměv. Přisunula si k němu židli a posadila se.

„Trápí mne svědomí, že jsem se vůči vám dopustila něčeho velmi nehezkého,“ řekla slečna Marplová. „Úmyslně a záměrně jsem vám lhala, pane doktore.“

Po těch slovech na něho vrhla provinilý pohled.

Přes veškeré očekávání však její přiznání doktorem Grahamem nijak neotřásl a nepřestával ji pozorovat s mírným překvapením.

„Opravdu?“ opakoval. „Nu — tím se nemusíte hned tolik trápit.“

Uvažoval, v čem ho mohl ten milý staroušek obelhat. Asi si ubrala na létech — ale pokud si vzpomínal, o svém věku se vůbec nezmněla... „Tak se tedy přiznejte!“ vyzval ji konečně, protože mu neušlo, že si přála vyzpovídat se.

„Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěla o podobence svého synovce, kterou jsem ukazovala majoru Palgravovi, a jak mi ji nevrátil?“

„Jak bych mohl zapomenout! Jistě — vzpomínám si a lituji, že jsme vám ji nemohli najít.“

„Ale já jsem si to ve skutečnosti všechno vymyslela — obelhala jsem vás,“ prohlásila lehce se chvějícím hlasem slečna Marplová.

„Promiňte — nerozuměl jsem vám.“

„Nic takového se nestalo — lhala jsem. Celou tu historku jsem si vymyslela. Nu ano — už je to tak.“

„Vy jste si všechno vymyslela?“ zeptal se doktor Graham trochu zklamaně. „Ale proč?“

„Protože —“ a slečna Marplová mu všechno řekla hezky rovně a jasně, bez povídání kolem dokola. Vyprávěla mu příběh vraha, který slyšela od majora Palgrava. Vylíčila mu i jeho náhlý zmatek, když jí chtěl ukazovat podobenku, a jak ji pak nakonec neukázal. Nato přešla ke svým vlastním domněnkám a obavám i konečnému rozhodnutí nějak se pokusit o objasnění celé té záležitosti.

„A opravdu jsem neviděla jinou možnost, abych se v té věci něco dozvěděla, než vám napovídat takovou lež,“ řekla. „Doufám, že mi prominete.“

„Vy si tedy myslíte, že na fotografii, kterou vám chtěl ukázat, byl skutečně vrah?“

„Tak to řekl,“ přisvědčila slečna Marplová. „Aspoň tvrdil, že ji dostal od známého, který mu pro zajímavost příběh vyprávěl. A muž na podobence byl prý tím vrahem.“

„Ano — ano — chápu. Ale promiňte, že se tak ptám... Vy jste mu věřila?“

„Nemohu dnes říci, zda jsem mu tehdy věřila nebo nevěřila,“ odpověděla bez rozpaků slečna Marplová. „Ale hned na to — jak sám víte — následujícího dne major zemřel.“

„Ano —“ přikývl doktor Graham. Měl pocit, jako by ho těch pár slov svou jasností přímo udeřilo do hlavy. Následujícího dne major zemřel...

„A fotografie zmizela —“ dodala slečna Marplová.

Doktor Graham se na ni podíval. Nevěděl hned, jak se má k tomu vyjádřit.

„Promiňte, slečno Marplová,“ řekl konečně, „ale to, co mi teď vypravujete — je to tentokrát skutečně pravda?“

„Ani se vám nedivím, že mi už nevěříte,“ doznala stará dáma. „Kdybych byla na vašem místě, také bych měla v podobném případě určité pochyby. Ale ano — prohlašuji závazně, že to, co vám teď říkám, je čistá pravda. Plně chápu, že mi můžete věřit jen na mé čestné slovo. A přece — i když pochybujete o mé pravdomluvnosti

— jsem přesvědčena, že bylo mou povinností vám o všem, a také úplně všechno říci.“

„Proč?“

„Došla jsem k názoru, že vy byste měl být pokud možno plně informován — pro případ —“

„Pro jaký případ?“

„Pro případ, že byste se rozhodl podniknout v této záležitosti nějaké další kroky...“

10/ ROZHODNUTI V JAMESTOWNU

Doktor Graham se rozjel do Jamestownu, aby navštívil státní notářství. Právě se pohodlně usadil v křesle proti svému příteli Daventrymu, vážnému, asi pětatřicetiletému muži.

„Mluvil jste do telefonu velmi tajuplně, doktore,“ usmál se Daventry. „Jde snad v té věci o něco mimořádného?“

„Nevím,“ zavrtěl lékař hlavou, „ale dělá mi to starosti.“

Otevřely se dveře a Daventry se ohlédl na člověka přinášejícího občerstvení. Začal lehkým konverzačním tónem líčit příteli své zážitky z posledního rybaření. Jakmile však sluha odešel, přehodil si pohodlně nohu přes nohu a pohlédl na svého návštěvníka.

„Tak tedy ven s tím,“ vyzval ho. „Řekněte mi, co máte na srdci.“

Doktor Graham poctivě vypověděl všechna fakta, která znal, a když skončil, Daventry dlouze hvízdal.

„Chápu, co vás trápí. Vy se tedy domníváte, že s úmrtím starého Palgrava není něco v pořádku, že? Vy si už dnes nejste tak docela jistý, že příčina jeho smrti byla přirozená. Kdo však potvrdil úmrtí? Mám dojem, že Robertson — ale ten přece nepojal v tomto směru nějaké podezření?“

„Ne — mohl být ovšem ovlivněn určitou okolností, a to nálezem tablet Serenitu v koupelně. Ptal se mne také, jestli se Palgrave někdy přede mnou zmínil, že trpí hypertensí. Mohl jsem mu na to odpovědět jediné záporně, protože se mi jako lékaři nikdy s ničím nesvěřil, ale zřejmě o tom mluvil s ostatními lidmi v hotelu. Všechno dohromady — jak lahvička s pilulkami, a také to, co Palgrave o sobě lidem vyprávěl — včetně jeho věku a způsobu života, se k sobě tak nějak hodilo. Nebylo opravdu ani nejmenšího důvodu se domnívat něco jiného. Podle všeho to byl dokonalý a přirozený závěr — teď však si myslím, že možná nebyl správný. Kdyby bylo mou povinností vystavit úmrtní list, byl bych to také udělal bez váhání. Nakonec i celé jeho vzezření odpovídalo takové příčině smrti. Nikdy by mne o tom už ani nenapadlo uvažovat, kdyby nedošlo k tomu prapodivnému zmizení fotografie...“

„Ale uvažujte rozumně, Grahame,“ řekl Daventry, „a nezlobte se, že vám to tak říkám, ale nespoleháte trochu víc, než je třeba, na pravděpodobně poněkud přehnanou historku, kterou vám vyprávěla ta stará paní? Vždyť máme zkušenosti, jaké už takové staré ženy bývají. Upnou se na něco bezvýznamného, něco si k tomu přidají a je z toho hotová tragédie.“

„Ano — uznávám,“ přikývl nešťastně doktor Graham. „Vím to — sám jsem si říkal, že to snad tak je — že to zřejmě určitě tak je, jak vy tvrdíte. Ale na druhé straně zase nedovedu tak docela sám sebe přesvědčit. Ta stará dáma mluvila totiž naprosto jasně a ve své výpovědi vše přesně a dopodrobna vylíčila.“

„Mně se to však přesto jeví jako šíleně nepravděpodobná smyšlenka,“ trval na svém Daventry. „Nějaká stará babka vám napovídá něco o fotografii, která tam být neměla — nebo ne — teď jsem to sám popletl — myslel jsem to naopak... Ale nakonec jediným bodem, kterého bychom se opravdu mohli zachytit, je podezření pokojské, která najednou tvrdí, že lahvička s pilulkami Serenitu nebyla v majorově pokoji před jeho smrtí. Nelze popřít, že právě tu úřední osoby pokládaly také za určitý důkaz příčiny smrti. Ale na to může být zas na sta vysvětlení. Mohl mít třeba ve zvyku ty pilulky stále nosit u sebe v kapse.“

„Máte pravdu — to je možné.“

„Nebo se také ta pokojská mohla zmýlit a prostě si jich dříve nevšimla...“

„I to je možné —“

„Nu — tak vidíte.“

„Ale ona to tvrdila s naprostou jistotou,“ řekl zamyšleně doktor Graham.

„Vždyť víte, jak jsou ti zdejší domorodci temperamentní. Vzplanou hned pro všechno jako pochodně. Snadno se dají ovlivnit. Domníváte se snad — že ví — tak trochu víc, než řekla?“

„Myslím, že ani to není vyloučeno,“ odpověděl váhavě doktor Graham.

„Pak bude lepší, zkusíte-li z ní dostat ještě něco víc, když už máte takový dojem. Nerad bych, abychom dělali zbytečný poplach, pokud bychom se opravdu nemohli o něco určitého opřít. Dejme to-

mu, že nezemřel na následky vysokého tlaku — co by pak podle vašeho názoru mohlo způsobit jeho rychlou a náhlou smrt?“

„Ach — v dnešní době by se našlo hodně prostředků,“ mávl doktor Graham rukou.

„Máte ovšem na zřeteli něco takového, co by nezanechalo stopy?“

„Dnes bohužel už není každý k policii tak ohleduplný, aby používal arseniku,“ odpověděl suše lékař.

„Tak si to teď řekněme hezky na rovinu. Co vy si vlastně myslíte? Domníváte se, že někdo zaměnil lahvičku s pilulkami za jinou, a tak byl major Palgrave otráven, vidíte?“

„Ale kdepak! Tak to není! Něco takového si jen myslí ta dívka — Viktorie. Ale ta to všechno chápe úplně špatně. Něco vám povím. Kdyby se někdo rozhodl zbavit se majora Palgrava — a to hezky rychle — tak by mu asi něco do něčeho nasypal, s největší pravděpodobností do nápoje, a pak — aby vše nasvědčovalo přirozené smrti, dal by mu nenápadně do jeho pokoje lahvičku s lékem, který je pacientům běžně předepisován pro snížení krevního tlaku. A aby vše bylo dokonale přesvědčivé, ještě by roztrousil zprávu, že major trpěl také vysokým krevním tlakem.“

„A poslyšte — kdo vlastně tu zprávu roztrušoval?“

„Na to jsem se už snažil přijít — bohužel bezúspěšně. Bylo to provedeno velmi chytře... Když po tom jdete, tak se dozvíte od pana A: ‚Myslím, že mi to říkal pan B.‘ — a ptáte/li se pana B, tak uslyšíte: ‚Ne, já jsem to neříkal, ale vzpomínám si, že jednou o tom mluvila paní C,‘ Nu — a paní C vás s úsměvem ujistí, že o tom zde mluvil kdekdo, ale podle jejího dojmu vás o tom přesněji bude moci informovat pan A. — Tak to máte! A vy jste nakonec tam, kde jste byl, když jste s tím začal.“

„Že by byl někdo tak zatraceně mazaný?“

„Ano. Jakmile se roznesla zpráva o majorově smrti, každý podle všeho byl už informován i o jeho vysokém krevním tlaku a opakoval zase dál, co slyšel od druhých.“

„A nebylo by pro někoho jednodušší prostě ho otrávit a víc si to nekomplikovat?“

„Ale jděte! To by přece znamenalo vyšetřování policie, pitvu a řadu dalších nepříjemností. Jedině takto mohl správně předpokládat, že lékař uzná bez námitek přirozenou smrt a vystaví mu úmrtní list. A tak se také stalo!“

„Co tedy chcete, abych v té věci udělal já? Mám jít na kriminální policii a navrhnout jim, aby ho vytáhli z hrobu? Nu, myslím, že by už poněkud zapáchal...“

„Dalo by se to vše provést v naprosté tajnosti.“

„Co vás to napadá? V St Honoré něco takového není přece možné... A uvažujte dál! Než by se nám podařilo dosáhnout exhumace, hezky by se už na jeho hrobě rozbujela vinná réva... Ale stejně!“ dodal Daventry zamyšleně. „Myslím, že něco budeme muset podniknout. Podle mého názoru to však bude zatraceně zbytečná práce.“

„Kéž by také byla — nic jiného bych si víc nepřál,“ řekl s povzdechem doktor Graham.

11/ VEČER V HOTELU

ZLATÁ PALMA...

Molly pobíhala velmi čile po jídelně. Sem tam upravila květinovou výzdobu, přemístila na stolech nějakou tu nesprávně položenou vidličku, ubrala přebývající nůž a poopravila rozmístění skleniček k podávání nápojů. Pak poodstoupila stranou, aby ještě jednou zálibně přehlédla výsledek své práce a vyšla z jídelny na terasu. V této chvíli tam ještě nikdo nebyl, a tak pomalu přešla na druhou stranu, kde se zastavila u zábradlí. Za malou chvíli měl začít další společenský večírek. Lidé si budou povídat a popíjet — všichni budou veselí a bezstarostní. Po takovém způsobu života vždy toužila. Ach, a jakou z něj ještě nedávno měla radost! Ale teď? Dokonce i Tim se tváří úzkostlivě a má podle všeho starosti. Konečně je to docela přirozené a není divu, že je má. Chápala, jak je pro ně důležité, aby tento jejich společný, a možno říci trochu riskantní podnik, se setkal s úspěchem. Investoval do něho všechno, co měl...

Ale to není to, co ho trápí — napadlo najednou Molly. Jsem to já — ano, já — se mnou má starosti! Opakovaně si v duchu kladla otázku — proč? Ne — nedovedla to pochopit. A teď si byla zcela náhle jistá, že se trápí opravdu nad ní. Kladl jí občas podivné otázky, sem tam se na ni kradmo podíval — ale proč? Proč? A Molly přemýšlela a uvažovala. „Vždyť se tady tak snažím,“ říkala si a znovu jí různé myšlenky vrtaly hlavou a nemohla ničemu přijít na kloub. Ne, opravdu už tomu teď sama nerozuměla. Nemohla si ani přesně vzpomenout, kdy to vlastně všechno začalo. Nemohla si také ani upřesnit, o co vůbec šlo. Najednou začala mít z lidí strach a nevěděla proč. Co by jí mohli udělat? A kdo by měl také zájem udělat něco zrovna jí?

Zavrtěla hlavou a najednou sebou prudce a polekaně šklubla. Něčí ruka spočinula na jejím rameni. Když se otočila, hleděla do tváře Gregoryho Dysona, který se s mírnými rozpaky začal omlouvat.

„Ach, to mne mrzí. Polekal jsem vás, dívkenko?“

Molly přímo k smrti nenáviděla, když ji někdo oslovil ‚dívenko‘, a proto rychle a důrazně odpověděla:

„Neslyšela jsem vás přicházet, pane Dysone, tak jsem se pocho-pitelně lekla.“

„Pane Dysone? Ale jděte! Snad nechcete být dnes večer tak formální? Copak zde nejsme všichni dohromady jedna velká a šťastná rodinka? Já s Edem — Lucky s Evelynou — vy s Timem — ba i ta Ester Waltersová se starým Rafielem. Všichni přece žijeme v jednom šťastném rozkošném hnízdečku, nemyslíte, pusinko?“

„Už asi něco vypil,“ usoudila Molly a mile se na něho usmála. „Ach, zřejmě někdy bývám trochu nudnou hostitelkou,“ řekla šibal-sky, „ale s Timem sdílíme stejný názor, že při našem zaměstnání je zdvořilejší nepoužívat příliš často křestních jmen.“

„Jděte mi k šípku, Molly! Přece zde nikdo nestojí o nějaké škro-bené receptce! Tak tedy, má lásko,“ pokračoval něžně, „pojd’te se mnou na skleničku!“

„Až později,“ odbyla ho Molly. „Musím ještě něco zařídit.“

„Neutíkejte mi,“ řekl vřele a jeho paže sevřela její. „Jste kouzel-ná dívka, Molly. Doufám, že Tim dovede náležitě ocenit své štěstí.“

„Nu — to už nechte na mně,“ odpověděla Molly rozjařeně.

„Šel bych za vámi nevím kam,“ říkal jí se zamilovaným pohle-dem, „a moje žena by o tom vůbec nic — ale docela nic nemusela vědět.“

„Jak se vám dnes vydařil výlet?“ zeptala se Molly jakoby nic.

„Doufám, že dobře. Abych však řekl pravdu — tedy mezi námi — mám toho někdy až po krk, rozumíte? Ptáků a motýlů už mám často plné zuby... Co byste řekla tomu, kdybychom také jednou spo-lu podnikli takový malý výlet?“

„To si ještě domluvíme,“ zvolala Molly vesele, „už se na něj teď těším.“

S chichotem mu utekla a vběhla do baru.

„Ahoj, Molly!“ pozdravil ji Tim. „Zřejmě jsi nějak udýchaná. S kýmpak jsi to byla venku?“

Vyhlédl na terasu.

„S Gregorym Dysonem,“ odpověděla.

„Copak chtěl?“

„Snažil se mi dvořit.“

„Ať jde k čertu!“ zlobil se Tim.

„Nerozčiluj se,“ chlácholila ho Molly. „Když bude třeba, pošlu ho k čertu sama.“

Tim měl zřejmě chuť jí něco odpovědět, ale v tom zahlédl Fernanda a zamířil k němu, aby mu udělil nějaké pokyny. Molly zatím vklouzla do kuchyně, nato dveřmi vyšla ven a vydala se po schodech dolů směrem k pláži.

Osamělý Gregory Dyson tlumeně zaklel. Pak se rázně obrátil a zvolna krácel ke svému bungalovu. Byl už skoro u něho, když v tom okamžiku zaslechl v tmavém stínu křoví něčí hlas. Polekaně otočil hlavou. V houstnoucím šeru propadl chvilkovému dojmu, že vidí strašidlo. Figura vypadala jako duch bez hlavy. Když se vzpamatoval z prvního leknutí, upřímně se rozchechtal. Strašidelný dojem byl způsoben tím, že dotyčná osoba měla tmavou pleť a bílé šaty.

Vtom už Viktorie vystoupila z tmavého stínu na pěšinku a znovu se zeptala:

„Jste to vy, pane Dysone?“

„Ano — co si přejete?“

S pocitem zahanbení, že se tak polekal, odpověděl velmi podrážděným a netrpělivým tónem.

„Přinesla jsem vám něco, pane.“ Natáhla k němu ruku a podávala mu lahvičku s pilulkami. „Patří vám, vidíte?“

„Ano — vždyť je to moje lahvička se Serenitem. Samozřejmě, že je moje. Kde jste ji našla?“

„Našla jsem ji tam, kam ji někdo odnesl. V pokoji jednoho pána.“

„Jak to myslíte —? V pokoji jakého pána?“

„Toho pána — který zemřel,“ řekla důrazně. „Myslím si, že se asi obrací v hrobě.“

„Ale ksakru proč?“ vyštěkl Dyson.

Viktorie mlčky stála a pozorovala ho.

„Já stále ještě nechápu, o čem vlastně mluvíte,“ řekl mírněji. „Vy mi tady tvrdíte, že jste našla tuto lahvičku s pilulkami v bungalovu majora Palgrava?“

„Ano — tak to také je. Když bylo po ohledání a doktor se všemi ostatními z Jamestownu odcházeli, řekli mi, abych všechny věci z koupelny vyhodila. Byla tam pasta na zuby, vodička po holení, sůl do koupele a podobné takové maličkosti — ale mezi nimi jsem také našla tohle.“

„Nu — dobrá. Proč však jste to tedy jako všechno ostatní nevyhodila?“

„Protože ten lék je váš. Vždyť jste jej hledal! Nepamatujete si už, jak jste se mne na něj ptal?“

„Ano — máte pravdu — ptal jsem se vás. Domníval jsem se však — nu, myslel jsem, že jsem jej asi někam založil.“

„Ne — nezaložil... Někdo jej z vašeho bungalovu odnesl a položil do bungalovu majora Palgrava.“

„Jak to můžete tvrdit?“ zeptal se drsně.

„Vím to. Něco jsem viděla.“ A náhle se rozesmála a zablýskala na něho svými krásnými sněhobílými zuby. „Určitě jej někdo položil do pokoje mrtvého pána — Nu, a já vám jej teď vrátím.“

„Počkejte — neutíkejte! Co tím chcete říci? Co — nebo koho jste viděla?“

Ale to už ubíhala pryč a hned nato zmizela v tmavých stínech keřů. Na okamžik se zdálo, že se Greg chce za ní rozběhnout, ale nakonec zůstal stát. Pomalu a zamyšleně si hladil bradu.

„Co se děje, Gregu? Viděl jsi strašidlo?“ volala na něho paní Dysonová, která se právě přibližovala po chodníku a neušlo jí manželovo podivné chování.

„Před chvílí jsem si dokonce myslel, že ano...“

„S kým jsi to mluvil?“

„Ale jen s tou černou domorodkyní, která nám zde uklízí. Jmenuje se Viktorie, vid’?“

„Co chtěla? Snad ti nenadbíhala?“

„Nemluv hloupě, Lucky! Té holce vlezl do hlavy nějaký pitomý nápad.“

„A co ji napadlo?“

„Vzpomínáš si, jak jsem nedávno nemohl najít lahvičku se Serenitem?“

„Ano — ty jsi to aspoň tvrdil.“

„Co zas míníš tím — že jsem to ‚já‘ tvrdil?“

„Můj ty bože, musíš mne chytat za každé slovo?“

„Promiň“, omlouval se Greg, „ale mám už teď dojem, že se zde každý začíná chovat nějak zatraceně záhadně.“ Pozvedl ruku, ve které stále ještě držel skleničku s lékem. „Podívej se, to děvče mi ji vrátilo.“

„Tak to ona ti ji vzala?“

„Ale ne — ona ne! Zřejmě ji však někde našla.“

„Nu — a co na tom? Jakou záhadu v tom hledáš?“

„Ach — žádnou,“ mávl Greg rukou. „Trochu mne jen dopálila.“

„Víš co, Gregu? Nelam si hlavu nesmysly! Pojď se mnou a ještě před večeří se trochu napijeme.“

II

Molly došla loudavým krokem k pláži. Přisunula si staré proutěné křeslo a posadila se. Snad sáhla po tom nejrozviklanějším, které zde vůbec bylo a nikdo je už skoro nepoužíval. Chvíli pozorovala moře, pak najednou složila hlavu do dlaní a horce se rozplakala. Tak tam chvíli seděla a hlasitě vzlykala. Najednou zaslechla nějaký zvuk a rychle zvedla hlavu. Spatřila paní Hillingdonovou, která ji účastně pozorovala.

„Dobrý večer, Evelyno!“ pozdravila ji a zahanbeně dodala: „Neslyšela jsem vás. Ach — to mne mrzí.“

„Co se vám stalo, dítě? Něco se nepovedlo?“ zeptala se soucitně paní Hillingdonová a přisunula si k ní jiné křeslo. „Nu tak — svěřte se mi.“

„Nic se nestalo,“ zavrtěla hlavou Molly. „Ale vůbec nic.“

„To vám nevěřím! Přece byste zde neseseděla a neplakala pro nic za nic. Copak mi to opravdu nemůžete říci? Jsou — jsou snad nějaké mrzutosti mezi vámi a Timem?“

„Ach — to ne!“

„To jsem ráda. Vypadáte spolu vždy tak šťastně a spokojeně.“

„O nic víc než vy,“ odpověděla Molly s lehkým úsměvem. „Vždy si s Timem říkáme, jak je to úžasné krásné, když jste ještě po tolika letech manželství tak šťastni.“

„Copak o to —“ zněla až příliš stručná odpověď, a Molly si sotva povšimla náhlé trpkosti v jejím hlase.

„Manželé se obyčejně hašteří,“ pokračovala, „hádají se snad i když se mají docela rádi... a dokonce i na veřejnosti... a ani jim to nevadí.“

„Některým lidem zřejmě vyhovuje tento způsob soužití,“ přikývla Evelyn. „Nakonec na tom opravdu nezáleží a jejich vztah nějaké zlé slovo nemění...“

„Nu — mně to přece jen připadá přímo strašné,“ vzdychla Molly.

„Mně také,“ souhlasila Evelyn.

„Když však člověk vidí vás dva s Edvardem —“ rozplývala se dále mladá žena.

„Ale Molly, vždyť to mezi námi také nestojí za nic!“ vybuchla náhle Evelyn. „Nemohu to už vydržet, abych vám to neřekla, když slyším váš chvalozpěv... Nemohu vás také déle nechávat ve falešné představě o našem báječném manželství. Edvard a já —“ na chvíli se odmlčela. „Abyste tedy věděla pravdu, tak poslední tři roky jsme na sebe v soukromí nepromluvíli ani slovo...“

„To není možné!“ vykřikla Molly a vyjeveně se na ni dívala. „To — to vám nemohu věřit.“

„Nu,“ pokrčila Evelyn rameny, „musíte uznat, že své role hrajeme oba dobře. Nepatříme k tomu druhu lidí, kteří by veřejně vystavovali svoje vztahy na odiv... A stejně ani není o čem se spolu hádat.“

„Co se však proboha mezi vámi stalo?“ vyzvíдалa Molly.

„Něco — co se stává tak často...“

„Jak to myslíte? Co se stává často? Snad také jiná...?“

„Ano,“ přikývla Evelyn. „I v našem případě je v tom jiná žena. A ani pro vás nebude těžké uhodnout, která to je.“

„Myslíte paní Dysonovou — Lucky?“

Evelyn mlčky přisvědčila.

„Všimla jsem si, že se spolu vždy dobře baví,“ rozpomínala se Molly, „ale myslela jsem, že to je jen...“

„... jen tak při povznesené náladě?“ dořekla tázavě Evelyn.

„Inu čistému je všechno čisté.“

„Ale proč —“ Molly se odmlčela a s rozpačitým zájknutím dodala: „Nemusela jste mi však — ach, neměla jsem se vás vyptávat.“

„Ptejte se mne — na co chcete,“ odpověděla zatrpkle Evelyn. „Už mne to věčné přetvářování unavuje. Nikdy nemohu nikomu říci ani slovo — nikomu se nemohu svěřit a postěžovat si... Unavuje mne už role věčně šťastné a spokojené manželky — chápete? Edvard prostě ztratil s Lucky úplně hlavu. A byl pochopitelně ještě natolik hloupý, že ke mně přišel a všechno mi hezky pověděl... Zřejmě se mu tím asi ulevilo. Zůstal pravdomluvný — čestný — ach!“ Ironicky zkřivila rty. „Představte si, že asi něco takového si o sobě myslí! Ale na mne — na mne mu myslet ani nenapadlo! Neuvažoval o tom, jestli se uleví také mně!“

„Chtěl od vás odejít?“

Evelyn zavrtěla hlavou. „Jak víte — máme dvě děti,“ řekla. „A máme je oba velmi rádi. Jsou teď ve škole doma v Anglii. Nechtěli jsme jim rozbít domov. A potom pochopitelně Lucky se také nemínila nechat rozvést, protože Gregory je velmi bohatý člověk. Jeho první žena mu totiž zanechala velký majetek. A tak jsme se dohodli, že zůstanu formálně s ním, ale druhé nechám žít — rozumíte. Edvarda s Lucky v blahé nemravnosti, Grega v požehnané nevědomosti — a nás dva vzájemně — jako dobré přátele...“ Její hlas zněl roztrpčeně a zahořkle.

„Jak — jak to vůbec můžete snést?“

„Člověk si zvykne na ledacos. Ale někdy —“

„Někdy co?“ zeptala se dychtivě Molly.

„Někdy bych měla sto chutí tu ženskou zabít!“ Vyhrkla ta slova s takovou vášnivou nenávisť, že se Molly až zarazila.

„Ale mou osobu nechme už stranou,“ řekla náhle docela klidně Evelyn. „Mluvme o vás. Ráda bych se dozvěděla, co se s vámi děje.“

Molly chvíli mlčela. .

„Je to jen —“ řekla po chvíli, „je to jen proto, že se se mnou asi něco hrozného děje.“

„Hrozného? Jak to myslíte? Jak jste na to, prosím vás, přišla?“

Molly potřásla nešťastně hlavou. „Mám strach! Mám příšerný strach!“ vyhrkla zděšeně.

„Z čeho máte strach?“

„Ze všeho,“ odpověděla Molly. „Všechno — všechno mne děsí. Děsí mne hlasy v křoví — kroky — i to, co lidé běžně říkají. Mám pocit — jako by mne někdo po celou dobu pozoroval — špehoval... Někdo mne k smrti nenávidí...“

„Ach, má milá!“ polekala se Evelyn a byla jejím sdělením úplně otřesena. „A jak dlouho to už trvá?“

„Nevím. Přišlo to — začalo to ponenáhlu. A také to ještě není všechno.“

„A co ještě?“

„Mívám chvíle — delší chvíle,“ přiznávala se Molly pomalu, „o kterých nic nevím — nemohu si vzpomenout na nic, co jsem v nich dělala.“

„Chcete říci, že vám vynechává paměť — že míváte — jak se říká — takové ‚okno‘?“

„Ano — snad něco takového. Představte si, že si náhle uvědomím, že je třeba — dejme tomu — pět hodin, a zaboha si nedovedu vzpomenout, co jsem dělala třeba od půl druhé do dvou hodin.“

„Ach, má milá — to se stává. Mohla jste třeba únavou usnout — tak trochu si prostě nechtěně zdřímnout.“

„Kdepak!“ zavrtěla hlavou rozhodně Molly. „Tak to určitě není, protože víte, když si člověk jen tak zdřímně, probudí se na stejném místě. Ale já — já bývám docela někde jinde, chápete? A mám také na sobě třeba úplně jiné šaty a nevím, jak jsem se do nich dostala. Nebo také něco dělám a nevím, kdy jsem to začala. Zrovna tak někdy právě něco lidem říkám nebo s někým hovořím a vůbec si nedovedu vybavit, jak jsem se s ním setkala.“

Evelyna vypadala po jejích slovech ještě vyděšeněji. „Ale Molly, má milá, jestli je to opravdu tak, jak tvrdíte, pak musíte okamžitě vyhledat lékaře!“

„Nechci lékaře ani vidět! Nepůjdu nikam! Ani mne nenapadne,“ odpověděla zarputile.

Evelyna si pozorně prohlížela její tvář, a pak vzala ruku mladé ženy do své.

„Třeba se strachujete pro nic za nic, Molly. Víte přece, že jsou různé druhy nervových poruch, které nakonec vůbec nejsou vážné. Lékař by vás jistě brzy uklidnil.“

„A třeba zrovna ne! Třeba by našel na mně opravdu nějakou vážnou a nevyléčitelnou chorobu.“

„Ale proč — proč si hned o sobě myslíte, že byste měla mít něco takového?“

„Protože —“ řekla Molly, ale hned se zase odmlčela, —“myslím, že opravdu nevím proč —“ dodala bezvýrazně.

„A nemohla by vaše rodina — máte přece rodinu? Nemohla by třeba matka nebo sestra nebo někdo z vašich drahých na nějaký čas sem za vámi přijet?“

„Nevycházím dobře se svou matkou — nikdy jsem se s ní totiž příliš dobře nesnášela. Mám také sestry — jsou už sice provdané, ale třeba by přijely, kdybych jim napsala.. . Ale já je zde nechci — nechci nikoho — rozumíte, nechci nikoho kromě Tima.“

„A Tim o tom ví? Svěřila jste se mu?“ vyzvíдалa Evelyn.

„Ne — vlastně ne,“ přiznala se Molly. „Ale snad něco tuší... Má o mne strach a pořád mne sleduje. Někdy mám dojem, jako by vše chápal a snažil se mi pomoci, nebo mne chtěl chránit. A když se stále takto chová, znamená to přece, a mne to jen v tom utvrzuje, že opravdu ochranu potřebuji.“

„Nu — mám nakonec dojem, že zde hraje velkou roli vaše bujná obrazotvornost, ale přesto jsem, má milá, pevně přesvědčena, že byste se skutečně měla poradit s lékařem.“

„Se starým Grahamem? Ne — to by nebylo k ničemu.“

„Jsou přece i zde na ostrovech ještě jiní lékaři, nemyslíte?“

„Ano — já vím,“ přisvědčila Molly rozpačitě. „Ale u mne to opravdu nic není,“ vyhrkla náhle odhodlaně. „Jen — jen se tím prostě nesmím stále zabývat... Možná, že máte pravdu, a není to nic jiného než moje bujná obrazotvornost... Proboha — vždyť už je strašně pozdě! Měla jsem být dávno v jídelně. Mám tam ještě plno práce. Já — já už musím jít.“

Podívala se pronikavým, až vyzývavým pohledem Evelyně Hillingdonové do očí, a pak rázně odběhla. Evelyn ji s údivem pozorovala, dokud jí nezmizela z dohledu.

12/ VE STÍNU STARÝCH HŘÍCHŮ

„Myslím, že jsem na něco přišla, muži.“

„Co to povídáš, Viktorie?“

„Myslím si také, že mi z toho, co vím, něco kápne. Samozřejmě peníze — hodně peněz.“

„Tak se podívej, děvče, dej si pozor, aby ses do něčeho nezapletla. Nejraději bych byl, kdybys mi hned všechno řekla.“

Viktorie se zasmála bujným, hlaholivým smíchem.

„Jen počkej a uvidíš,“ odbyla ho. „Nech to na mně — v tom se vyznám. Jde o peníze, člověče, o velké peníze. Něco jsem viděla a něco uhodla... A myslím, že jsem nehádala špatně.“

A znovu se její bujný a hluboký smích rozlehl tmavou nocí.

II

„Evelyno...“

„Co si přeješ?“ ozvala se mechanicky a bez zájmu paní Evelyn Hillingdonová, aniž by se na manžela podívala.

„Evelyno, nenamítala bys nic, kdybychom to tady všechno sbalili a odjeli domů do Anglie?“

Pročesávala si právě hřebenem tmavé, krátce ostříhané vlasy. Její ruka náhle prudce sjela z hlavy dolů. Obrátila se překvapeně k manželovi.

„Ty bys opravdu chtěl? Vždyť jsme sem teprve přijeli a jsme zde na ostrovech sotva tři týdny...“

„Vím — ale přesto — měla bys něco proti tomu?“

Podívala se na něho pohledem plným nedůvěry.

„Ty se chceš opravdu vrátit do Anglie? Ty chceš domů?“

„Ano.“

„A necháš zde — Lucky?“

Mlčky přikývl — „Jak vidím, věděla jsi po celou dobu, že — že náš vzájemný vztah dosud trvá?“ řekl po chvíli.

„Ano — věděla. Věděla jsem to až příliš dobře.“

„Ale nikdy jsi o tom nemluvila.“

„Proč taky? Probrali jsme snad tu záležitost už před několika lety. Tehdy se nikdo z nás nechtěl rozvádět, a tak jsme se přece dohod-

li, že budeme každý žít po svém a před veřejností zachováme dekurum.“ A dřív než na to něco stačil říci — dodala: „A proč sis najednou vzal do hlavy, že se zrovna teď vrátíme do Anglie?“

„Protože už toho mám všeho dost!“ vybuchl prudce. „Jsem na pokraji nervového zhroucení. Už to opravdu nemohu déle snášet, Evelyn! Máma toho až po krk!“

To nebyl ten klidný Edvard Hillingdon, jak ho dosud znala. Ne — to byl teď docela jiný člověk. Jeho ruce se chvěly a nervózně polykal naprázdno. Dříve vždy vážná, nikdy ničím nevzrušitelná tvář byla teď ztrhána utrpením skoro k nepoznání.

„Probaha, Edvarde, co se stalo?“ vykřikla úzkostlivě, když si uvědomila pronikavou změnu jeho zevnějšku.

„Nic — nic se nestalo... Jen chci okamžitě odsud odjet. Chci pryč —“

„Kdysi ses bláznivě zamiloval do Lucky a teď tě to přešlo. Uhodla jsem správně? To je to, co mi chceš říci?“

„Ano — nepředpokládám, že bys někdy něco takového dovedla pochopit.“

„Nu — to snad teď ponechme stranou. Ráda bych však pochopila, co tě tak rozrušilo, Edvarde.“

„Mýlíš se — nejsem rozrušený — to se nedá tak nazvat.“

„Ale ano — jsi! Řekni mi proč?“

„Copak ti to není jasné?“

„Vůbec ne,“ odpověděla Evelyn. „Promluvme si o tom otevřeně... Měl jsi poměr s jistou ženou — nu, to se stává dost často. A teď — teď podle všeho vše mezi vámi skončilo... Nebo to snad ještě neskončilo? Neskončilo to snad ještě z její strany?“ naléhala stále vzrušeněji. „Je to tak? Ví o tom Greg? Ani nevíš, jak často jsem právě nad tím přemýšlela...“

„Nevím,“ zavrtěl Edvard hlavou. „Nikdy nic neříkal a choval se ke mně vždy velmi přátelsky.“

„Muži dovedou být až neuvěřitelně tupohlaví,“ poznamenala zamyšleně Evelyn. „Nebo také — Greg má třeba své vlastní zájmy někde jinde!“

„Zřejmě se dvořil také tobě, že?“ řekl Edvard příkře. „Odpověz! Víma to —“

„Ano,“ přikývla nedbale Evelyn, „ale on se dvoří každé. To je prostě Greg... Ve skutečnosti to však u něho mnoho neznamená. Aspoň si tak myslím. Snad takové projevy patří k jeho mužské nátuře.“

„Stojíš o něho, Evelyno? Řekni mi raději hned pravdu!“

„O Grega? — Mám ho docela ráda a dobře se spolu bavíme. Je to prostě dobrý kamarád.“

„A to je všechno? Opravdu nic víc? Byl bych rád, kdybys ti mohl věřit.“

„To mne udivuje, i kdyby mezi námi něco bylo, proč by ti to koneckonců mělo vadit,“ odbyla ho stroze Evelyn.

„Nu — konečně si to zaslouhuji,“ pokrčil rameny.

Evelyna přešla pomalu místnost, vyhlédla oknem ven na terasu, a zase se vrátila k manželovi.

„Byla bych ráda, kdybys mi řekl pravdu. Co tě tolik rozčílilo, Edvarde?“

„Už jsem ti to řekl.“

„Nu, nevím — o tom pochybuji.“

„Stejně bys to nepochopila... Nedovedeš si představit, jak nesmyslné a hloupé připadá člověku po určité době takové přechodné poblouznění, zvláště když už dávno minulo...“

„Věř, že se snažím tě pochopit — ale přesto je mi něco nejasné — a to mně leží v hlavě. Lucky působí dojem, jako by tě měla určitým způsobem v hrsti. Nebudí ani zdání zavržené milenky — ale spíše tygřice s nastraženými drápy. Proboha, Edvarde! Přece mi musíš říci čistou pravdu! Je to jediná možnost, jestli ještě stojíš o to, abych vytrvala při tobě!“

„Musím se jí rychle zbavit — rychle zbavit. Jestli se jí nezbavím — jestli mi rychle nezmizí z očí,“ sípal přiškrceným hlasem, „zabij ji!“

„Ty že bys chtěl zabít Lucky? Prosím tě, proč?“

„Pro něco, k čemu mne donutila...“

„A k čemu tě donutila?“

„Pomohl jsem jí spáchat vraždu“ — odpověděl temným hlasem.

Bylo to venku — nastalo ticho — a Evelyn na něho vytřeštěně hleděla.

„Vzpamatuj se! Uvědomuješ si vůbec, co říkáš?“ vykřikla s bolestným zděšením.

„Vím, co říkám, ale nevěděl jsem, co dělám. Chtěla tehdy po mně, abych jí obstaral pár maličkostí — a také něco v lékárně. Netušil jsem — neměl jsem ani ponětí, na co to potřebovala. Vlastně mne to ani nezajímalo... Přiměla mne, abych jí přepsal nějaký špatně čitelný recept, který měla...“

„Kdy se to stalo?“

„Před čtyřmi léty — když jsme byli na ostrově Martinik. Tehdy — jak Gregova žena —“

„Myslíš Gailu — první Gregovu ženu? Chceš snad tvrdit, že ji Lucky otrávil?“

„Ano — a já jsem jí k tomu napomohl... Když jsem si to pak uvědomil —“

Odmlčel se.

„Tuším, co se stalo,“ pokračovala vzrušeně Evelyn. „Když sis to uvědomil, Lucky tě obvinila z toho, že ty jsi psal recept a ty jsi vyzvedl jed! Vysmála se ti, že jsi v tom s ní! Bylo to tak? Mám pravdu?“

„Ano,“ přikývl. „Tak nějak to bylo... Ujišťovala mne však, že to udělala ze soucitu — Gaila prý příliš trpěla —že ji sama prosila, aby jí opatřila něco, čím by s utrpením rychle skoncovala...“

„Zabití z milosrdenství!“ zasmála se až nepřičetně Evelyn. „Už jsem pochopila! A řekni mi ještě — ty jsi proboha tomu všemu věřil?!“

Edvard Hillingdon mlčel a neodpovídal...

„Ne — vlastně ne...“ řekl po chvíli chraptivým hlasem, aspoň ne docela... Ale chtěl jsem tomu věřit — snažil jsem se — rozumíš? Protože jsem byl do Lucky šíleně zblázněný.“

„A co potom — když si přesto vzala Grega — stále jsi ještě tomu věřil?“

„Říkám ti, že jsem chtěl!“

„A Greg —? Co ten o tom všem ví?“

„Vůbec nic...“

„To je neuvěřitelné!“

Edvard Hillingdon se přestal ovládat.

„Evelyno! Musím se toho všeho zbavit... Musím pryč! Ta ženská mne utýrá tím, co prý jsem spáchal, protože už dávno ví, že o ni nestojím. Bože můj, jak bych ještě o ni mohl stát! Zhnusila se mi — nenávidím ji! Ale ona se stále snaží ve mně vzbuzovat pocit, že jsem k ní připoután navždy — navždy tím, co jsme společně provedli —“

Evelyna začala nervózně přecházet po pokoji. Pak se těsně u něho prudce zastavila a pohlédla mu zpřímá do očí.

„Jsi směšně citlivý a neuvěřitelně lehkověrný, Edvarde! A to je celé tvé neštěstí... Ta ďáblice tě dostala tam, kde tě chtěla mít. Proto stále útočí na tvé svědomí a sugeruje ti pocit spoluviny! — Ale já ti to řeknu prostými slovy z bible. Hřích, kterého ses dopustil, je smilstvo — ne však vražda! Zhřešil jsi svým poměrem s Lucky — a ona pak drápy svého šíravého svědomí ze zločinu vraždy roztáhla i nad tebou... Copak to nevidíš? Potřebovala se s někým dělit o svůj zločin — potrebovala spoluviníka! Ale říkám ti jedno, Edvarde — ty jím nejsi!“

„Evelyno!“ ... přistoupil k ní —

Couvla však před ním — a pátravě se na něho dívala.

„Je to pravda, Edvarde — je to pravda? Nevymýšlíš si to jen?“

„Evelyno! Proč bych to proboha dělal?!“

„Nevím,“ zavrtěla hlavou. — „Ptám se snad jen proto — protože dnes už těžko — vůbec někomu — věřím... A protože — ach! Sama tomu nerozumím — klesla jsem už také asi tak hluboko, že nepoznávám pravdu, i když mi třeba bije do očí...“

„Vykašleme se na všechno — odjedme domů do Anglie!“ vykřikl vzrušeně.

„Ano — jistě se vrátíme — ale ne hned...“

„Proč?“

„Protože se musíš chovat jako obvykle — aspoň ještě nějakou dobu. Je to důležité — chápeš, Edvarde? Lucky nesmí mít ani tušení, co máme v úmyslu —“

13/DALŠÍ ODCHÁZÍ...

Večírek se schyloval ke konci a hudebníci už odpočívali po velkém vypětí. Tim vyšel z jídelny, rozhlédl se po terase a zhasl několik lampiček u prázdných stolů.

„Měl byste pro mne chvíli čas? Ráda bych si s vámi pohovořila,“ ozvalo se za jeho zády.

Tim Kendal se udiveně obrátil.

„Ach, to jste vy, Evelyno! Samozřejmě — jsem vám k službám.“

Evelyna se rozhlédla kolem.

„Nebudu vás dlouho zdržovat, ale pojďme si raději někam sednout.“

Vedla ho ke stolu na vzdálenějším konci terasy, kde už nikdo v blízkosti nebyl.

„Time, promiňte mi, že se do toho pletu, ale Molly mi dělá starosti.“

Jeho tvář se rázem změnila.

„Co je s Molly?“ zeptal se upjatě.

„Mám dojem, že něco s ní není v pořádku. Podle všeho je značně rozrušená.“

„Ano,“ přikývl váhavě, „v poslední době ji rozčílí víc, než je třeba, hned každá maličkost.“

„Myslím, že by se měla poradit s lékařem.“

„Také jsem jí to říkal — ale ona nechce. Přímo se tomu brání.“

„Proč?“

„Nu —“ pokrčil rameny. „Jaký je váš názor?“

„Já si jen myslím — proč se tak brání navštívit lékaře?“

„Ani nevím... To už tak asi někdy bývá, rozumíte,“ odpovídal rozpačitě Tim. „Snad zřejmě patří k tomu druhu lidí, kteří jsou příliš sami sebou vystrašení... Nedovedu si to jinak vysvětlit.“

„A vy o ni máte také strach, vidíte, Time?“

„Ach, ani si nedovedete představit, jak mne to sužuje.“

„A nemohl by přijet někdo za ní z její rodiny a na nějaký čas pobýt společně s vámi?“

„Ne — to by bylo ještě horší — mnohem horší...“

„A co je vlastně mezi ní a její rodinou?“

„Nu — nic zvláštního — jako u mnoha lidí. Myslím, že byla vždy trochu náladová — a nevycházela s nimi příliš dobře... Zvláště ne s matkou! Podle mého názoru — oni jsou svým způsobem trochu podivínští lidé a Molly s nimi přerušila veškeré styky, rozumíte? — A nakonec to možná udělala docela správně.“

Evelyna zaváhala.

„Podle všeho má však nějaké výkyvy v paměti,“ pokračovala obezřetně, „aspoň mi to tak líčila, a také se bojí lidí... Připadalo mi to něco jako persekuční bludy.“

„Prosím vás, něco takového ani nevyslovujte!“ vykřikl Tim pobouřeně. „Proč hned myslíte na persekuční bludy? Lidé to vždy říkají o druhých ze zlomyslnosti! Ale o ní? A to jen proto — nu, protože je snad trochu nervózní? Vždyť to také není pro nikoho žádná maličkost přijet sem a pracovat tak daleko od domova. A to ještě mezi samými lidmi jiné rasy a tmavé pleti! Víte, že i mnozí hosté bývají v tomto směru velmi podivínští, a ti barevní domorodci jim někdy v Zápádni Indii vadí.“

„Ale určitě ne dívce, jakou je Molly,“ odporovala Evelyna.

„Ach, jak můžete vědět, co tomu druhému vadí nebo nevadí? Jsou takoví, kteří nemohou snést v pokoji ani kočku, a jiní zas omdlévají, když na ně spadne housenka.“

„Nu — přesto všechno, říkám vám to sice nerada, ale nemyslíte, že by měla přece jen vyhledat — psychiatra?“

„Ne!“ vykřikl podrážděně Tim. „Nedopustím, aby ji někdo takový ještě více pobláznil. Nevěřím ani takovým doktorům — ti lidem ještě více uškodí! Kdyby byla její matka nechala psychiatry na pokoji —“ odmlčel se.

„Tak ono se už vyskytlo něco podobného v rodině, vidíte, Timě?“ zeptala se jemně. „Mám na mysli něco takového jako ‚duševní labilita‘?“ Volila slova co nejpečlivěji, aby se ho zase nedotkla.

„Nerad bych už o tom mluvil... Odvezl jsem ji od nich a byla v pořádku — zcela v pořádku. Teď jí jen trochu povolily nervy... Ale to není žádná taková nemoc, která by se dědila z generace na generaci! To je dnes každému jasné a podobné pověry jsou překonány.“

Molly je úplně zdravá, říkám vám to. Je to jen — ach! Myslím, že všechno zavinila ta zatracená smrt starého majora Palgrava. Od té doby to vlastně všechno začalo.“

„Chápu,“ přikývla rozvážně Evelyn. „Ale na smrti starého Palgrava nebylo přece nic, nad čím by se člověk mohl trápit — anebo snad bylo?“

„Samozřejmě že ne! Ale takové náhlé úmrtí zrovna zde ji prostě šokovalo.“

Vypadal tak zoufale a bezmocně, že Evelynu nad ním srdce zabolelo. S vřelou účastí mu položila ruku na rameno.

„Nu — dělejte, jak rozumíte, Time. Kdybyste však přece jen potřeboval nějakou pomoc — mám totiž na mysli, kdyby totiž Molly potřebovala doprovod do New Yorku — mohla bych ji sama letadlem doprovodit — zrovna tak jako na Miami nebo kamkoliv, kde by jí mohla být poskytnuta prvotřídní lékařská porada.“

„Děkuji... je to od vás velmi hezké, Evelyn, ale Molly je v pořádku. Z tohoto stavu se určitě dostane.“

Evelyna nedůvěřivě přikývla a zvedla se. Když se s ním rozloučila, všimla si, že terasa je skoro prázdná a hodně lidí už zřejmě odešlo do svých bungalovů. Zamyšleně zamířila ke svému stolu, aby se přesvědčila, zda tam něco nezapomněla. Vtom zaslechla Timův zděšený výkřik... Prudce se obrátila a sledovala očima jeho pohled směrem ke schodům na konci terasy. Leknutím se jí až zatajil dech.

Spatřila Molly vracející se po schodech z pláže. Mladá žena ze sebe vyrážela hlasité vzlyky a sotva popadala dech. Její postava se v podivném a bezhlavém běhu kymácela ze strany na stranu.

„Molly! Co se stalo?“ vykřikl Tim.

Rozběhl se k ní a Evelynu vzápětí za ním. Molly právě doběhla na konec schodiště a zůstala stát s oběma rukama za zády. S hlasitým stkaním vyrážela ze sebe nesouvislá slova:

„Našla jsem ji... Je tam v křoví... Tam v křoví... A podívejte se na mé ruce... podívejte se na mé ruce!“

Napráhla je a Evelyně se znovu zatajil dech, když spatřila tmavé, podivné skvrny. Vypadaly sice velmi temně v matném večerním osvětlení, ale vytušila příliš dobře, že jejich barva je rudá.

„Co se stalo, Molly?“ křičel Tim.

„Tam dole,“ vzlykala Molly a sotva se držela na nohou. „V křoví...“

Tim zaváhal, podíval se na Evelynu, pak k ní jemně Molly přistrčil a pádil po schodech dolů. Evelynu objala mladou ženu kolem ramen.

„Pojďte, Molly — sedněte si. Tak hezky — sem. Snad byste se měla něčeho napít.“

Molly klesla do křesla, zkřížila paže na stůl a zabořila do nich hlavu. Evelynu se jí už na nic neptala. Myslela, že udělá lépe, když jí poskytne chvíli času, aby se trochu vzpamatovala.

„Všechno bude zas v pořádku,“ konejšila ji jemně. „Uvidíte, že všechno bude zas dobré.“

„Já nevím...“ vrtěla hlavou Molly. „Já nevím, co se stalo. Nevím nic. Nemohu si na nic vzpomenout. Já —“ náhle prudce zvedla hlavu. „Co se to se mnou děje? Co se to se mnou děje?“ opakovala zoufale.

„To bude zas v pořádku, dítě! Uvidíte... Ted’ se uklidněte.“

Tim přicházel zvolna po schodech nahoru. Jeho tvář byla smrtelně vážná. Evelynu ho zpozorovala a tázavě zvedla obočí.

„Je to jedna z našich služebných,“ řekl temně. „Jak se jen jmenuje...? Ach! Viktorie... Někdo do ní vrazil nůž.“

14/ VÝSLECH

Molly ležela apaticky v posteli. Na jedné straně stáli u ní doktor Graham s policejním lékařem Robertsonem a na druhé Tim. Robertson držel Molly za ruku a počítal puls. Pak dal pokyn štíhlému tmavovlasému muži v uniformě, stojícímu opodál lůžka. Byl to policejní inspektor Weston ze St Honoré.

„Je schopna jen stručné výpovědi — nic víc po ní zatím nechtějte,“ obrátil se na něho policejní lékař.

Inspektor přikývl.

„Paní Kendalová, mohla byste mi snad říci, jak došlo k tomu, že jste objevila tu dívku?“

Chvilí se zdálo, jako by mladá žena na lůžku vůbec nevnímala. Pak se však přece jen jemným, zastřeným hlasem rozhovořila.

„V křoví — něco bílého...“

„Zahlédla jste něco bílého v křoví a šla jste se přesvědčit, co to je?“ pomáhal jí inspektor.

„Ano — byla v bílém — a ležela tam — a tak jsem ji chtěla — chtěla jsem ji zvednout. A ona — ach! Krev... Měla jsem plné ruce krve!“

Začala se chvět.

Doktor Graham zavrtěl hlavou a podíval se na přítomné. Jeho kolega Robertson zašeptal: „V tomto stavu ji nemůžeme víc zatěžovat...“

„Co jste dělala na pobřeží, paní Kendalová?“ snažil se ještě dozvědět inspektor.

„Byl teplý večer — krásný — krásné moře —“

„Zнала jste tu dívku?“

„Zнала — jakpak bych neznala Viktorii! Hodné — tuze hodné děvče — a samý smích — ach! Ta se nasmála! A už se nebude — už se nikdy nebude smát! Na to nikdy nezapomenu — na to proboha nikdy nezapomenu!“ Její poslední slova přešla v hysterický křik.

„Molly — uklidni se,“ napomínal ji Tim.

„Tiše — tiše —“ konejšil ji doktor Robertson a autoritativním tónem dodal: „Na nic nemyslete a odpočiňte si. A ještě dostanete jedno malé píchnutí —“ S těmito slovy vytáhl injekční stříkačku.

„Nebude schopna výpovědi nejméně čtyřiaadvacet hodin,“ poznamenal. „Dám vám pak vědět, inspektore.“

II

Vysoký hezký mladík tmavé pleti se udiveně díval z jednoho muže na druhého. Všichni seděli u stolu.

„Přisahám,“ prohlášoval, „že to je vše, co vím. Nevím nic víc, než jsem vám řekl.“

Na čele mu vyvstal pot. Daventry vzdychl a kriminální inspektor Weston, který seděl v čele stolu, mu dal pokyn k odchodu. Velký Jim Ellis se vypoťoval z místnosti.

„Samozřejmě, že neřekl všechno, co ví,“ poznamenal Weston s jemným přízvukem ostrovanů: „Ale je to vše, co jsme se od něho mohli dozvědět.“

„Jste přesvědčený, že on sám v tom nemá prsty?“ zeptal se podezřívavě Daventry.

„Úplně... Žili spolu podle všeho velmi dobře.“

„Ale oddáni nebyli?“

Jemný úsměv zvlínil rty inspektora Westona. „Ne,“ řekl. „Nebyli oddáni. Lidé zde na ostrovech příliš na svatby nedrží, ale přesto své děti nechávají křtít. On sám měl s Viktorií dvě.“

„A myslíte si — ať už se jednalo o cokoli — že byl s Viktorií společený?“

„Pravděpodobně ne — domnívám se totiž, že pro něco takového by on asi neměl nervy. A také — ovšem podle mého názoru — ona toho mnoho nevěděla.“

„Ale mohlo to stačit třeba k vydírání?“

„Nevím, jestli by se o tom v takovém smyslu dalo hovořit,“ zavrtěl inspektor hlavou. „Pochybuji, že by ta žena znala vůbec smysl tohoto slova. Přijmout nějaké peníze za diskrétnost se zde nepokládá za vydírání. Jak sám víte, na ostrovech je usídleno mnoho nesmírných boháčů, kteří patří ke společnosti plejbojů. Nu — po jejich způ-

sobu života a morálce se raději neptejte. Kde prostě není žalobce — není také soudce...“

V jeho hlase se ozval ironický tón.

„Ano — máte pravdu. Máme zde všelijaké lidi,“ souhlasil Daventry. „Nějaká dáma se třeba vyspí někde v hotelu a nerada by, aby se o tom vědělo. Je docela běžné, že — inu za účelem diskrétního mlčení obdaruje pak takovou dívku, která tam posluhuje. Ano — je to ve zdejším kraji takový nepsaný zákon — za diskrétnost se platí.“

„Správně,“ přikývl inspektor. „Tak to mají zde zavedeno.“

„Ale v tomto případě,“ namítl Daventry, „by to bylo ovšem něco docela jiného. Zde šlo přece o vraždu!“

„Přesto bych pochyboval, že by si to děvče něco takového uvědomovalo. Ani ji nenapadlo, že jde o něco závažnějšího. Všimla si něčeho, co si nemohla v hlavě srovnat. Zřejmě zpozorovala, že se něco dělo s tou skleničkou pilulek. Jak jsem se už dozvěděl, patřily panu Dysonovi. Nejlépe bude, když se ho na to zeptáme.“

Na zavolání vstoupil dovnitř Gregory Dyson. Na jeho obvykle srdečném a dobromyslném vzezření se nic nezměnilo.

„Prosím — tady mne máte,“ řekl svým boдрým způsobem. „Čím bych vám mohl pomoci? Otřásla mnou ta nechutná událost s tím děvčetem — a taková to byla milá dívka. S manželkou jsme si ji velmi oblíbili. Zřejmě se asi pohádala s tím svým mužem, ale na druhé straně zase musím přiznat, že vypadala velmi šťastně a spokojeně. Rozhodně jsem si nevšiml, že by ji něco trápilo. Ještě předešlého večera jsme spolu žertovali.“

„Jak jsem se dozvěděl, pane Dysone, užíváte lék zvaný Serenit?“

„Ano — užívám. Jsou to takové malé růžové pilulky.“

„Dostáváte je na lékařský předpis?“

„Ano, budete-li si přát, mohu vám jej ukázat. Mívám občas poněkud vyšší tlak, ale to není v dnešní době nic neobvyklého.“

„Podle všeho však o tom nikdo nevěděl?“

„Nu — o takových záležitostech se přece nemluví. Víte — já jsem se cítil vždy zdravý a povahou jsem veselý člověk. Sám osobně přímo nenávidím, když lidé nedovedou mluvit o ničem jiném než pořád dokola o svých nemocech.“

„Kolik pilulek užíváte?“

„Třikrát denně po dvou.“

„Máte zde dostatečně velkou zásobu?“

„Ano — vzal jsem si sem asi půl tuctu lahviček. Ale mám je zamčeny v kufru, rozumíte. Po ruce si nechávám vždy jen jednu, a z té pak běžně užívám.“

„Jak jsem slyšel, tak se vám ta lahvička nedávno ztratila, vidíte?“

„Ano.“

„A ptal jste se také té dívky — Viktorie Johnsonové, zdali ji neviděla?“

„Ano, ptal jsem se jí.“

„A co vám odpověděla?“

„Říkala mi, že naposledy ji viděla na policice v koupelně. Slíbila, že se po ní podívá.“

„A potom?“

„Přišla a skleničku mi vrátila. Ale bylo to až za nějaký den. Tázala se mne, jestli je to ta, která se mi ztratila.“

„A co vy jste jí odpověděl?“

„Řekl jsem jí, že ano, a přirozeně jsem se zajímal, kde ji našla. Nato mi odpověděla, že ji našla v pokoji starého majora Palgrava. Ještě jsem se divil, jak se tam u všech všudy mohla dostat.“

„A jak vám to vysvětlila?“

„Odpověděla, že neví — ale —“ zaváhal.

„Nu, pokračujte, pane Dysone!“

„Víte, vzbudila ve mně dojem, že ví víc, než mi řekla, ale nevěnoval jsem tomu tolik pozornosti. Konečně to nebylo pro mne tak důležité. Jak už jsem uvedl, mám tu dost velkou zásobu tohoto léku. Snad mne jen bleskově napadlo, že jsem ji snad nechal někde ležet — třeba v jídelně na stole, a starý Palgrave ji patrně z mně neznámého důvodu vzal. Možná, že ji bezmyšlenkovitě vložil do kapsy a chtěl mi ji při nejbližší příležitosti vrátit, pak však na to zapomněl.“

„A to je vše, co je vám o tom známo, pane Dysone?“

„Ano, to je vše, co vám mohu říci. Mrzí mne, že vám nemohu pomoci více. Je to tak důležité? A proč?“

Weston pokrčil rameny. „Podle všeho může být důležité všechno.“

„Nechápu však, co s tím mají společného moje pilulky. Myslel jsem, že budete chtít vědět, kde jsem všude byl v době, kdy ta chudinka byla zavražděna. Zapsal jsem si proto velmi pečlivě všechno, co jsem dělal, a kde jsem v té době byl.“

Weston se na něho zamyšleně podíval.

„Opravdu? Tím jste nám ušetřil hodně času, pane Dysone.“

„Myslel jsem si, že vám tím usnadním vaši práci,“ řekl Greg a podával jim přes stůl kus papíru.

Zatímco jej Weston pozorně pročítal, Daventry si přisunul židli a četl mu přes rameno.

„Zřejmě je to jasné,“ poznamenal po chvíli Weston. „Vy i vaše žena jste se ve svém bungalovu převlékali k večeři a byli jste hotovi přesně za deset minut devět. Pak jste šli směrem k terase hotelu, a tam jste si dali po skleničce se seňorou de Caspearo. Ve čtvrt na deset se k vám připojil plukovník Hillingdon s paní a společně jste vešli do jídelny k večeři. Pokud si přibližně vzpomínáte, spát jste šli asi v půl dvanácté.“

„Pochopitelně,“ doplnil Greg, „nevím přesně čas, kdy to děvče bylo doopravdy zabito.“

Ačkoliv svá poslední slova vyslovil skoro jako otázku, nechal je inspektor Weston bez povšimnutí.

„Jak jsem se dozvěděl,“ pokračoval Greg, „našla ji paní Kendalová. Musel to být pro ni zvlášť ošklivý šok.“

„Ano — doktor Robertson jí pak byl nucen dát injekci pro uklidnění.“

„Asi se to stalo hodně pozdě, když už většina lidí odešla spát, vidíte?“

„Ano,“ dostal stručnou odpověď.

„A byla už dlouho mrtvá? Totiž v té době, kdy ji našla paní Kendalová...?“

„Přesným časem si ještě nejsme sami docela jisti,“ odpověděl klidně Weston.

„Chudák malá Molly! Musela to být pro ni hrozná rána,“ politoval ji s účastí. „Abych pravdu řekl, tak jsem ji včera večer skoro vů-

bec neviděl. Ale třeba ji rozbolela hlava nebo jí nebylo dobře a šla si dříve lehnout.“

„Kdy jste tedy opravdu viděl paní Kendalovou naposledy?“

„Ještě před tím, než začal ten večírek. Teprve pak jsem se šel převléci k večeři. Upravovala dekorace v jídelně, rovnala na stolech skleničky a přemísťovala nože.“

„To je mi jasné,“ přikývl inspektor.

„Byla při tom docela veselá,“ dodal Greg. „Žertovali jsme a smáli se společně. Víte, ona je ještě takové velké dítě a my ji zde máme všichni rádi. Ten Tim je opravdu šťastný chlapík.“

„Děkuji vám, pane Dysone, Nevzpomínáte si náhodou ještě na něco z toho, co vám říkala ta dívka Viktorie, když vám vracela pilulky?“

„Ne... To jsem vám už všechno řekl. Ptala se mne, jestli jsou to ty, které jsem hledal, a tvrdila, že je našla v pokoji starého majora Palgrava.“

„A nezmínila se snad, kdo by je tam tak asi mohl dát?“

„Myslím, že ne — na to si opravdu nepamatuji.“

„Tak vám děkujeme, pane Dysone.“

Gregory opustil místnost.

„Jak starostlivý,“ řekl Weston a poklepával prsty na Gregův papír, „abychom byli přesně informováni, co včera večer dělal.“

„Nezdá se vám, že až příliš starostlivý?“ zeptal se Daventry.

„Nemůžeme to tak hned posuzovat. Jak víte, jsou takové lidé, kteří to už mají v povaze; obávají se o svou bezpečnost a neradi by se do něčeho zapletli. Nemusí být zrovna tak starostliví jen proto, že by se cítili něčím vinni, i když to zas může být právě proto.“

„A co příležitost?“ zeptal se Daventry. „Ve skutečnosti nemůže mít vlastně dobré alibi nikdo. Hrála hudba, tančilo se a přecházelo sem a tam. Za takových okolností lidé běžně vstávají od stolů, odcházejí a zase se vracejí. Ženy se chodívají přepudrovat a muži se jdou také občas projít. Dyson mohl tedy snadno vyklouznout. Každý totiž mohl snadno vyklouznout. Ale on mi připadá až příliš úzkostlivý, aby dokázal, že vrahem opravdu nebyl.“ Podíval se znovu zamyšleně do záznamu. „Tak paní Kendalová přemísťovala na stole nože — hm! Uvažuji, jestli se o tomto faktu nezmínil s určitým úmyslem.“

„Dělalo to takový dojem?“

Daventry chvíli uvažoval. „Nu, vyloučit bych to nemohl.“

Přes dveře místnosti, v níž oba muži seděli, k nim dolehl nějaký zvuk. Někdo se vysokým, vrískavým hlasem domáhal vpuštění dovnitř.

„Musím jim něco říci... Musím jim něco říci... Zaved'te mne k těm pánům... Zaved'te mne k policii!“

Policista v uniformě otevřel dveře.

„Je tu jeden ze zdejších kuchařů,“ oznamoval. „Naléhá na to, abyste ho vyslechli. Něco prý ví, co byste se měli dozvědět také.“

Vyděšený muž tmavé pleti v kuchařské čepici vklouzl kolem policisty do místnosti. Byl to jeden z druhořadých kuchařů. Nepatřil ke zdejšímu domorodcům, byl spíše Kubánec.

„Něco vám řeknu — vím něco!“ vykřikoval. „Šla kolem mne přes kuchyň — ano šla — a měla u sebe nůž... Nůž — říkám vám to... Držela jej v ruce. V kuchyni přešla kolem mne a rovnou zamířila ke dveřím do zahrady. Pak vyšla ven — ano — viděl jsem ji.“

„Tak se, prosím vás, uklidněte,“ řekl Daventry. „Uklidněte se! A o kom to vlastně mluvíte?“

„Hned vám to řeknu... Mluvím o šéfově ženě — paní Kendalové. Ano — o ní mluvím, rozumíte?! Držela v ruce nůž a vyšla dveřmi z kuchyně do zahrady — ano — viděl jsem ji. Bylo to těsně před večerí — pak už se nevrátila!“

15/ VÝSLECH POKRAČUJE

„Mohli bychom si s vámi trochu pohovořit, pane Kendale?“

„Ale samozřejmě!“ Tim zvedl hlavu skloněnou nad stolem, od-sunul stranou nějaké papíry a nabídl jim židli. Jeho tvář byla ztrhaná a zoufalá.

„Jak pokračujete? Už jste se dostali trochu dál? Toto místo je zřejmě prokleté, nedovedu si to jinak vysvětlit. Lidé chtějí odjíždět a dotazují se na odlety letadel. Nu — člověk se jim nemůže ani divit, a právě teď, když se mi začal podnik tak úspěšně rozbíhat. Ach bože, nedovedete si ani představit, co to pro mne a Molly znamená. Vložili jsme do toho vše, co jsme měli.“

„Chápeme, že je to pro vás těžké,“ řekl inspektor Weston. „Nemyslete si, že s vámi necítíme.“

„Kéž by to už bylo všechno rychle objasněno!“ vzdychl Tim. „Zatracená Viktorie! Víím — neměl bych o ní tak mluvit. Bylo to hodné děvče — ano, Viktorie byla opravdu dobrá. Ale — ale přece zde musí být nějaké jednoduché vysvětlení pro všechno, co se stalo. Snad — snad jsou v tom milostné pletky — žárlivost — nebo třeba její manžel —“

„Jim Ellis nebyl jejím manželem — a podle všeho to byla velmi slušná a spokojeně žijící dvojice.“

„Jen kdyby už to bylo rychle objasněno,“ opakoval zamyšleně Tim. „Ach — promiňte,“ omlouval se, „chtěli jste se mne přece na něco zeptat? Ptejte se tedy!“

„Ano — týká se to pochopitelně včerejšího večera. Podle lékařského ohledání byla Viktorie zabita tak asi v době od půl jedenácté večer do dvanácti hodin v noci. Různá alibi za okolností, které zde včerejšího večera byly, nejsou tak snadno prokazatelná. Lidé chodili sem a tam, procházeli se po terase a zase se vraceli. Je to všechno velmi těžké.“

„To věřím — ale jak tomu mám rozumět? Domníváte se snad, že Viktorie byla zabita jedním z našich hostů?“

„Nu, musíte vzít v úvahu i tuto možnost, pane Kendale. Ale vás se teď chceme zeptat na něco, co vyplynulo z výpovědi jednoho vašeho kuchaře.“

„Tak? Kterého? A co vám říkal?“

„Myslím, že je Kubánek.“

„Mám dva Kubánce a jednoho Portorikánce.“

„Ten, který vypovídal, se jmenuje Enrico a tvrdí, že vaše paní, když opustila jídelnu a prošla kuchyní, vyšla ven dveřmi do zahrady. V ruce prý držela nůž.“

Tim se udiveně podíval na inspektora.

„Molly že vynášela nůž? Ale proč by to přece dělala? Domnívám se — proč — přece si nemyslíte — Proboha, co mně tu chcete namluvit?“

„Mám na mysli dobu, než se lidé začali scházet v jídelně. Bylo to asi tak kolem půl deváté. Vy sám — jak jsem se už dozvěděl — jste byl právě v jídelně a hovořil jste s vrchním číšníkem Fernandem.“

„Ano,“ — Tim usilovně přemýšlel, „ano — vzpomínám si.“

„A vaše paní, jak už víme, přišla do jídelny z terasy.“

„Ano — správně,“ souhlasil Tim. „Chodí tam vždy před večeří, aby dohlédla na stoly. Někteří hoši položí někdy špatně příbory, nebo na nějaký třeba zapomenou a ona pokaždé podobné maličkosti kontroluje. Tak to pravděpodobně asi také bylo. Přerovnávala příbory a mohl jí zůstat v ruce přebytný nůž, lžíce či snad jiný druh příboru.“

„A hovořila s vámi, když vešla z terasy do jídelny?“

„Ano, prohodili jsme spolu pár slov.“

„A co vám říkala? Pamatujete si na to ještě?“

„Myslím, že jsem se jí ptal, s kým se na terase bavila... Slyšel jsem ji tam totiž s někým hovořit.“

„A řekla vám, kdo to byl?“

„Ano — Gregory Dyson.“

„To souhlasí — totéž tvrdil on.“

„Jak jsem vyrozuměl, trochu se jí dvořil,“ pokračoval Tim. „On tohle rád dělává — to je prostě celý on. Mrzelo mne to, a tak jsem jí řekl, že ho pošlu k čertu. Molly se smála a ujistila mne, že když bude třeba, pošle ho k čertu sama. Molly se za takových okolností dovede

chovat velmi chytře, rozumíte. Jistě chápete, že v jejím postavení to není vždy tak snadné... A zvláště tak hezká dívka, jakou Molly je, musí ledacos vyslechnout, jen se tomu usmát a odbýt vše pokrčením ramen. Nemůže si dovolit hosty urážet. Gregory Dyson patří k takovým mužům, kteří nejsou schopni dát hezké ženě alespoň někdy pokoj.“

„Nevíte náhodou, jestli mezi nimi nedošlo k hádce?“

„Ne — to bych nemyslel. Ani by mne to nenapadlo. Jsem přesvědčen — jak už jsem vám ostatně řekl — že se jeho milostným návrhům smála jako obvykle.“

„Nemůžete nám tedy určitě říci, jestli držela v ruce nůž nebo ne?“

„Nevzpomínám si — spíše jsem přesvědčen, že ne — vlastně jsem si tím naprosto jistý.“

„Ale před chvílí jste nepopřel, že by mohla...“

„Rozumějte — chtěl jsem tím říci, že když byla v jídelně a prohlížela stoly, mohla docela dobře někde sebrat přebytečný nůž a držet jej v ruce.. Na tom přece není nic zvláštního! Je však jisté, pokud si vzpomínám, a jsem přesvědčen, že si ten okamžik vybavuji docela přesně, když mluvila se mnou — nic v ruce neměla. Vůbec nic... Tím jsem si opravdu naprosto jistý.“

„Rozumím...“

Tím na něho rozpačitě pohlédl.

„Jak to proboha chápete a co tím sledujete? Co vám ten prokletý blázen — Enrico — či Manuel — čert vem, jak se jmenuje — u všech všudy napovídal?“

„Tvrdil, že vaše žena vešla do kuchyně s nožem a vypadala rozčileně...“

„Nesmysl! Vymýšlí si a nadsazuje!“

„A potom — během večeře nebo po ní — mluvil jste ještě se svou paní?“

„Ne — myslím, že ne... Abych pravdu řekl, měl jsem tolik práce, že jsem si to ani neuvědomil...“

„A během doby, ve které se podávalo jídlo — byla vaše paní v jídelně?“

„Já — nu, ano — my oba jsme vždy mezi hosty a ledacos musíme zařizovat. Na všechno je nutné dohlédnout...“

„A mluvil jste s ní?“

„Ne, myslím, že ne... Oba máme tolik práce, že si ani nevšimneme, co dělá ten druhý — a už zcela určitě nemáme čas si spolu povídat.“

„Tak vy si podle všeho nevzpomínáte, že byste s ní hovořil dřív, než večírek skončil. Vy jste s ní tedy mluvil až za tři hodiny, kdy přišla po schodech nahoru na terasu oznámit, že našla zavražděnou?“

„Byla strašně rozrušená — utrpěla úplný šok.“

„Není divu — musel to být pro ni otřesný zážitek. Ale nemohl byste mi vysvětlit, jak došlo k tomu, že se v tak pozdní noční době procházela na cestě po pobřeží?“

„Často si odskočí na malou procházku, když skončí největší nápor práce při podávání večere. Snad dovedete pochopit, že mezi tolika lidmi člověk najednou zatouží trochu se od nich odpoutat — na pár minut si odpočinout a nadýchat se čerstvého vzduchu...“

„Jak jsem už informován,“ přerušil ho inspektor, „při jejím návratu jste právě hovořil s paní Hillingdonovou?“

„Ano — v té době již skoro všichni hosté odešli do svých bungalovů.“

„O čem jste s paní Hillingdonovou mluvili?“

„Jen tak běžně — nic zvláštního... Proč? Řekla vám snad něco?“

„Doposud ne — my jsme s ní totiž ještě nemluvili.“

„Povídali jsme si o všem možném — ale jak už jsem řekl — jen tak běžně — samé bezvýznamnosti... O mé ženě Molly — o vedení podniku — a tak podobně.“

„A pak tedy teprve přišla po schodech na terasu paní Kendalová a oznámila vám, co se stalo?“

„Ano.“

„Měla na rukou krev?“

„Ano —“ přikývl. „Měla ruce od krve... Sklonila se totiž nad dívkou a pokoušela se ji zvednout. Nepochopila hned, co se jí stalo, a proč tam tak leží... Samozřejmě, že musela mít na rukou krev! Co na

tom je? Jak vidím, pořád někam míříte a něco určitého sledujete!“ vybuchl podrážděně.

„Prosím vás, uklidněte se laskavě, pane Kendale,“ konejšil ho Daventry. „Je to pro vás velký nápor — mám pro to plné porozumění. Ale my si musíme objasnit všechna fakta — pochopte také vy nás! Také jsem se ještě dozvěděl, že se vaše paní v poslední době necítila zdravotně nějak v pořádku. Je to pravda?“

„Nesmysl! Bylo jí docela dobře... Trochu ji sice rozrušila smrt majora Palgrava, ale to je snad docela přirozené. Ona je velmi citlivá.“

„Až bude schopna výpovědi, budeme nuceni jí také ještě položit několik otázek,“ poznamenal Weston.

„Samozřejmě — ale prosím vás, teď ještě ne... Lékař jí dal něco pro uklidnění a přikázal, aby zatím nebyla vyrušována. Nerad bych, aby se zase znovu rozčilila. Vždyť takový hovor s vámi — už ty vaše pohledy a všechno, co říkáte, člověka úplně vyděsí a vyvede z míry,“ vysvětloval jakoby na omluvu.

„Nemáme v úmyslu někoho strašit — ani pohledem, ani slovy,“ ujíšťoval ho Weston. „My si však musíme objasnit všechna fakta. Nebudeme ji teď rušit, ale jakmile nám to lékař dovolí, navštívíme ji.“ Jeho hlas zněl sice jemně, ale neústupně.

Tim se na něho podíval a pootevřel ústa, jako by měl ještě něco na jazyku — ale neřekl už nic...

II

Evelyna Hillingdonová vešla a usedla na nabídnutou židli. Její chování bylo klidné a vyrovnané jako obvykle. Každou otázku uvážila a rozhodně s odpovědí nespěchala. Její tmavé a inteligentní oči se zamyšleně dívaly na inspektora Westona.

„Ano,“ přikývla, „hovořila jsem s panem Kendalem na terase, když jeho paní přišla po schodech nahoru a řekla nám o svém nálezu.“

„Váš manžel tam nebyl?“

„Ne, šel si už lehnout.“

„Měla jste nějaký zvláštní důvod k hovoru s panem Kendalem?“

Evelyna zvedla svoje pečlivě upravené obočí a vyčítavě se podívala na inspektora.

„To je trochu divná otázka,“ řekla nato chladně. „Ne — neměli jsme žádný zvláštní důvod k naší rozmluvě.“

„Hovořila jste s ním o zdravotním stavu jeho paní?“

Opět si Evelyna dopřála času.

„Opravdu si nepamatuji,“ odpověděla konečně.

„Jste si tím tak jista?“

„Čím? Tím, že si nedovedu na něco vzpomenout? Jak podivným způsobem kladete otázky! Člověk přece mluví o tolika různých věcech a na různých místech — a v různý čas...“

„Slyšel jsem, že se paní Kendalová v poslední době necítila příliš dobře?“

„Nic takového jsem na ní nepozorovala — snad někdy vypadala jen trochu unaveně. Není divu! Samozřejmě, vedení takového podniku nese s sebou spoustu starostí, a ona nemá ještě k tomu vůbec žádné zkušenosti. Je proto přece docela přirozené, když občas bývá něčím vyvedena z míry.“

„Vyvedena z míry...“ opakoval Weston její poslední slova. „Myslíte, že je to správný výraz pro označení jejího stavu?“

„Nu — třeba se nedovedu dost moderně vyjadřovat. Víte, já se v těch dnešních výrazech nevyznám, ale tento pokládám za zrovna tak dobrý jako ostatní z té nové hatmatilky. Dnes se totiž hned při každé žlutence hovoří o „virové infekci“ a zrovna tak potíže z drobných denních starostí se okamžitě pokládají za „úzkostnou neurózu“ —“

Její úsměv vzbudil ve Westonovi pocit, že se mu tak trochu vysmívá a usoudil, že Evelyna Hillingdonová je zatraceně chytrá ženská. Podíval se na Daventryho, ale jeho tvář zůstala nezměněná. Uvažoval, jaký je asi jeho názor.

„Děkuji vám, paní Hillingdonová,“ řekl konečně inspektor Weston, když se rozhodl ji propustit.

III

„Nechceme vás dlouho obtěžovat, paní Kendalová, ale potřebujeme ještě nutně vaši výpověď. Jak došlo k tomu, že jste přišla na to

děvče? Doktor Graham nás ujistil, že už jste teď natolik zotavena, abyste mohla o tom hovořit.“

„Samozřejmě,“ přikývla Molly a usmála se. „Je mi teď už opravdu docela dobře.“ Znovu se jí zvlnily rty nervózním úsměvem. „Byl to jen šok — rozumíte. Prostě něco příšerného —“

„Ano, dovedu si to představit — Jak už vím, vyšla jste si po večeri na malou procházku?“

„Často to dělávám,“ přikývla.

Daventrymu neušlo neklidné mžikání jejích víček a křečovitě svírání prstů.

„Kolik bylo asi hodin, paní Kendalová?“ zeptal se Weston.

„To vám opravdu neřeknu — my při tom shonu příliš nesledujeme hodiny.“

„Hrála ještě hudba?“

„Ano — aspoň mám dojem, že ano — opravdu si nedovedu s jistotou vzpomenout...“

„Kterým směrem jste se vydala, když jste vyšla na procházku?“

„Nu — cestou podél pobřeží.“

„Doleva nebo doprava?“

„Ach! — Napřed tam — a pak zase zpět — já — já opravdu jsem to nijak ani nevnímala.“

„A proč jste to ani nevnímala, paní Kendalová?“

„Myslím, že jsem byla — hm — zamyšlená.“

„A na co jste tolik myslela?“

„Na nic — chci říci — na nic zvláštního. Jen tak, na svou práci v hotelu. Vzpomínala jsem, zda jsem na něco nezapomněla — co mám ještě udělat — na co dohlédnout — a tak...“ Opět začala nervózně svírat prsty. „A najednou jsem si všimla něčeho bílého u skupiny keřů ibišku. Podivila jsem se, co to tam může být. Zarazilo mne to a přistoupila jsem blíž. Sáhla jsem po tom —“ Celá se opět roztrásla — „— a byla to ona — Viktorie. Ležela na zemi celá schoulená — a tak jsem jí chtěla zvednout hlavu, a tu se mi začaly lepit prsty — byla to krev — krev —“

Zahleděla se na své ruce a s údivem si opakovala poslední slovo, jako by si chtěla představit něco docela neuvěřitelného.

„Krev — krev na mých rukou...“

„Ano — rozumím vám. Musel to být pro vás opravdu otřesný zážitek. Nemusíte nám už o tom víc vyprávět. Ještě bychom však rádi věděli, jak dlouho jste asi byla podle vlastního odhadu na procházce, než jste ji našla?“

„Nevím —“ zavrtěla hlavou. „Nemám ani ponětí.“ ^

„Hodinu — půl hodiny? Nebo víc než hodinu?“

„Nevím —“ opakovala Molly.

„A měla jste na procházce nůž?“ zeptal se Daventry, jako by o nic zvláštního nešlo.

„Nůž?“ Molly se na něho udiveně podívala. „Proč bych si brala s sebou nůž?“

„Ptám se vás totiž proto, že jeden z vašich zaměstnanců z kuchyně se o tom zmínil. Když jste procházela kuchyní a vyšla ven dveřmi do zahrady, měla jste prý v ruce nůž.“

Molly se zamračila.

„Ale já jsem nešla kuchyní... Och! Vy myslíte jako ještě před večerí? Ne — ne — myslím, že jsem jej neměla...“

„Rovnála jste přece na stolech příbory, vidíte?“

„Ano — někdy to dělávám... Stává se, že není všude správně prostřeno — buď někde chybí nůž — nebo zase přebývá... Zrovna tak vidličky a lžíce... Ano — dohlížím vždy na úpravu stolů.“

„A ten večer jste to také dělala?“

„Jistě — nebo něco podobného — člověk dělá takové věci už úplně automaticky a nepřemýšlí příliš nad tím...“

„Takže není vyloučeno, že jste toho večera vyšla kuchyní a držela v ruce nůž?“

„Myslím, že ne — totiž — určitě jsem jej v ruce neměla — Byl tam ostatně Tim — jistě by si toho všiml. Zeptejte se ho.“

„Měla jste tu dívku — Viktorii — ráda? Byla dobrou pracovnící?“

„Ano — znala jsem ji jako velmi milou dívku.“

„Neměly jste spolu nějaké nepřijemnosti?“

„Nepřijemnosti? Vůbec ne —“

„Nevyhrožovala vám někdy — nebo tak něco podobného?“

„Proč by mně měla vyhrožovat? Nerozumím vám — jak to myslíte?“

„Nu dobrá — na tom nezáleží... A nevíte, kdo by ji mohl zabít? Nenapadlo vás nic?“

„Ne — nemám tušení,“ prohlásila s naprostou jistotou.

„Děkujeme vám, paní Kendalová,“ usmál se na ni inspektor.

„Nebylo to s námi tak hrozné, vidíte?“

„A to je už vše?“

„Zatím — vše.“

Daventry vstal, aby jí otevřel dveře a chvíli ji pozoroval, jak odchází.

„Tim by si toho jistě všiml —“ opakoval její slova, když se vracel na své místo. „Ale Tim tvrdí s naprostou určitostí, že nůž neměla.“

„Myslím, že v podobném případě by se cítil každý manžel přímo povinen takto vypovídat,“ řekl Weston vážně.

„A potom — jídelní nůž by byl asi ubohým nástrojem pro spáchání vraždy.“

„Musím vás upozornit, pane Daventry, že v našem případě bylo skutečně použito nože na bifteky. A toho dne také k večeři bifteky měli. A ještě vám řeknu, že takové nože bývají zatraceně ostré.“

„Ale já bych opravdu stěží uvěřil tomu, že by taková milá dívka, s jakou jsme před chvílí hovořili, byla krvelačnou vražednicí. Ne — Westone, tomu nevěřím.“

„Nu — není také nutné, abychom tomu hned věřili. Mohlo se to stát také tak, že před večeří vyšla paní Kendalová do zahrady a opravdu držela v ruce nůž, který jako přebývající vzala z některého stolu. Věřil bych, že si to nemusela ani uvědomit. Mohla jej držet bezděčně v ruce a někam jej položit — nebo někde ztratit. Také však mohl být nalezen a použit někým jiným... Já také — abych byl upřímný — si nedovedu dost dobře představit, že by ona zrovna byla vrahem.“

„Ale stejně mně jedna věc vrtá hlavou,“ řekl zamyšleně Daventry. „Jsem si téměř jist, že nám neřekla všechno. A ta její nevědomost v časových údajích je přímo prapodivná. Kde vlastně byla? Co tam venku dělala? Nikdo — pokud jsme si to dosud ověřovali — ji toho večera v jídelně neviděl.“

„Máte pravdu... Manžel tam jako obvykle byl — ale kde byla manželka?“

„Myslíte, že se měla s někým sejít —? Třeba s Viktorií Johnsonovou?“

„Snad — nebo také mohla vidět někoho, kdo se opravdu měl setkat s Viktorií Johnsonovou.“

„Koho myslíte? Grega Dysona?“

„Zatím víme, že před tím s Viktorií hovořil. Třeba se s ní domluvil, že se spolu setkají ještě později. Nezapomínejte, že se toho večera procházeli všichni sem a tam po terase — tančili — popíjeli — přicházeli k baru a zase odcházeli...“

„Takže pořádné alibi nemá nikdo — jediné kapela,“ konstatoval stroze Daventry.

16/ SLEČNA MARPLOVÁ

HLEDÁ POMOCNÍKA

Kdyby tak někdo pozoroval jemně vyhlížející starou dámu, jak stojí zadumaně na verandě před svým bungalovem, nepřišlo by mu nic jiného na mysl, než že uvažuje o tom, jak využít dnešního dne. Má snad podniknout výlet na Castle Cliff, nebo si zajet do James-townu či podniknout pěknou vyjížďku a poobědvat na Pelican Pointu? Anebo má přece jen dát přednost klidnému dopoledni na pláži?

Ale představte si, že tato milá a něžná stará dáma nejenže uvažovala o něčem docela jiném, ale byla dokonce v bojovné náladě.

„Něco se musí udělat,“ říkala si opakovaně slečna Marplová.

A co víc, byla dokonce přesvědčena, že nemá času nazbyt. Naopak — už to přímo hořelo!

Ale koho měla přesvědčit, že už je nejvyšší čas? Napadlo ji, že kdyby měla času dost, mohla by se sama dopídit pravdy.

Vždyť také si už dala hodně bodů dohromady — ale to nestačilo — to ani zdaleka nestačilo. A času opravdu mnoho nezbývalo...

S trpkostí si uvědomila, že zde na tomto rajském ostrově nemá nikoho ze svých obvyklých spojenců.

Se smutkem vzpomínala na své dobré přátele v Anglii, jako třeba sira Henryho Clitheringa, který ji pokaždé ochotně a shovívavě vyslechl, nebo jeho zetě Dermota, který i přes svou stoupající kariéru ve Scotland Yardu byl vždy nakloněn dát na mínění slečny Marplové, protože obvykle na něm něco přece bylo.

Ale kdepak zde! Zdejší policejní inspektor, ten s tím jemným kultivovaným hlasem, by sotva věnoval pozornost nějaké staré ženě naléhavě volající na poplach!

A doktor Graham, ten zas nebyl zrovna tím, koho by potřebovala. Příliš jemný a nerozhodný... Určitě nebyl mužem schopným nejen rychlého rozhodnutí, ale také rychlého činu. Slečna Marplová se najednou na tomto světě cítila tak ubohá a bezmocná, že nevědomky vyslovila nahlas své přání téměř v biblických frázích: „Kdo se ujme mne nebohé? Kdo bude poslem mým?“

Za okamžik dolehl k jejímu sluchu nějaký zvuk, který rozhodně nehodnotila jako odpověď na svou modlitbu. To zdaleka ne! Podvědomě ji spíše napadlo, že někdo volá na psa.

„Hej!“ ozvalo se znovu.

Ale slečna Marplová, hluboce pohroužená do svých úvah, tomu opět nevěnovala žádnou pozornost.

„Hej!“ — Opakovaným voláním hlas nabýval na síle, a tu se slečna Marplová rozhlédla nejistě kolem.

„Hej!“ hulákal netrpělivě pan Rafiel a dodal: „No — vy tam — !“

Slečna Marplová si hned neuvědomila, že to — Hej —! Vy tam—! — patřilo jí. Nebyl to způsob, na jaký byla zvyklá, a kterého by si vůbec kdy někdo dovolil vůči ní. Ale teď ji naprosto nerozladil, protože lidé zde se málokdy pozastavovali nad poněkud despotickými způsoby tohoto starého pána. Dělal si zákony sám pro sebe a všichni ho bez námitek přijímali takového, jaký byl.

„Volal jste mne?“ zeptala se pro jistotu.

„Samozřejmě, že jsem vás volal,“ odpověděl pan Rafiel. „Snad jste si nemyslela, že volám na kočku... Pojd'te sem ke mně!“

Slečna Marplová se ohlédla po kabelce, zavěsila si ji na ruku, a už cupitala k jeho bungalovu.

„Já sám, když mně nikdo nepomůže, za vámi přijít nemohu,“ vysvětloval jí na omluvu, „tak musíte vy za mnou.“

„Ale jistě, souhlasila slečna Marplová, „to je přece samozřejmě.“

Pan Rafiel ukázal na sousední židli.

„Posad'te se,“ vyzval ji. „Rád bych s vámi mluvil. Na tomto ostrově se děje něco ztraceně podivného.“

„To máte pravdu,“ přikývla slečna Marplová a usedla na nabídnutou židli. Čistě ze zvyku vytáhla z kabelky pletení.

„Schovejte si to!“ okřikl ji pan Rafiel. „Nemohu to vystát. Přímo nenávidím, když ženská pořád plete. Dráždí mne tím.“

Slečna Marplová tedy schovala poslušně pletení do kabelky. Nedalo se říci, že by se k němu chovala se slepou poddajností, spíše dělala dojem člověka, který respektuje výhrady těžce nemocného pacienta.

„Hodně se tlachá kolem?“ řekl pan Rafiel. „A sázím se, že vy to vedete. Vy a ten páter se sestrou.“

„Na tom není nic divného, že se ledacos povídá,“ řekla skoro radostně, „za takových okolností...“

„Aby bylo jasné — mluvím samozřejmě o té domorodkyni — jak ji někdo probodl v křoví. Možná, že jde o docela všední událost, a ten chlap, s kterým žila, byl třeba zase žárlivý na jiného chlapa... Také on si mohl namluvit jinou a ona na něho žárlila, a tak se pohádali. Inu — sex v tropech. Nebo — tropický temperament. Asi také o nic jiného nejde, ale zajímalo by mne, jaký vy máte názor?“

„Jiný než vy,“ prohlásila slečna Marplová.

„Nu, policie si zřejmě myslí také něco jiného,“ souhlasil klidně pan Rafiel.

„Vám by však řekli víc než mně,“ podotkla významně slečna Marplová.

„Ale stejně bych se vsadil, že vy o tom zase víte víc než já. Pořád ty tlachy posloucháte.“

„Jistě,“ přikývla slečna Marplová.

„Nemáte nic jiného na práci, než poslouchat drby, vidíte?“

„Hm, tak jedině získáte informace, které někdy bývají velmi užitečné.“

„Víte, co vám řeknu?“ naklonil se k ní starý pán a pozorně si ji prohlížel. „Ve vás jsem se zmýlil. Obvykle se v lidech nemýlím, ale ve vás ano. Vy jste taková tichá voda, která břehy mele, a to jsem nepředpokládal. Jak si tak vzpomínám na všechny ty vaše řečičky kolem majora Palgrava a váš zájem o jeho historky... Nu — prostě jste přesvědčena, že ho někdo oddělal, vidíte?“

„Přiznám se vám, že jsem o tom byla přesvědčena dokonce od začátku,“ přisvědčila slečna Marplová.

„Inu, zřejmě jste měla pravdu,“ prohlásil pan Rafiel.

Slečně Marplové se až zatajil dech.

„A je to už jisté?“ zeptala se.

„To bych tedy řekl — vím to přímo od Daventryho. Neprozrazuji tedy žádné tajemství, protože fakta zjištěná pitvou po exhumaci stejně vyjdou najevo. Vy jste něco říkala Grahamovi a on s tím šel za Daventrym. Ten s tím zas běžel dál, až se to dostalo do rukou krimi-

nálce. Nakonec se mezi sebou ve vší tichosti dohodli, že jim v tom případě starého Palgrava přece jen něco nehraje, a tak ho vykopali.“

„A na co přišli?“ — Slečna Marplová na něm očima přímo visela.

„Přišli na to, že dostal smrtelnou dávku nějakého jedu. Nevím už, co to bylo — doktor jej jmenoval. Pokud si nejasně vzpomínám, něco jako di-flor-hexagonal-ethyl-carbenzol. Určitě to říkám špatně, ale to je celkem jedno. Na názvu nezáleží. Mám stejně dojem, že ten policejní lékař se schválně tak složitě vyjádřil, aby nikdo nepochopil, co to vlastně bylo. Podle mého názoru má ten jed nakonec také docela prosté a hezké jméno jako Evipan nebo Veronal či Eastonův sirup a podobná jiná svinstva. Použili zřejmě jen názvu pro chemické složení, aby ohromili právníky — známe to. Ale ať už je to tak či onak, zřejmě velká dávka onoho prostředku způsobí smrt za příznaků podobných takové mrtvičce u vysokého krevního tlaku... Zvláště když dotyčný si předtím dopřeje — zrovna jako na takovém večírku — větší množství alkoholu, rozumíte! Ve skutečnosti vypadalo všechno naprosto přirozeně a nikdo o tom ani na okamžik nepochyboval. Každý sotva jen škytl — ‚chudák starý‘ — a hezky rychle ho pohřbili. Tak to máte! A teď najednou uvažují, jestli vůbec kdy vysoký tlak měl. Zmínil se vám snad někdy o něm?“

„Ne.“

„Tak vidíte! A přece to podle všeho každý pokládal za hotovou věc.“

„Musel tedy o tom s lidmi hovořit.“

„Víte, je to něco podobného, jako s věřením na duchy,“ usoudil pan Rafiel. „Nikdy se však nesetkáte s člověkem, který opravdu ducha viděl. Vždy ta zvláštní událost potká jeho známého — ať už je to bratranec jeho tetičky, nebo přítel, či už přítelův přítel — ale nikdy ne on sám. Ale to sem konečně nepatří. V našem případě všichni mysleli, že major měl vysoký krevní tlak, protože v jeho pokoji byla nalezena lahvička s lékem proti této nemoci. A teď dávejte pozor — přicházíme k důležitému bodu. Ona dívka, kterou někdo probodl, měla podle mého názoru v úmyslu prozradit, že ta lahvička tam byla dána někým jiným, a že ve skutečnosti patří tomu chlapíkovi, co se jmenuje Greg.“

„Ach — panu Dysonovi! Ano — on trpí vysokým tlakem. Jeho paní se mi jednou o tom zmínila,“ souhlasila slečna Marplová.

„A tak to tam musel někdo do Palgravova pokoje narafičit, aby si všichni mysleli, že trpěl vysokým krevním tlakem a jeho smrt vypadala přirozeně.“

„Zřejmě ano,“ přikývla slečna Marplová. „A velmi chytře byla také roztroušena zpráva o tom, že měl vysoký tlak. Sám prý o tom někdy mluvil... Jak víte, není nic lehčího než nadělat takové řeči. Je to až příliš snadné. Věřte, že za ta léta mám v tom nemalé zkušenosti.“

„O tom nepochybuji,“ zabručel pan Rafiel.

„Nepotřebujete udělat nic jiného, než sem tam něco někomu důvěrně sdělit,“ pokračovala nedotčeně slečna Marplová. „Přirozeně, že v tom případě vy sám nic přesného nevíte, ale slyšel jste to jen od paní B, a té to zas říkal plukovník C. Vždy je to zpráva z druhé, třetí či dokonce čtvrté ruky, a jejího pravého původce je pak už velmi těžké vypátrat. Ach ano, tímto způsobem je to opravdu snadné. A lidé, kterým něco takového řeknete, už se sami postarají o další. Vyprávějí to dál a mnohdy tak, jako by to pocházelo přímo z jejich vlastního poznání.“

„Zkrátka a dobře někdo byl zatraceně chytrý,“ řekl pan Rafiel.

„Ano,“ přikývla slečna Marplová, „spíše bych řekla, že byl někdo pořádně mazaný.“

„To děvče něco vidělo nebo vědělo,“ pokračoval pan Rafiel nahlas ve svých myšlenkách, „a zřejmě se snažilo někoho vydírat.“

„Třeba ji ani nenapadlo nějaké vydírání,“ namítla stará dáma. „V takových velkých hotelech se často dějí všelijaké věci, rozumíte. Služebnictvo o nich pochopitelně ví, ale mnozí hosté si asi nepřejí, aby se o nich mluvilo dál. A tak se v tom případě snaží zrovna takovou pokojskou zavázat větším spopitným nebo jiným dárkem. Nu, a ta dívka si možná ani v plném rozsahu nemusela uvědomit význam toho, co věděla.“

„A přece jí někdo krásně vrazil nůž do zad,“ řekl drsně pan Rafiel.

„Inu pochopitelně! Asi si nemohl dovolit, aby vůbec něco řekla.“

„Tak, prosím vás, kdy mi konečně řeknete, co vy si sama o tom myslíte?“

Slečna Marplová se na něho zamyšleně podívala. „Proč se pořád domníváte, že já toho o tom vím víc než vy, pane Rafieli?“

„Pravděpodobně také o nic více než já nevíte,“ usoudil pan Rafiel. „Ale zajímalo by mne slyšet vaše názory na to, co víte.“

„Ale proč?“

„Podívejte se — nemám zde zrovna mnoho na práci,“ odpověděl pan Rafiel, „ovšem kromě vydělávání peněz.“

Slečna Marplová se na něho podívala s nezastřeným údivem.

„Vy vyděláváte peníze? ...A tady? Prosím vás, jak?“

„Třeba tak, že pošlu každý den asi půl tuctu telegramů podle určitého klíče — když se mi ovšem chce,“ řekl na vysvětlenou pan Rafiel. „To je to jediné, čím se bavím.“

„Spekulujete na dražbách a vypálíte vždy někomu rybník, vidíte?“ zeptala se slečna Marplová trochu nejistě jako někdo, kdo mluví cizím jazykem.

„Něco takového,“ přikývl pan Rafiel. „Chtěl bych však měřit váš důvtip s důvtipem jiných,“ řekl a s obdivem se na ni podíval. „Bohužel nezabere mně to příliš času, a tak mne teď zaujal tenhle zdejší případ. Něčím se přece bavit musím, ne! Popadla mne dočista šířavá zvědavost, jak se to rozuzlí. Víím, že Palgrave trávil většinu času tlacháním s vámi, protože by se podle mého názoru sotva našel někdo jiný, kdo by se nechal od něho stále otravovat. Co vám všechno povídal?“

„Hm, bylo toho víc než dost,“ přiznala slečna Marplová.

„O tom vůbec nepochybuji. Zatraceně nudný dědek — jako většina ostatních. Ale vy jste ty jeho pitomé povídačky neslyšela jen jednou, vidíte? Měl vás pořád na ráně, a tak jste každou musela vyslechnout nejméně třikrát až čtyřikrát.“

„Ale jděte,“ řekla slečna Marplová jemně, „copak staří pánové bývají jiní?“

Zraky pana Rafiela se na ni pronikavě upřely.

„Já aspoň žádné pitomosti nevypravuji,“ vybafl podrážděně. „A pokračujte přece — zůstali jsme u historek majora Palgrava.“

„Vyprávěl mi, že zná jednoho vraha,“ začala slečna Marplová. „Na tom by opravdu nebylo nic zvláštního,“ dodala mírným hlasem, „protože to se stává skoro každému.“

„To bych tedy neřekl,“ protestoval pan Rafiel, „mně se to určitě nestalo.“

„Nechci tvrdit, že byste ho přímo musel znát,“ vysvětlovala stará dáma, „ale pokuste se, pane Rafieli, vzpomenout na různé příhody a události třeba ze života kolem sebe, s kterými jste se setkal. Nestalo se vám někdy, že by váš známý o někom jen tak nedbale prohodil: ‚Och, ano — toho jsem znal dobře! A zcela náhle vám zemřel. Kolem jeho smrti byly nějaké řeči — prý v tom měla prsty manželka, ale zřejmě někdo nadělal klepy‘ Nevzpomínáte si, že by vám někdy někdo něco podobného vyprávěl?“

„Nu — možná že ano — máte pravdu. Ono se někdy ledacos povídá, ale většinou se z toho nic vážně nemyslí.“

„No právě,“ přikývla slečna Marplová, „ale major Palgrave to myslel vážně, protože on sám tuze rád právě takové historky vyprávěl dál. Také se mi pochlubil, že má dokonce podobenku takového jednoho vraha. Chtěl mi ji ukázat — ale nakonec mi neukázal nic.“

„A proč?“

„Protože něco viděl,“ řekla slečna Marplová. „Nebo spíše někoho viděl... Tak jsem si to aspoň vysvětlovala. Náhle totiž zrudl a strkal fotografii rychle zpět do tobolky. Nato hned začal hlasitě hovořit o něčem jiném.“

„A koho viděl?“

„Tím už jsem si nalámala hlavu,“ ujistila ho slečna Marplová. „Seděla jsem nedaleko svého bungalovu a on seděl naproti mně. Co-koliv tedy viděl — viděl přes mé pravé rameno, protože se tím směrem zahleděl.“

„Viděl tedy někoho přicházet zezadu po cestě, která byla po vaší pravé straně. Ta vede od zátoky a parkoviště.“

„Ano.“

„A šel někdo po ní?“

„Ano — manželé Dysonovi a Hillingdonovi.“

„A už nikdo víc?“

„Ne — pokud totiž jsem ho mohla sama upozorovat. Ovšem váš bungalov byl také ve směru jeho pohledu...“

„Aha — takže musíme vzít v úvahu — dejme tomu — i Ester Waltersovou a mého Jacksona. Je to tak? Kterýkoliv z nich mohl podle mého názoru vyjít z bungalovu a zase vejít dovnitř, aniž byste si ho povšimla.“

„Ano — to se mohlo stát,“ souhlasila slečna Marplová. „Neotočila jsem se okamžitě.“

„Dysonovi, Hillingdonovi, Ester, Jackson —“ jmenoval je zamýšleně. „Jeden z nich je vrahem... A samozřejmě — také já!“ Asi ho to napadlo dodatečně.

Slečna Marplová se jemně usmála.

„A mluvil o tom vrahovi jako o muži?“ zajímal se ještě pan Rafiel.

„Ano.“

„Dobrá... Můžeme tedy vyloučit Evelynu Hillingdonovou, Lucy a Ester Waltersovou. Z toho vyplývá, že tím vrahem — když bychom připustili, že všechny ty nesmysly jsou pravdivé — by mohl být Dyson, Hillingdon nebo můj uhlažený Jackson.“

„Nebo vy,“ doplnila ho slečna Marplová.

Pan Rafiel nechal její poznámku kupodivu bez okamžitého komentáře.

„Neříkejte něco jen proto, abyste mne rozčilovala,“ zavrčel konečně. „Ale teď zas poslouchajte vy. Hned mi to bylo nápadné, ale vám to zřejmě uniklo. Kdyby to byl jeden z těch tří, proč by ho ksakru starý Palgrave nepoznal už dříve? Jděte mi s tím k šípku! Vždyť s nimi vysedával a čuměl na ně posledních čtrnáct dní nejméně každý den. Kdepak — to je všechno nesmysl!“

„Ani bych neřekla,“ zavrčela hlavou slečna Marplová.

„Nu, tak mi to tedy vysvětlíte — prosím!“

„Pochopte přece, že, podle vyprávění majora Palgrava, on sám osobně toho muže nikdy neviděl! Vždyť celý příběh mu vyprávěl jeden známý lékař. A ten mu také jako pro zajímavost věnoval fotografii vraha. Možná, že tehdy si ji major Palgrave docela podrobně prohlédl, ale pak ji strčil do tobolky a nosil ji tam společně se všemi možnými suvenýry po řadu let. Když si na onen příběh vzpomněl,

příležitostně ji snad vytáhl a někomu ukázal, ale sám ji znovu neprohlížel. A pak další okolnost, pane Rafieli! Nevíme, jak je tomu už dlouho, co se to stalo. Když mi o tom vyprávěl, vůbec nenaznačil, kdy asi k tomu došlo. Podle mého názoru mohl ten příběh vyprávět lidem hezky dlouho. Pět — snad deset let — možná ještě déle. Některé jeho lovecké historky byly staré přes dvacet let.“

„To nejméně,“ přikývl pan Rafiel.

„Ani mne nenapadlo předpokládat, že by major Palgrave poznal toho člověka jen podle fotografie, i kdyby se s ním hned někde tváří v tvář setkal. Domnívám se však něco jiného — a jsem skoro přesvědčena, že tak se to jediné muselo stát... Když mi totiž ten příběh vyprávěl, vzpomněl si asi na fotografii a začal se přehrabovat v tobolce, aby mi ji ukázal. Pak ji konečně našel a zřejmě si ji chtěl ještě jednou sám podrobně prohlédnout, než mi ji podá. Jak však od ní zvedl hlavu — spatřil najednou stejnou tvář. Stejnou tvář jako na fotografii nebo tvář někoho, kdo se tomu člověku na snímku nápadně podobal. A ten dotýčný se k nám zřejmě přibližoval. V tom okamžiku mohl být tak asi ve vzdálenosti deseti až dvanácti stop.“

„Ano,“ přikývl zamyšleně pan Rafiel. „To by bylo možné.“

„Byl tím úplně vyveden z míry,“ pokračovala slečna Marplová. „V hrozném zmatku začal strkat všechno zpět do tobolky a až nápadně hlučně — jak už jsem řekla — se rozhovořil o něčem docela jiném.“

„Ale zas tak docela jistý si být nemohl,“ zavrtěl pan Rafiel hlavou.

„To jistě ne,“ souhlasila slečna Marplová. „Samozřejmě, že si tím hned nemohl být úplně jistý. Ale později by si podobenku určitě velmi pečlivě prohlédl a onoho člověka by k ní přirovnával. Zcela jistě by se intenzivně zabýval tím, zda jde o podobu čistě jen náhodnou, nebo jestli to opravdu není jedna a tatáž osoba.“

Pan Rafiel chvíli mlčel a přemýšlel. Pak znovu zavrtěl hlavou.

„Něco mi v tom přece jen neseď. Motiv! Motiv je naprosto nedostatečný. Absolutně nedostatečný! Mluvil k vám přece docela nahlas, vidíte?“

„Ano,“ přisvědčila slečna Marplová, „hovořil hodně hlasitě — měl už to ve zvyku.“

„Bezpochyby... On totiž někdy přímo hulákal! Z toho však jasně vyplývá, že ten, kdo se k vám přibližoval, mohl docela dobře vyslechnout všechno, co vám vyprávěl.“

„Ano — dokonce bych řekla, že to muselo být slyšet mnohem dál... Mohl jste to určitě slyšet až sem.“

Pan Rafiel opět sebou nespokojeně zavrtěl. „To je fantastické! Až příliš fantastické!“ zvolal. „Kdekdo by se něčemu takovému přímo vysmál. Starý t'ulpas vypravuje historku, kterou mu kdysi zas vyprávěl někdo jiný, mává nějakou fotografií a všechno se točí kolem jakési domnělé vraždy, která se stala bůhví kdy. Nebo každopádně v nejlepším případě před nějakým tím rokem. Jak by to probíha mohlo někoho vystrašit, i kdyby se ho to zrovna týkalo? Nikdo proti němu žádný důkaz neměl! Takové řečičky kolem — a jedna paní povídala — ty ho přece nemohly rozházet! A i kdyby mu někdo strčil rovnou tu fotku pod nos a řekl: ‚Vždyť to jste vy!‘ Mohl s naprostým klidem a úsměvem prohlásit: ‚Ach — opravdu! To je úžasná podoba, vidíte?‘ Ano — s bohorovným klidem si mohl dovolit podobu uznat, rozumíte? Co se mu mohlo stát? Nikdo by přece nebyl ochoten brát majorovy kecy vážně, o nějaké identifikaci ani nemluvě! Ne, slečno Marplová, tohle mi nenamluvíte — tomu nevěřím. Kdepak! Kdyby opravdu tím vrahem byl, nemusel se ničeho obávat.“

Na chvíli se odmlčel a o něco klidněji pokračoval: „Nějakému takovému absurdnímu obvinění se mohl jen smát. Proč by si ksakru vše komplikoval tím, že by ještě oddělal starého Palgrava? Vždyť by mu to nebylo zapotřebí — to musíte uznat!“

„Ach ano — plně to uznávám,“ souhlasila nešťastně slečna Marplová. „Mluvíte mi úplně z duše. Ale to právě mi dělá ohromné starosti, že jsem v noci ani oko nezamhouřila.“

Pan Rafiel se na ni podíval. „Copak máte ještě na srdci?“ zeptal se udiveně. „Ven s tím.“

„Možná, že si opravdu něco namlouvám,“ řekla slečna Marplová váhavě.

„To bych také řekl,“ přisvědčil s obvyklou nezdvořilostí pan Rafiel, „ale každopádně se mi svěřte s tím, co vás olupuje o váš drahocenný spánek.“

„Mohl by v tom být ohromný motiv, kdyby —“

„Kdyby co?“

„Kdyby následovala — a to velmi brzy — další vražda.“

Pan Rafiel na ni s údivem vyvalil oči. Trochu sebou zavrtěl v křesle, jako by se chtěl napřímít.

„Nu, to mi musíte vysvětlit,“ vybídl ji nedočkavě.

„Já se totiž nedovedu dost dobře vyjadřovat,“ řekla na omluvu a začala rychle, i když trochu nesouvisle, vyprávět, až jí tváře vzrušením jen plály. „Dejme tomu, že se zde někdo chystal spáchat vraždu. Jestli si vzpomínáte na ten příběh, který mi major Palgrave vypravoval, týkal se muže, jehož manželka zemřela za podivných okolností. Pak — za určitý čas se stalo něco podobného jinde — a zase za skoro stejných okolností. Někomu, kdo se jmenoval úplně jinak, zemřela manželka téměř stejným způsobem. A jak si o tom ti dva lékaři povídali, tak ten druhý podle fotografie poznal, že jde o jednoho a téhož člověka. Jméno — jak už jsem řekla — se však neshodovalo. Na mne to však dělalo dojem, jako by ten vrah patřil k tomu typu lidí, kteří vraždí ze zvyku a podle určité šablony, nemyslíte?“

„Ach, vzpomněla jste si na Smitha, který se zbavil elegantně několika manželek v koupelnové vaně, že? Nu — možná...“

„A pokud jsem si mohla udělat vlastní úsudek z toho všeho, co jsem četla a slyšela,“ pokračovala už jistějším hlasem slečna Marplová, „tak takový vrah, kterému to napoprvé beztrestně projde, dostane odvalu k dalším zločinům. A běda! Domnívá se, že je to nejen snadné, ale také se pokládá za ohromně chytrého. Jeho domýšlivost je tím povzbuzena a zkouší to znovu! Nakonec se mu to stane zvykem, jako tomu Smithovi s manželkami ve vaně, o kterém jste sám mluvil. Pokaždé to ovšem udělá někde jinde a samozřejmě pod jiným jménem. Ale způsob těch vražd — chápete — ten zůstane stejný!“ Odmlčela se a dodala: „A tak si myslím, ač se třeba velmi mýlím —“

„Ale jděte! Jak jsem vás poznal, tak si určitě nemyslíte, že byste se mýlila, že?“ přerušil ji kousavě pan Rafiel.

Slečna Marplová však nerušené pokračovala.

„— kdyby tomu tak v našem případě opravdu bylo, a někdo zde měl hezky všechno připraveno pro vraždu, aby se zbavil své další ženy — nu, uvažte sám! Jestli je to jeho třetí nebo už čtvrtý zločin, pak by mu tedy historky majora Palgrava mohly zatraceně vadit!

Takový vrah by si totiž nemohl dovolit, aby snad někdo po činu poukazoval na nějakou podobnost nebo dokonce něco srovnával, nemyslíte? Jestli si pamatujete, tak právě tímto způsobem Smitha chytili. Čirou náhodou se někdo probíral ve výstřižcích ze starých novin a všiml si podobnosti tam popisovaného případu s jiným, který se právě stal. Jedno tedy musíte uznat. Jestli si zde nějaký lotr všechno hezky připravil a má něco takového za lubem, co zamýšlí v nejbližší době provést, tak si pochopitelně nemohl dovolit, aby upovídaný starý major vyprávěl kdekomu stejný příběh a navíc jej ještě dokumentoval jeho vlastní fotografií.“

Zmlkla a nedočkavě se podívala na pana Rafiela.

„Uznáte přece, že v tom případě musel něco rychle udělat — a to hodně rychle!“

„Vlastně ještě týž den v noci, že ano?“ přiznával pan Rafael.

„Ano,“ přikývla slečna Marplová.

„Rychlá práce,“ řekl uznale pan Rafael, „ale dala se zvládnout.“ A sám pak pokračoval: „Do pokoje starého Palgrava nastrčil pilulky proti vysokému tlaku, roztrousil zprávu o tom, že jím také trpěl a do jeho zamilovaného Plantážnického punče nasypal ten čtrnáctislabičný jed... Tak jste to myslela?“

„Ano — ale to už bylo. Z toho nás už hlava bolet nemusí. Jde však o to, co bude! Co se stane teď! Major Palgrave spí svůj věčný sen — a fotografie zmizela... A tak někomu už nic nebrání, aby vraždu provedl podle původního plánu...“

Pan Rafael dlouze hvízdal. „A to máte všechno ze své hlavy?“

Slečna Marplová přikývla. Náhle však pevným, u ní tak nezvyklým až přímo diktátorským hlasem, řekla: „A my mu v tom musíme zabránit. Vy mu v tom musíte zabránit, pane Rafieli.“

„Já?“ vyhrkl překvapeně, „proč já?“

„Protože jste bohatý a významný člověk,“ řekla slečna Marplová. „Lidé budou dbát toho, co vy řeknete nebo navrhnete. Mně by ani na okamžik nikdo nevěnoval takovou pozornost. Nanejvýš by si řekli, že jsem stará bába, které to haraší v hlavě.“

„Ani bych se nedivil,“ přikývl pan Rafael, „ač by pořádně proloupili. Když si tak vzpomenu na to vaše obvyklé tlachání, věřte, nikoho by ani nenapadlo, že máte v hlavě také mozek. To musím

uznat... Vám to opravdu logicky myslí. Tahle vlastnost chybí skoro každé ženské.“ Nespokojeně sebou zavrtěl v křesle.

„Kde je ksakru Ester s Jacksonem?“ vyštěkl zlostně. „Potřeboval bych, aby mně někdo upravil křeslo. Ne — vy to nedělejte, slečno Marplová. Také nemáte síly nazbyt.. . Nevím, jak si to představují, takhle mne tady nechat!“

„Půjdu se po nich podívat,“ nabídla se slečna Marplová.

„Ne, nikam nepůjдете — zůstanete zde. Vykašlete se na ně. Poslyšte, který z nich to je? Ten bláznivý Greg? Nebo náš klid'as Edward Hillingdon? A což tak můj Jackson? Někdo z těch tří to přece musí být, vidíte?“

17/ PAN RAFIEL

SE UJÍMÁ PŘÍPADU

„Nevím,“ odpověděla slečna Marplová.

„Jak to myslíte? Vždyť jsme celých dvacet minut o ničem jiném nemluvili.“

„Napadlo mne, že jsem se možná mýlila.“

Pan Rafiel se na ni podíval s nesmírným pohoršením.

„Hleďme! Nakonec jste z toho sama trop!“ řekl rozzlobeně. „A s jakou jistotou jste mne přesvědčovala!“

„Já jsem si jista — ale vraždou! Ne však vrahem! Jak víte, zjistila jsem si, že major Palgrave vyprávěl celou řadu takových příběhů s vraždami. Vy sám jste přiznal, že vám jeden vyprávěl. Jako pachatelka v něm však figurovala žena, která prý vypadala jako Lucrezia Borgia.“

„Ano — vyprávěl. Ale to byl docela jiný příběh, než jaký jste slyšela vy.“

„Já vím, ale paní Waltersové vyprávěl ještě zase jiný. V tom byl totiž někdo záměrně otráven plynovou troubou.“

„Ovšem ten příběh, který přece vyprávěl vám —“

Slečna Marplová si dovolila skočit mu do řeči. Něco takového se panu Rafielovi zas tak často nestalo.

„Copak to nemůžete pochopit! Víte, jak je strašně těžké, aby si v takovém případě byl člověk úplně jistý?“ Prohlásila to se smrtelnou vážností a poněkud méně souvisle pokračovala ve vysvětlování. „Tak se podívejte! Kámen úrazu je v tom, že člověk totiž často takové lidi pořádně neposlouchá... Nu, nedivte se! Zeptejte se jen paní Waltersové — říkala mi totéž. Zpočátku je posloucháte — a pak se najednou zamyslíte nad něčím docela jiným — rozumíte? Zatouláte se v duchu bůhvíkam a najednou si uvědomíte, že vám kus vyprávění uniklo...“

A já právě musím znovu a znovu přemýšlet o tom, jestli se mi také něco takového nestalo... Mohla mi uniknout jen docela malá část — třeba mezi příběhem, který vyprávěl — myslím o tom muži

— a tím okamžikem, kdy vytáhl tobolku a zeptal se mne: Zajímalo by vás vidět fotografii někoho, kdo spáchal vraždu?“

„Ale vy jste se přece domnívala, že na té fotografii měl být muž, o kterém mluvil?“

„Myslela jsem si to — určitě jsem si to myslela. Byla jsem o tom tak přesvědčena, že jsem neměla nejmenší pochyby... Ale teď najednou — najednou si tím nejsem jista — už chápete?“

Pan Rafiel se na ni velmi — velmi zamyšleně podíval.

„Víte, s vámi je to těžké,“ řekl jí, „protože vy jste příliš svědomitá. Velká chyba! Když se k něčemu rozhodnete, tak pak nechod'te jako kočka kolem horké kaše! S takovým okolkováním se nikam nedostanete. Podle mého názoru jste se, díky svému neustálému tlačání s tím páterem a jeho sestrou včetně všech ostatních, něčeho domákla, co vás znepokojilo.“

„Ano — snad máte pravdu.“

„Nu tak! Teď se toho držte! Vyjdeme společně z toho, čím jste začala. Podle mého názoru a zkušeností je totiž devětkrát z desíti případů první úsudek správný. A my zde tedy máme tři podezřelé. Tak si je vezmeme na mušku a hezky si je společně probereme. Kterému dáte přednost?“

„Opravdu nevím,“ zavrtěla slečna Marplová beznadějně hlavou. „Ani do jednoho z těch tří bych to neřekla.“

„Já bych dal jako prvnímu přednost Gregovi. Nemohu toho chlapa ani vystát, přesto ovšem nemusí být ještě vrahem, ačkoliv přece jen určité okolnosti mluví proti němu. Pilulky Serenitu patřily jemu a měl je tedy hezky snadno po ruce.“

„Nemyslíte však, že by to bylo trochu nápadné?“ namítla slečna Marplová.

„Snad ani ne,“ řekl pan Rafiel, „a potom nezapomínejte, že hlavní účel byl ten, něco hodně rychle udělat. K tomu se ty pilulky náramně hodily, protože je už měl, rozumíte? Nemusel ztrácet čas hledáním někoho, kdo by takové pilulky užíval. Dejme tedy tomu — že je to Greg. Dobrá — a teď dál! Kdybychom mu i přisoudili úmysl sprovodit svou drahou manželku Lucky ze světa — řekl bych, že by to byl kus záslužné práce a ve skutečnosti bych s ním jedině sympatizoval — nemohl bych říci, že bych zde viděl opravdový motiv.“

Podle toho, co vím, je hodně bohatý. Zdědil své jmění po první ženě, a ta jej měla víc než dost. V tomto případě bychom ho mohli třeba kvalifikovat jako možného vraha jeho první ženy. Ale to je pryč a basta! Dejme tomu, že mu to tehdy prošlo. Lucky však byla jen chudou příbuznou jeho první ženy! Teď tedy nemůže jít o peníze! Jestli se jí chce opravdu zbavit, může to pak být proto, že by se chtěl oženit s některou jinou. Tak co, neslyšela jste v tomto směru nějaké drby?“

Slečna Marplová zavrtěla hlavou.

„Ne — nic takového jsem neslyšela. On — hm — on se chová velmi galantně ke všem ženám.“

„Nu, to jste řekla moc hezky — jako za starých slušných časů, vidíte?“ ušklíbl se pan Rafiel. „Dobrá, podle vašeho názoru je gentleman. Ano, dvoří se dámám — nebudu vám tedy brát iluze. Ale to nestačí! Potřebujeme něco víc než to. A tak raději obraťme svou pozornost k panu Edvardu Hillingdonovi. Upřímně vám řeknu, že jestli mi někdo někdy připomínal ‚toho černého vzadu‘, tak nikdo víc než zrovna on.“

„Mně spíše vždy připadal jako nešťastný člověk,“ namítla slečna Marplová.

Pan Rafiel na ni vrhl opět zamyšlený pohled.

„Tak vy si zřejmě myslíte, že vrahové jsou šťastní lidé, že?“

„Podle mých zkušeností obvykle tím dojmem působí,“ ohradila se slečna Marplová.

„Hm, asi ty vaše zkušenosti za moc nestojí,“ usadil ji pan Rafiel.

Stará dáma měla tisíc chutí ho z této mylné domněnky ihned vyvést. Odolala však pokušení, ovládla se a neodporovala mu. Zavčas si uvědomila, jak muži přímo nesnášejí, když jim žena vyvrací jejich názory. A zvláště takový pan Rafiel!

A tak ho klidně nechala pokračovat v jeho rozboru: „Mé představě by spíše vyhovoval pan Hillingdon. Mám takový dojem, že mezi ním a jeho ženou něco neklape. Všimla jste si toho vůbec?“

„Ale ano,“ přikývla slečna Marplová. „To víte, že jsem si toho všimla. Jejich vzájemné chování je však před lidmi téměř dokonalé — ačkoliv to by se právě v takovém případě dalo jedině očekávat,“ dodala zamyšleně.

„Asi se v takových lidech vyznáte lépe než já,“ ocenil ji pan Rafiel. „I když se tedy chovají podle bontonu, nemusí být právě vyloučené, že docela gentlemansky zamýšlí Edvard Hillingdon svou ženu oddělat. Souhlasíte?“

„Ovšem jedině v tom případě, kdyby měl jinou,“ uvažovala slečna Marplová.

Nad tímto svým úsudkem však sama nespokojeně zavrtěla hlavou.

„Přesto se mi to nějak nezdá. Opravdu se nemohu zbavit pocitu, že to není zrovna tak jednoduché.“

„Dobrá — budiž! Jako další na řadě nám zbývá ještě Jackson... Doufám, že mne vynecháte?“

Snad poprvé za tu dobu se objevil úsměv na rtech slečny Marplové.

„A proč bychom vás měli vynechávat, pane Rafieli?“

„Protože jestli chcete uvažovat o možnosti, že já jsem vrahem, bylo by lépe, kdybyste si to prohovořila s někým jiným. Se mnou byste v tom případě mařila jen čas. A stejně bych rád věděl, proč mne ani z této role nemůžete vyloučit? Jsem bezmocný, musím se nechat tahat jako panák z postele, musím se nechat oblékat a vozit v křesle, a když se chci trochu projít, tak mne všichni ze všech stran postrkují. Řekněte mně, jakou já mám ksakru možnost někoho zavraždit?“

„Pravděpodobně takovou, jako každý druhý,“ usadila ho zprudka slečna Marplová.

„A jak jste, prosím vás, na tuhle blbost přišla?“

„Nu, nebudete mi přece vyvracet, že vám to ztraceně dobře myslí.“

„Samozřejmě, že mně to myslí,“ souhlasil pan Rafiel. „A dokonce mnohem lépe než komukoliv jinému z té zdejší sebranky. To bych si vyprosil!“

„A když vám to tak dobře myslí,“ pokračovala sladce stará dáma, „tak byste snad lehce dovedl překonat fyzické potíže a mohl být docela dobře vrahem.“

„To by však dalo hodně práce, nemyslíte?“

„Ano,“ přikývla slečna Marplová, „určitě by vám to nějakou práci dalo. Ale na druhé straně byste se zase výborně bavil, pane Rafieli.“

Pan Rafiel se na ni delší dobu udiveně díval, pak se však náhle vesele rozchechtal.

„Vy máte nervy!“ zvolal. „Kampak se poděla ta stydlivá jemná stará dáma, na kterou si pořád hrajete? Prosím vás, vy si opravdu myslíte, že bych mohl být vrahem?“

„Ne,“ usmála se slečna Marplová. „Ujišťuji vás, že si to nemyslím.“

„A proč ne?“

„Nu, právě proto, že vím, jak vám to dobře myslí. A když je někdo tak chytrý jako vy, může dosáhnout sám hodně z toho, co si přeje, a nemusí si pomáhat vraždou. Vražda je sama o sobě velmi hloupou záležitostí.“

„A stejně! Někoho zavraždit — k čertu, o koho bych já mohl mít zájem?“

„To by byla zřejmě další zajímavá otázka,“ odpověděla slečna Marplová. „Neměla jsem dosud potěšení dostatečně s vámi porozprávět, abych měla možnost rozvinout teorii na toto téma.“

Pan Rafiel se upřímně zasmál.

„S vámi aby si dal člověk pozor na jakýkoliv rozhovor!“

„Každý rozhovor může být někdy nebezpečný, když musí někdo něco zatajovat,“ vysvětlovala jemně slečna Marplová.

„Možná, že máte pravdu... Ale teď si probereme raději Jacksona. Co vy o něm soudíte?“

„To je těžké. Dosud jsem opravdu neměla příležitost nějak blíže ho poznat.“

„Takže ještě na něho nemáte svůj názor?“

„Abych pravdu řekla —“ zaváhala slečna Marplová, „tak trochu mi připomíná jednoho mladého muže z městského úřadu blízko mého bydliště. Nějakého Jonase Parryho.“

„Nu a?“ ptal se dychtivě pan Rafiel.

„Nebyl to tak docela solidní typ,“ prohlásila slečna Marplová.

„Jackson také není solidní typ, ale mně docela vyhovuje. Ve svém oboru je prvotřídní a nevádí mu, když ho pořád sekýruji. Je si

vědom toho, že je až příliš dobře placený, a tak se dovede se vším vyrovnat celkem hladce. Nezaměstnal bych ho ovšem na místě, kde by se jednalo o otázku důvěry. Ale já mu naštěstí nemusím důvěřovat. Jeho minulost může — ale také nemusí být bezvadná. Doklady a doporučení měl sice v pořádku, ale mně přece jen neušly — jak bych tak řekl — určité známky ostražitosti v jeho chování. Naštěstí nejsem člověkem, který by musel skrývat nějaká nezákonná tajemství, a tudíž nejsem ani vhodným objektem k vydírání.“

„Opravdu nemáte žádné tajemství?“ zeptala se zamyšleně slečna Marplová. „Nějaké obchodní však musíte mít!“

„Ano, ale ne tam, kam má přístup Jackson. I když by se snad dalo říci, že Jackson není zrovna pevný charakter, určitě bych ho nepokládal za vraha. Ne, kdepak! Podle mého názoru nepatří vraždy do jeho oboru.“

Chvilí mlčel, a pak najednou řekl:

„Víte, když se tak nad tím vším s odstupem zamyslím, a vzpomenu si na starého Palgrava s jeho směšnými historkami, a uvážím, co se pak kolem toho dále seběhlo, mám dojem, že to hlavní na tom je nějak vedle. Já jsem přece ten, koho měli zavraždit!“

Slečna Marplová se na něho překvapeně podívala.

„Já jsem přece správný typ pro takový mord, ne? Kdo bývá obětí podobných kriminálních příběhů?“ vysvětloval pan Rafiel. „Starý dědek s hromadou peněz!“

„Ale také s hromadou lidí kolem sebe, kteří mají dobrý důvod se ho zbavit, aby shrábli peníze,“ dodala slečna Marplová. „Je tomu snad tak i ve vašem případě?“

„Nu —“ pan Rafiel zaváhal. „Počítám s tím, že asi pět nebo šest lidí v Londýně by zrovna nepropuklo v pláč, kdyby uviděli mé úmrtí oznámení v Timesu. Ale ti by také nepodnikli nic, aby urychlili můj odchod z tohoto světa. A konečně, proč by to také dělali? Čekají... Dá se přece počítat s tím, že mohu každým dnem natáhnout bačkory. Konečně, snad i ty mizerné bacily jsou z toho celé paf, že jsem tak dlouho vydržel! O doktorech ani nemluvě...“

„Máte ovšem úžasnou vůli k životu,“ řekla uznale slečna Marplová.

„Zřejmě se vám to zdá divné?“ zajímal její názor pana Rafiela.

„Ach ne,“ zavrtěla hlavou. „Myslím, že je to docela přirozené. Život stojí za to žít! Zdá se vám také mnohem zajímavější, když už jej máte brzy ztratit. Nemělo by to snad tak být — ale je to tak... Když je člověk mladý, silný a zdravý — a má také celý život před sebou, ani si neuvědomuje, že žije! Nechápe důležitost toho, že žije... A proto si snad také tolik mladých lidí sáhne lehce na život... Někdy třeba z nešťastné lásky, jindy z malicherných starostí a neúspěchů. Ale starý člověk — ten si dovede života vážit! Ví, jakou má cenu — a jak je krásný...“

„Chach...“ zasupěl pan Rafiel. „Kdyby tak někdo slyšel, jak si dva staří mrzáci povídají!“

„Ale je to přece tak, jak říkám, ne?“ domáhala se jeho souhlasu slečna Marplová.

„Ach ano,“ vzdychl pan Rafiel, „vystihla jste to až příliš správně... A nedomníváte se, že mám také já pravdu, když říkám, že si měl vrah zvolit za oběť mne?“

„Nu, to záleží na tom, kdo by vaší smrtí získal,“ řekla slečna Marplová.

„Vlastně nikdo,“ odpověděl pan Rafiel, „ovšem — jak už jsem řekl — kromě mých obchodních konkurentů. Ti však mohou klidně spát a spolehnout na to, že se mé smrti už brzy dočkají. Nejsem takový blázen, abych rozdělil hromady peněz mezi své příbuzné. Něco málo z toho sice dostanou, ale většinu prakticky převezme stát. Na to jsem myslel už před léty a byl jsem v tom směru opatrný. Převody majetku, trusty — to jsem si včas dávno vyřídil.“

„A co Jackson? Ten nic vaší smrti nezíská?“

„Kdepak! Ten nedostane ani penny,“ odpověděl pan Rafiel vesele. „Platím mu dvojnásobný plat, než by dostal kdekoliv jinde. To má za to, že musí snášet moje špatné nálady. A je si až příliš vědom toho, že kdybych zemřel — on by prodělal.“

„A paní Waltersová?“

„Totéž platí i pro Ester. Je to hodná ženská — inteligentní, prvotřídní sekretářka, a umí se ovládat. Moje způsoby už zná. Nepohne ani brvou, když kolem sebe něčím praštím a moje urážky úplně ignoruje. Chová se jako výborná ošetřovatelka nebo guvernánka, která má na starosti divokého a neukázněného klacka. Někdy mně sice

také jde na nervy, ale kdo konečně člověku nejde? Ne že by bylo na ní něco zvláštního — je to jinak po všech stránkách docela obyčejná ženská, ale těžko bych teď našel někoho, kdo by mi lépe vyhovoval. Také už si v životě užila své... Vzala si chlapa, který podle mého názoru nestál za mnoho. Zřejmě se v mužích nikdy pořádně nevyzna-
la. Některé ženy mívají v těchto věcech smůlu. Vždy je zaujme někdo, kdo jim dovede o sobě napovídat — hlavně jak je opuštěný a nešťastný. Nikdo pak takovou ženskou nezabaví přesvědčení, že muž na světě nepotřebuje nic jiného než ženské porozumění. A když si ji některý vezme, samozřejmě, že na nějaké porozumění kašle... Hodí jí na hlavu akorát špinavé ponožky a dál si pak stejně žije po svém. Naštěstí ten její brzy zemřel. Příliš mnoho holdoval společnosti a alkoholu, a tak jednou v noci vlezl v podnapilém stavu přímo pod autobus. Zůstala jí po něm nezletilá dcerka, a proto jí nic jiného nezbyvalo, než se vrátit ke svému původnímu povolání sekretářky. Tak se stalo, že je u mne už pět let. Hned na začátku jsem jí jasně řekl, aby ode mne po mé smrti nic nečekala. Když u mne začala pracovat, stanovil jsem jí vysoký plat, který se každým rokem zvětšuje o další čtvrtinu z celé částky. Víte, ve skutečnosti nemůžete nikdy nikomu důvěřovat, i když si myslíte, že jednáte se slušným a poctivým člověkem. Také Ester jsem proto hned řekl na rovinu, že mou smrtí nic získat nemůže. Čím budu žít déle, tím bude mít rok od roku podstatně větší plat. Jestli si z toho každým rokem odkládá stranou — a myslím, že to také dělá — bude z ní, než půjdu pod kytičky, docela zámožná žena. Také jsem se postaral o vzdělání její dcery, a kromě toho uložil v její prospěch slušnou částku, kterou bude moci disponovat, až nabude plnoletosti. Paní Ester Waltersová to tedy má teď velmi pohodlně zařízeno. Musíte uznat, že moje smrt by byla pro ni velkou finanční ztrátou.“ V jeho očích se objevil tvrdý výraz. „A ona je si toho velmi dobře vědoma. Ano — Ester je chápavé děvče.“

„A jak vycházejí spolu s Jacksonem?“ zajímala se slečna Marplová.

Pan Rafiel se na ni bystře podíval.

„Vy jste si snad něčeho všimla?“ zeptal se. „Nu — abych byl upřímný, myslím, že se Jackson kolem ní trochu točil. Zvláště v poslední době po ní házel očima, jak mohl. Nepochybně je velmi hezký

chlapík, ale podle všeho se mu v tomto případě nepodařilo prolomit ledy. Podle mého názoru to má jeden a jediný důvod — společenský rozdíl. Ačkoliv se cítí nad ním nadřazena, není to zas tak velký rozdíl. Kdyby byla opravdu z vyšších vrstev, tak by jí to třeba ani nevadilo. Je však zajímavé, že právě lidé z nižší části středních vrstev mají na to prapodivné názory. Její matka byla učitelkou a otec bankovním úředníkem. Kdepak! Ester by si nezahladila s takovým Jacksonem, a on zas zřejmě jde po jejích úsporách. Ale tentokrát mu to zřejmě nevyjde!“

„Pst! Právě přichází,“ napomenula ho slečna Marplová.

Oba se zahleděli na cestu, po které přicházela Ester Waltersová.

„Jak vidíte, je to docela hezké děvče,“ usoudil pan Rafiel, „ale něco jí chybí. Nevím, čím to je, asi nemá sex-appeal.“

Slečna Marplová vzdychla. Povzdychla si stejně jako každá jiná žena v jakémkoliv věku, které se při takových příležitostech vybavují vzpomínky na vlastní promarněná léta. To, co postrádala Ester, označovalo se v různých obdobích dlouhého života slečny Marplové pokaždé jinak, ale smysl byl stejný. Slyšela na to mnoho výrazů jako — ‚Je sice hezká, ale nic k ní člověka nepřitahuje‘ — ‚Žádná sex-bomba‘, nebo také — ‚Nic pro milování‘. A přece tato žena měla pěkné vlasy, hezký obličej, oříškově hnědé oči, pěknou postavu a milý úsměv. Chybělo jí však bezesporu ono ‚něco‘, pro co se muži na ulicích za ženami otáčejí.

„Měla by se zase provdat,“ poznamenala slečna Marplová přitlumeným hlasem.

„Ano — měla by. Byla by z ní dobrá manželka,“ souhlasil pan Rafiel.

Zatím Ester Waltersová došla až k nim.

„Nu, to je dost, že jdete. Copak vás zas zdrželo?“ vybafl na ni starý pán a slečně Marplové neušla určitá strojenost v tónu jeho hlasu.

„Nedovedete si představit, kolik lidí dnes posílalo telegramy,“ odpověděla Ester. „Asi kvůli tomu, co se stalo... Všichni chtějí zřejmě odjet.“

„Tak všichni chtějí odsud pryč! Kvůli té vraždě, vidíte?“

„Zřejmě ano. Chudák Tim Kendal je celý utrápený.“

„Má také proč! Je to pro ty mladé manžely smůla, to musím přiznat.“

„Ano — myslím, že vzali na sebe velkou odpovědnost, když tento podnik převzali. Stále si dělali starosti, jak jim to půjde, a dosud se jim vše dobře dařilo.“

„Ano — měli zde hezký obrat,“ souhlasil pan Rafiel. „Není divu, on je totiž velmi schopný člověk a pořádný dřič — ona zas okouzlující žena... Oba se však nadřeli jako černoši. Myslím však, že jsem se špatně vyjádřil, protože černoši se zde vůbec nenadřou, jak jsem si všiml. Tuhle jsem jednoho pozoroval — natřásl si k snídani kokosových ořechů, a pak už celý den klidně chrápal. Takový život bych si dal docela líbit.“

Odmlčel se a dodal:

„Probírali jsme tady vraždu.“

Ester Waltersová udiveně obrátila hlavu na slečnu Marplovou. „V této dámě jsem se zmýlil,“ prohlásil pan Rafiel s obvyklou vážností. „To není žádná stará krákora, která celý den plete a cvrliká, jak jsem si myslel. Tahle ženská má něco do sebe. A hlavně ví, nač má oči a uši, a samozřejmě také mozek!“

Za tato nezdvohřilá slova se Ester Waltersová slečně Marplové pohledem přímo omlouvala, ale ta se podle všeho zřejmě vůbec necítila dotčená.

„Rozumíte, to je od něho ve skutečnosti míněno jako velká poklona,“ snažila se jí vysvětlovat.

„Vždyť já mu rozumím,“ odbyla ji slečna Marplová. „Plně uznávám, že pan Rafiel si může ledacos dovolit, nebo se aspoň tak domnívá.“

„Já že si mohu ledacos dovolit? Jak to zas myslíte?“ obrátil se na ni starý pán s otázkou.

„Nu — být hrubý, když se vám zachce,“ odpověděla slečna Marplová.

„Já že byl k vám hrubý?“ divil se překvapeně pan Rafiel. „Ach, promiňte! Opravdu mne mrzí, jestli jsem vás urazil.“

„Vůbec jste mne neurazil,“ ujišťovala ho slečna Marplová. „Od vás to tak neberu.“

„Tak vidíte, Ester, nebud'te protivná a přineste si raději židli. Třeba nám můžete být také nápomocná.“

Ester odběhla a přinesla si z balkonu bungalovu lehké proutěné křeslo.

„Tak, a teď můžeme v poradě pokračovat,“ usoudil pan Rafiel. „Začali jsme s nebožtíkem starým Palgravem a jeho nekonečnými historkami.“

„Ach bože,“ vzdychla Ester. „Mne se na nic neptejte — vyhnula jsem se mu, jak se dalo...“

„To jste celá vy! Slečna Marplová byla však trpělivější,“ vytkl jí pan Rafiel. „Ale vzpomínejte, Ester, nevyprávěl vám někdy příběh o nějakém vrahovi?“

„To ano,“ přiznala Ester. „Dokonce nejednou.“

„A jak to bylo? Poslechněme si vaši verzi!“

„No —“ Ester chvíli uvažovala. „Se mnou to máte těžké,“ začala vysvětlovat na omluvu. „Já jsem ho totiž nikdy pozorně neposlouchala. Víte, bylo to jako s tou strašnou historkou o lvu v Rhodesii, který nebyl a nebyl k polapení. Všechno u něho trvalo nekonečně dlouho, a tak si potom člověk nějak zvykl vůbec ho neposlouchat.“

„Tak nám aspoň řekněte, na co si vůbec vzpomínáte?“

„Mám dojem, že k tomu zavraždila podnět nějaká vražda, o které se psalo v novinách. Major Palgrave při té příležitosti prohlásil, že v tom ohledu má zkušenosti, které hned tak někdo nemá. Prý se doopravdy setkal s vrahem tváří v tvář.“

„Setkal?“ vykřikl pan Rafiel. „Použil opravdu slova — setkal?“

„Myslím, že ano —“ odpověděla nejistě. „Nebo snad řekl — Mohl bych vám ukázat vraha —“

„Jak to tedy řekl? To je přece velký rozdíl!“ zlobil se pan Rafiel.

„Opravdu už nevím... Vzpomínám si však, že mi také slíbil ukázat něčí podobenko.“

„Nu — to už zní lépe.“

„A pak se rozpovídal o Lucrezii Borgii.“

„K čertu s Lucrezií Borgií! O té vím všechno.“

„Ale on právě mluvil o vrazích-travičích a říkal, že Lucrezia byla velká kráska a měla rudé vlasy. Tvrdil, že ženy většinou vraždí

jedem a takových vražednic je prý mezi námi víc, než by si kdo myslel.“

„Mám obavy, že v tom měl asi pravdu,“ poznamenala slečna Marplová.

„On také pořád zdůrazňoval, že jed je jediné ženská zbraň.“

„Zřejmě tlachal a přebíhal od jednoho k druhému,“ vzdychl pan Rafiel.

„O tom vůbec nepochybuje! Plácal vždy páté přes deváté a člověk ho pak obvykle přestal vnímat. Ale jemu stačilo, když měl posluchače, který občas prohodil — ‚Ano?‘ či ‚Neříkejte!‘ nebo ‚Opravdu?‘ — a byl úplně spokojený.“

„A co víte o té podobence, kterou vám chtěl ukázat?“

„Nic... Nepamatuji si, jak to přesně řekl. Snad mně chtěl jen ukázat nějaký výstřižek z novin.“

„Takže vám žádnou fotografii neukazoval?“

„Fotografii?“ zeptala se zamyšleně. „Ne — tím jsem si naprosto jista. Vzpomínám si jen, že mluvil o ní jako o velmi krásné ženě, a když prý ji člověk viděl, nikdy by nebyl uvěřil, že je to vražednice.“

„O ní!“ zvolal pan Rafiel.

„Tak vidíte,“ zanaříkala slečna Marplová. „A teď v tom máme ještě větší zmatek.“

„Prosím vás, Ester, vzpomínejte dobře — mluvil určitě o ženě?“ doléhal znovu pan Rafiel.

„Ano — určitě.“

„Tak na té podobence měla být žena?“

„Ano.“

„To je nemožné!“

„Ale není — vím to jistě,“ trvala na svém Ester. „Dokonce mi ještě o ní řekl: ‚Je tady na ostrově. Jednou vám ji ukážu, a pak vám povím celý ten příběh.‘“

Pan Rafiel zaklel. Na adresu nebožtíka majora Palgrava vychrlil nevybíravými výrazy své mínění.

„S největší pravděpodobností —“ končil svůj projev, „nebylo ani slova pravdy na všem, co povídal.“

„Pomalů tomů začínám také věřit,“ šeptla nesměle slečna Marplová.

„Tak — a jsme v koncích,“ usoudil pan Rafiel. „Vzpomínám si, že ten starý t'ulpas začínal vždy s loveckými báčkami, ve kterých statečně probodával kance, střílel tygry, lovil slony a jen o vlas unikl lvům. Nanejvýš na jedné nebo na dvou něco pravdy snad bylo, ale ostatní se buď staly někomu jinému nebo byly dílem jeho bujné fantazie. A zrovna tak to u něho bylo i s těmi vraždami, když na ně přišla řeč. Nestačilo mu, že z jednoho případu vzal začátek a z jiného konec, ale co bych mu nejvíc zazlíval, vyprávěl je tak, jako by je byl zažil sám! A zatím to byly jen slátaniny toho, co četl, slyšel nebo viděl v televizi.“

Nato se zlostně obrátil k Ester.

„Je vidět, že jste poslouchala s trestuhodnou nepozorností, a třeba jste vůbec nerozuměla tomu, co říkal.“

„Vím však určitě, že mluvil o ženě,“ opakovala tvrdošíjně Ester. „Pamatuji si to proto tak dobře, že jsem přemýšlela, která by to mohla být.“

„A která myslíte, že to byla?“ zeptala se pohotově slečna Marplová.

Ester zrudla a její tvář nabyla rozpačitého výrazu.

„Ach — já opravdu nevím — a ani bych to vědět nechtěla...“

Slečna Marplová na ni nenaléhala. Uvědomila si, že přítomnost pana Rafiela je jistě na závalu, aby z Ester vytáhla, k jaké domněnce tehdy došla. Něco takového se člověk může dozvědět, jen když si dvě ženské příjemným způsobem zdrbnou mezi čtyřma očima. V tomto případě nemohla samozřejmě vyloučit možnost, že Ester Waltersová lhala. Zcela přirozeně nevyslovila stará dáma svůj názor nahlas. Přijala sice její sdělení jako docela možné, ale zas tak docela slepě mu věřit ochotná zrovna nebyla. Za prvé si nemyslela, že by Ester Waltersová byla lhářkou (ačkoliv to člověk nikdy o nikom nemůže přesně vědět), a za druhé neviděla důvod, proč by také Ester měla lhát.

„Ale vy jste říkala,“ obrátil se pan Rafiel na slečnu Marplovou. „Ano vy — že vám vyprávěl ten žvást o nějakém chlapovi, který měl být vrahem. Nato vám také ještě řekl, že má jeho fotografii, kterou vám ukáže?“

„Ano — měla jsem ten dojem,“ přikývla stará dáma.

„Tak vy jste ten dojem jen měla. Ale jděte! Naopak — vy jste si tím byla zatraceně jista, když jste začala do toho vrtat.“

„Myslíte si, že je tak snadné opakovat nějaký rozhovor a vyjadřovat se přesně slovy toho druhého?“ zeptala se trochu nakvašeně slečna Marplová. „Člověk si spíše zapamatuje jejich význam a smysl, jak jim v tom okamžiku rozuměl! Pak se také pochopitelně může stát, že dodatečně, aniž byste si to uvědomoval, zpětně přikládáte tomu druhému i jiná slova,“ vysvětlovala dál svým složitým způsobem. „Major Palgrave mi vyprávěl určitý příběh... Ano, to je pravda. Řekl mi také, že člověk, který mu ho vyprávěl, byl lékařem a ukázal mu i podobenku vraha. Když však mám být sama k sobě upřímná, pak musím přiznat, že mně ve skutečnosti přesně řekl tohle: ‚Zajímalo by vás vidět fotografii někoho, kdo spáchal vraždu?‘ — Přirozeně jsem měla za to, že jde o stejnou fotografii, o jaké mluvil s tím lékařem... že jde o fotografii dotyčného vraha. Ale musím připustit, že je možné — ač snad málo pravděpodobné — že asociací představ ve svém myšlení přeskočil od fotografie, kterou mu v minulosti někdo ukazoval, k fotografii někoho, kterou si snad v nedávné době pořídil sám v domnění, že si pořizuje snímek vraha.“

„Ach, ty ženské!“ zasupěl opovržlivě pan Rafiel. „Jsou všechny stejné — všechny stejně pitomé! Vy také nedovedete být v ničem přesná, a také nic pořádně o ničem nevíte! Kam jsme se teď dostali?“ vrčel podrážděně. „K Evelyně Hillingdonové — nebo té Gregově ženě — té Lucky?! Všechno je zas hotová slátanina.“

Ozvalo se rozpačité zakašlání. Artur Jackson stál za svým pánem. Přišel tak tiše, že si ho nikdo ani nevšiml.

„Je už čas na vaši masáž, pane,“ dovolil si připomenout.

Pan Rafiel se ani nesnažil zakrýt svůj vztek.

„Jak si to vůbec dovoluujete? Připlížíte se za mnou jako had a ještě mne vylekáte! Ani jsem netušil, že jste zde...“

„Promiňte, pane!“

„Abyste věděl, masírovat se dnes nedám! Ani mne to nenapadne... A vůbec — po té vaší masáži žádné zlepšení nepozoruji, spíše naopak!“

„Ach, to neříkejte, pane! Takhle byste neměl mluvit...“ Jackson vzkypěl profesionálním rozhořčením. „Brzy byste však poznal, jak vám chybí.“

A jemně otočil křeslem —

Slečna Marplová se zvedla k odchodu. S úsměvem se rozloučila s Ester a zamířila k pláži.

18/ BEZ POŽEHNÁNÍ

PANA PÁTERA

Toho dopoledne byla pláž skoro prázdná. Greg se cákal v moři a jako obvykle hlučně odfrkoval nosem. Lucky ležela na pláži obličejem dolů a vystavovala žhavým paprskům slunce osmahlá, pečlivě naolejovaná záda, zatímco její ramena skrývala záplava krásných blond vlasů. Hillingdonovi zde nebyli, zato tu však nechyběla seňora de Caspearo, která ve společnosti patřičného počtu gentlemanů ležela na zádech a nastavovala slunci zase svou tvář. Hovořila sladkou španělštinou a její hluboký hrdelní hlas se rozléhal po celé pláži. Přímo na břehu se smálo a dovádělo několik francouzských dětí. Kanovník se slečnou Prescottovou seděli v plážových křeslech a pozorovali život kolem sebe. Jeho klobouk, stažený hluboko do čela, vzbudil u slečny Marplové dojem, že pospává, a tak zamířila k prázdnému křeslu vedle slečny Prescottové a posadila se.

„To jsme se dočkali pěkných věcí, vidíte?“ prohodila s povzdechem.

„Ach, má milá — ani na to nemohu pomyslet,“ odpověděla slečna Prescottová. Těmito slovy složily společný hold oběti násilné smrti.

„Smutná a politováníhodná událost,“ poznamenal kanovník.

„Ubohé děvče,“ vzdychla znovu slečna Marplová.

„V první chvíli jsme s Jeremiášem chtěli hned odjet,“ vysvětlovala slečna Prescottová. „Ale pak jsme ten nápad zamítli. Měli jsem takový pocit, že by to vůči Kendalovým opravdu nebylo slušné. Konečně oni za to nemohou. Něco podobného se může přihodit kdekoliv jinde.“

„Uprostřed života jsme smrti nejbližší,“ prohlásil do toho kanovník slavnostním hlasem.

„Jistě chápete, jak je pro ně důležité, aby se jim tento podnik úspěšně rozběhl,“ vysvětlovala slečna Prescottová. „Investovali do něho celý svůj kapitál.“

„A ona je taková milá dívka,“ řekla slečna Marplová, „ale v poslední době nevypadá nějak dobře.“

„Je velmi nervózní,“ přikývla slečna Prescottová. „Inu, kdybyste znala její rodinu —“ a potřásla významně hlavou.

„Johanko, myslím si, že jsou určité věci —“ začal ji mírně vyčítavým hlasem napomínat kanovník.

„Ale vždyť o tom ví každý,“ bránila se slečna Prescottová. „Její rodina žije přece v našem kraji. Mají starou tetu, která je velmi — nu, podivínská — a jeden z jejich strýců se na stanici podzemní dráhy svlékl do naha. Mám dojem, že to bylo zrovna v Green Parku.“

„Johanko,“ ozval se energičtěji kanovníkův hlas, „jsou určité záležitosti, o kterých se přece nemluví.“

„Smutný případ,“ potřásla hlavou zase slečna Marplová, „ačkoliv myslím, že to není neobvyklý projev u takových psychóz. Vzpomínám si například, když jsem jednou vypomáhala při akci Pomoc Arménsku, že jeden velmi starý duchovní byl postižen stejným způsobem. Okamžitě tehdy telefonovali jeho paní, která ihned přiběhla a zabaleného do prostěradla ho odvezla taxíkem domů.“

„Samozřejmě, že nejbližší rodina Molly je v naprostém pořádku,“ pokračovala slečna Prescottová. „Ona sama sice nevycházela nikdy příliš dobře se svou matkou, ale to je dnes u moderních dívek docela běžné.“

„To je však chyba,“ poznamenala lítostivě slečna Marplová, protože takové mladé děvče právě potřebuje matku i její životní zkušenosti a znalosti.“

„Nu ovšem,“ souhlasila důrazně slečna Prescottová. „Abych vám řekla pravdu, Molly se totiž seznámila s nějakým mužem — rozumíte. Slyšela jsem, že to byla nějaká pochybná existence.“

„To se často stává,“ přikývla slečna Marplová.

„Doma nic neřekla a dozvěděli se o tom až od docela cizích lidí. Rodina s tím přirozeně nesouhlasila. Matka jí přikázala, aby ho přivedla domů a řádně se s ním všichni seznámili. Ale jak jsem slyšela, ona to rozhodně odmítla a prohlásila, že by to bylo pro něho ponižující. Nemůže ho prý urážet a nutit, aby přišel do rodiny, jen aby si ho mohli prohlédnout. Řekla prý také, že by to vypadalo, jako kdyby kupovali koně.“

Slečna Marplová vzdychla. „Ach — ano, člověk musí být velmi taktní v jednání s mladými lidmi.“

„Oni asi taktní nebyli,“ usoudila slečna Prescotttová. „Zakázali jí vůbec se s ním scházet.“

„To zrovna rozumné nebylo — něco takového dnes nemůže nikdo od nikoho žádat,“ podivila se slečna Marplová. „Dívky mají přece v dnešní době své povolání, kde přijdou s různými lidmi do styku, ať jim to někdo přeje nebo nepřeje.“

„Ale potom se naštěstí seznámila s Timem Kendalem,“ pokračovala slečna Prescotttová, „a tu první lásku zřejmě pustila k vodě. Dovedete si asi představit, jak se její rodině ulevilo.“

„Doufám, že to nedávali příliš najevo,“ řekla slečna Marplová. „Často se pak u takové mladé dívky poznenáhlu se vyvíjející náklonnost docela pokazí.“

„Nu, možná.“

„Sama mám podobnou zkušenost,“ dodala slečna Marplová, když si vzpomněla na vlastní mladá léta. Také se jednou při kriketu seznámila s jedním mladým mužem. Líbil se jí — byl veselý a měl v sobě něco bohémského. Ale chyba lávky! Její nebožtík tatíček ho přijal až příliš srdečně, protože to byl slušný člověk zralý pro ženitbu. Začal ho zvat často do domu a slečně Marplové najednou připadal nudný a všední.

Kanovník bezpečně opravdu usínal, a tak stará dáma opatrně přešla na téma, o kterém měla v úmyslu hovořit.

„Vy to zde vše asi dobře znáte,“ začala přitlumeným hlasem. „Jezdíváte sem už několik let, vidíte?“

„Ano — jsme tu už v posledních letech asi potřetí. Velmi se nám zde v St Honoré líbí. Bývá tu také vždy příjemná společnost. Nic okázalého, rozumíte — horních deset tisíc sem nejezdí.“

„To se asi také velmi dobře znáte s Hillingdonovými a Dysonovými?“

„Ano — dost dobře.“

Slečna Marplová si význame odkašlala a patřičně ztlumila hlas.

„Major Palgrave mi vyprávěl takový zajímavý příběh,“ řekla tajuplně.

„Ach — ten jich měl celý repertoár! Samozřejmě — také zcestoval celý svět... Mám dojem, že byl v Africe, Indii a dokonce i v Číně.“

„Ano — jistě,“ přikývla netrpělivě slečna Marplová. „Ale to jsem zrovna nemyslela. Vyprávěl mi však něco, co se právě týkalo — víte, právě jednoho z těch, o kterých jsme před chvílí mluvily.“

„Ach tak!“ pochopila slečna Prescottová a významně se na ni podívala.

„Ano — a tak si právě říkám —“ a oči slečny Marplové se otočily na pláž směrem k místu, kde Lucky vystavovala záda slunečním paprskům. „Je překrásně opálená, vidíte?“ řekla uznale. „A ty vlasy — úplná nádhera! Stejný odstín jako má Molly Kendalová, že?“

„Jenom s tím rozdílem,“ mrkla na ni významně slečna Prescottová, „že Molly je má přirozené a Lucky si je musí odbarvovat.“

„Ale Johanko!“ ozval se kanovník, který se nečekaně probudil. „Nemyslíš, že jsi trochu zlomyslná?“

„To přece není žádná zlomyslnost, Jeremiáši,“ odbyla ho nevrle milá sestřička, „to je fakt!“

„Mně se její vlasy líbí,“ prohlásil kanovník.

„Bodejť by ne! Proto si je také odbarvuje, aby se líbily. Můj milý Jeremiáši, ujišťuji tě, že něco takového pozná každá žena hned na první pohled. Nemám pravdu?“ obrátila se na slečnu Marplovou.

„Nu — myslím,“ zaváhala slečna Marplová, „já se v tom sice nevyznám — ale, když se tak na ni dívám — ano! Máte asi pravdu. Ten její odstín určitě není přirozený — a pak to jiné zabarvení kolem pěšinky! Vždy tak asi pátý až šestý den, vidíte? Podle toho se to pozná!“ Podívala se na slečnu Prescottovou a obě se na sebe ve vzájemném porozumění usmály.

Kanovník podle všeho zase spokojeně dřímá.

„Major Palgrave mi totiž vyprávěl takový mimořádně zajímavý případ,“ začala znovu slečna Marplová. „Týkal se — pochopitelně už si docela přesně nepamatuji, jak to všechno bylo, a také mi něco uniklo, protože nedoslýchám — ale něco mně naznačil —“ a odmlčela se, jako by hledala vhodný výraz.

„Tuším, o co asi šlo —“ dostalo se jí povzbudivé odpovědi.

„Nu — v té době se o tom hodně mluvilo —“

„Myslíte tehdy, když —“

„Ano — když zemřela první Dysonova manželka. Její smrt byla zcela nečekaná. Předtím si každý myslel, že ani tak nemocná není — že má spíše něco jako ‚malade imaginaire‘ — rozumíte? Nu — prostě hypochondr. A tak, když najednou dostala nějaký záchvat a po něm nečekaně zemřela — inu znáte to! Lidé hned nadělali plno všelijakých řečí.“

„Ale nebyly z toho — nepříjemnosti?“

„Lékaři prý to bylo divné — ale byl to mladý a nezkušený člověk. Patřil k té mladé generaci — já jim říkám antibiotikáři. Jinak vás už takoví léčit nedovedou. Jistě znáte ten typ! Dají vám nějakou lahvičku s pilulkami, které musíte polykat ve dne v noci, a když vám nepomůže, tak vám ji klidně vymění za jinou. Ale aby se na vás pořádně podívali? Kdepak! To se vůbec neobtěžují a je jim dokonce jedno, co vám je. Jak jsem tedy řekla, myslím, že nad tím vrtěl hlavou, ale podle všeho měla už předtím delší dobu žaludeční potíže — aspoň to její manžel říkal. Zřejmě to tomu doktorovi stačilo... Vždyť to znáte — tady v těch končinách se to tak přísně nebere.“

„A vy si tedy myslíte —“

„Nu — snažím se v tom nic nehledat, ale člověku to přece jen nedá a musí o tom přemýšlet, rozumíte. A když si tak uvážíte, co se všechno o tom říkalo —“

„Johano!“ okřikl ji náhle kanovník a napřímil se v křesle. Vypadal velmi rozzlobeně. „Víš, že to nemám rád. Opravdu se mi hnusí, když slyším někoho vyprávět tak zlomyslné klepy. Člověk se s tím setkává na každém kroku. Nedívej se na ďábla, neposlouchej ďábla, nemluv o ďáblu — a co je nejdůležitější — nemysli na ďábla! To je zásada, podle které se musí řídit každý křesťan a křesťanka.“

Obě ženy zmlkly. Byly pokárány a s ohledem na své dobré vychování se podrobily mužské kritice. Ale v jejich nitru je to šířalo, zlobilo a vůbec toho nelitovaly. Slečna Prescotttová vrhla na bratra rozzlobený pohled a slečna Marplová vytáhla pletení. Zabrala se do práce a sledovala své kmitající prsty s takovou pozorností, jako by ji na světě nic jiného víc nezajímalo. Ale náhodou jim štěstí přálo.

„Mon pere,“ ozval se náhle něčí vysoký hlásek. Bylo to jedno z francouzských dětí — děvčátko, které si hrálo na břehu. Nepozorovaně se k nim přiblížilo a postavilo se ke kanovníkovu křeslu.

„Mon pere,“ opakovalo ještě jednou zpěvným hláskem.

„Nu, co je, mé dítě? Qui, qu'est—ce qu'il y a, ma petite?“

Děvčátko mu začalo něco vysvětlovat. Mezi dětmi totiž došlo zřejmě ke sporu, kdo má jako příští dostat vodní torpédo a jednalo se i ještě o jiné nesrovnalosti. Kanovník Prescott měl děti nesmírně rád — zvláště malé holčičky — a proto ho ohromně těšilo, když se na něho obracely se svými drobnými spory jako na rozhodčího. Ochotně vstal a doprovázel dívku ke břehu. Slečna Marplová se slečnou Prescottovou si zhluboka oddechly a nedočkavě si pohlédly do očí.

„Nedivte se tak Jeremiášovi, že je tak zaujat proti zlomyslným klepům — v tom s ním plně souhlasím,“ omlouvala bratra slečna Prescottová. „Ale na druhé straně přece člověk zas dost dobře nemůže ignorovat vše, co lidé říkají. A jak už jsem se vám zmínila, bylo v té době řečí víc než dost.“

„Ale neříkejte — opravdu?“ vybídla ji dychtivě k pokračování slečna Marplová.

„Tak ta mladá žena — víte, kterou myslím — tehdy se jmenovala slečna Greatorexová — jméno si už přesně možná nepamatuji — tak ta tedy byla nějakou sestřenicí paní Dysonové a přijela ji sem ošetřovat. Podávala jí léky a dělala vše, co taková nemocná potřebuje.“ Na chvíli se odmlčela. „A samozřejmě pak — jak jsem slyšela —“ slečna Prescottová patřičně ztlumila hlas — „s panem Dysonem si prý nějak moc dobře rozuměli. To víte — lidem nic neujde... a myslím, že něco takového se zde teprve neutají. A také kolovaly všelijaké podobné pověsti o panu Edvardu Hillingdonovi... Prý pro ni měl jako něco obstarat v lékárně nebo v drogerii.“

„Ach — Edvard Hillingdon v tom také hrál roli?“

„Hm, to víte, že ano. Byl jí úplně posedlý! Také toho si lidé všimli. A Lucky — jako slečna Greatorexová — si s oběma muži zahrávala. Nu, člověk to musí brát tak, jak to je... Byla vždy mimořádně přitažlivou ženou.“

„Ačkoliv tak mladá přece jen už nebyla,“ řekla slečna Marplová.

„No právě! Ale musí se uznat, že byla vždy ohromně upravená a elegantně se oblékala. Samozřejmě — nenosila nic výstředního, protože byla jen chudou příbuznou. Budila však přesto dojem, že je nemocné nesmírně oddána. Tak — a teď už víte vlastně všechno.“

„A co se ještě povídalo o té drogerii? Jak se vůbec mohl někdo něco dozvědět?“

„Nu, to se nestalo v Jamestownu. Mám dojem, že se všechno seběhlo na ostrově Martinik — a znáte Francouze! Co se týče drog — jsou velmi nedbalí. Kdepak, to není jako u nás v Anglii. Ten drogist a či lékárník zřejmě někomu něco řekl — a pak už to šlo dál. Vždyť víte, jak rychle se takové zprávy šíří.“

To nemusela slečně Marplové zvlášť zdůrazňovat, protože ta se v tom vyznala lépe, než kdokoli jiný.

„Zmínil se někde o tom, že plukovník Hillingdon po něm něco chtěl a sám přesně nevěděl, co to má být. A tak prý se díval do nějakého papíru, na kterém to měl napsáno. Jak vám říkám, bylo kolem toho plno řečí.“

„Nerozumím však, proč zrovna plukovník Hillingdon —“ a slečna Marplová měla z toho takový zmatek, že se až začala mračit.

„Mám dojem, že někdo zneužil jeho laskavosti, rozumíte? Ať už to bylo jak bylo — Gregory Dyson se znovu oženil až v neslušně krátké době. Představte si — za měsíc!“

Obě dámy se na sebe významně podívaly.

„Ale o skutečné podezření z nějakého trestného činu tam nešlo, vidíte?“ ujišťovala se znovu slečna Marplová.

„Ale vůbec ne! Byly to jen — jak už jsem vám řekla — pouhé klepy, nic víc! Pochopitelně, že na nich nemuselo také být ani slovo pravdy.“

„Ovšem major Palgrave měl o tom jiný názor!“ prohlásila slečna Marplová.

„Řekl vám to snad?“

„Bohužel jsem ho příliš pozorně neposlouchala,“ přiznala se slečna Marplová. „Jen mne zajímalo — hm — nu, jestli vám to také vyprávěl.“

„Ano — také jednou něco takového naznačil,“ přikývla váhavě slečna Prescottová. „Dokonce na ni přitom ukázal.“

„Vážně? A opravdu ukazoval na ni?“

„Ano — vlastně abych byla upřímná, nevěděla jsem, jestli neukázal na paní Hillingdonovou. Vzpomínám si, že se sípavě rozchechtal a povídá mi: ‚Podívejte se tam na tu dámu. Jsem přesvědčen, že ta žena má na svědomí vraždu — ale nepřišlo se na to, rozumíte?‘ Byla jsem z toho celá bez sebe a říkám mu: ‚To snad žertujete, pane majore?‘ — a on na to: ‚Ano — jistě má drahá — dejme tomu, že žertuji.‘ Dysonovi s Hillingdonovými seděli totiž docela blízko našeho stolu a já měla strach, že by to mohli slyšet. Ale on se jen chechtal a dodal: ‚Věřte, že bych tuze nerad šel k někomu na hostinu, kde by mně určitá osoba měla možnost namíchat koktejl. To bych pak dopadl jako ten chudák na večeři s Borgii.‘ “

„To je opravdu velmi — velmi zajímavé,“ řekla slečna Marplová. „A nezmínil se vám snad o nějaké fotografii?“

„Nevzpomínám si... O jaké? Mělo to být něco z novin?“ Slečna Marplová chtěla na to něco říci — ale mlčela... Zavčas si uvědomila, že se náhle octly ve stínu — ve stínu Evelyny Hillingdonové, která se právě u nich zastavila.

„Dobré jitro,“ zdavila obě dámy. „Už jsem si říkala, kde dnes jste,“ ozvala se první slečna Prescottová a podívala se na ni se zářivým úsměvem.

„Byla jsem nakupovat v Jamestownu.“

„Ach tak!“

Slečna Prescottová se rozpačitě rozhlédla kolem, jako by někoho hledala a Evelynu Hillingdonová rychle vysvětlovala:

„Edvarda jsem nechala doma. Však to znáte, jak muži rádi chodí po nákupech.“

„A koupila jste si něco hezkého?“

„Nic takového jsem nekupovala. Potřebovala jsem jen pár maličkostí a něco z drogerie.“

S úsměvem se s nimi rozloučila a odcházela směrem k pláži.

„Ti Hillingdonovi jsou velmi milí lidé, vidíte?“ řekla slečna Prescottová. „Ačkoliv se v ní někdy nevyznám. Musí se však uznat, že je vždy roztomilá a příjemná, ale někdy mám dojem, že ji člověk hned tak neprokoukne.“

Slečna Marplová zamyšleně přikývla.

„Člověk nikdy neví, co si ona myslí,“ dodala její sousedka.

„Snad to je právě dobře,“ řekla slečna Marplová.

„Prosím? — Nerozuměla jsem vám. Co jste tím myslela?“

„Ale nic — nic zvláštního. Jen mne tak napadlo, že by třeba její myšlenky mohly uvést někoho do rozpaků.“

„Ach tak,“ zvolala slečna Prescotttová, která zase smysl její odpovědi nepochopila. „Už vím —“ a s malou změnou v tématu pokračovala. „Slyšela jsem, že mají velmi rozkošný domov v Hampshiru a jednoho hochu nebo snad dva, kteří právě začali studovat ve Winchesteru... Nebo tam dali jen jednoho? Ted nevím...“

„Znáte dobře Hampshire?“ zeptala se slečna Marplová.

„Ne — skoro vůbec ne. Myslím však, že jejich dům je někde v blízkosti Altonu.“

„Ach tak,“ přikývla slečna Marplová a po chvíli se zeptala: „A odkud jsou Dysonovi?“

„Z Kalifornie,“ odpověděla slečna Prescotttová. „Tam mají svůj domov — pokud ovšem se v něm vůbec zdržují. Jsou skoro pořád někde na cestách.“

„Člověk vlastně ví jen velmi málo o lidech, s kterými se seznámí právě jen na cestách, že?“ řekla slečna Marplová. „Myslím totiž — jak bych to jen řekla — že víte o nich jen to, co jsou vám oni ochotni sami o sobě povědět, rozumíte? Tak například vy doopravdy nevíte, jestli zrovna Dysonovi žijí v Kalifornii?“

Slečna Prescotttová se na ni s údivem podívala.

„Pan Dyson mi to však říkal — tím jsem si naprosto jista.“

„Ano — o tom nepochybuji. To však mám právě na mysli — a tak je to i s Hillingdonovými. Abyste mi totiž rozuměla — když vy říkáte, že žijí v Hampshiru, opakujete vlastně jen to, co vám oni sami o sobě řekli, nemám pravdu?“

Tvář slečny Prescotttové nabyla teď už opravdu přímo vyděšeného výrazu. „Tak vy se domníváte, že oni nežijí v Hampshiru?“ zeptala se.

„Ale ne — ne! Ani na okamžik o tom nepochybuji,“ řekla rychle, skoro jako by se omlouvala. „Já jsem jich jen použila jako příkladu, co člověk doopravdy o lidech ví, nebo neví.“ A pokoušela se vysvětlovat dál: „Tak zrovna já jsem vám vyprávěla, že žijí v St Mary

Meadu, což je městečko, o kterém jste bezpochyby nikdy neslyšela. Ale vy to nevíte — rozumějte mi — z vlastního poznání, že?“

Slečna Prescottová nepřiznala, že ji ani v nejmenším nezajímá, kde slečna Marplová žije. Věděla, že je to někde na venkově v jižní Anglii, a to jí úplně stačilo. „Ach už vám rozumím,“ přikývla rychle, „a chápu, že to člověk nemůže všechno tak přísně brát, když je v cizině.“

„Nu, myslela jsem to poněkud jinak...“ řekla slečna Marplová a zarazila se.

Podivné myšlenky jí najednou začaly putovat hlavou. Měla jistotu, že kanovník Prescott a slečna Prescottová jsou opravdu těmi, za které se vydávali? To řekli jen oni, že jsou sourozenci Prescottovi — kanovník se svou sestrou. A přece bylo velmi snadné — opravdu až příliš snadné — nasadit si kolárek, nosit přiměřený oděv a vést také konverzaci tak, jak se na takové lidi sluší a patří... Kdyby tam byl motiv...

Slečna Marplová znala dosti dobře duchovenstvo ve svém kraji — ale Prescottovi pocházeli ze severu. Měla dojem, že odněkud z Durhamu. Nepochybovala sice, že to Prescottovi opravdu jsou, ale přece! Zase se dostala k jednomu a stejnému problému — člověk musel věřit tomu, co mu lidé o sobě řekli.

Snad právě na to by si měl dát člověk nejvíce pozor! Snad... A zamyšleně potřásla hlavou.

19/ POMOCÍ STŘEVÍCE

Kanovník Prescott se vracel trochu udýchaně, protože ho hra s dětmi na břehu přece jen unavila.

A tak se společně se slečnou Prescottovou rozhodli, že si půjdou do hotelu odpočinout, protože na pláži je příliš horko.

„No ne!“ utrousila za nimi posměšně seňora de Caspearo, když odcházeli. „Jak může být někomu na pláži horko? Nesmysl! Ovšem podívejte se, jak je navlečena... Ruce ani krk jí nejsou vůbec vidět. Konečně není divu, má tak odpornou pokožku, že mi připomíná oškubané kuře.“

Slečna Marplová nabrala dech. Teď, anebo nikdy! Byl nejvyšší čas, aby si promluvila se seňorou de Caspearo. Naneštěstí nevěděla, jak má začít. Nenapadl ji námět, o kterém by si mohly spolu povídat.

„Máte děti, seňoro?“ zeptala se konečně.

„Mám tři andílky,“ odpověděla seňora a políbila si tři konečky prstů.

Slečnu Marplovou tím uvedla poněkud do rozpaků, protože nepochopila, zda ratolesti seňory de Caspearo jsou už na nebesích, nebo jestli tento výraz má určovat jejich povahové vlastnosti.

Jeden pán z její společnosti něco poznamenal ve španělštině a seňora de Caspearo uznale pohodila hlavou a rozesmála se hlasitým, melodickým smíchem.

„Rozuměla jste, co říkal?“ zeptala se slečny Marplové.

„Nerozuměla,“ odpověděla stará dáma skoro provinile.

„Nu, to je dobře. On je známý nestyda!“

Následovala rychlá a temperamentní výměna názorů ve španělštině.

„To je hanebnost — úplná hanebnost!“ vykřikla seňora de Caspearo a s náhle zvažnělou tváří začala hovořit anglicky. „Policie nás nechce nechat odjet! Ale já udělám rámus — budu křičet a dupat — musí nás pustit! Víte, jak to dopadne? Všechny nás někdo zabije — ano, zabije!“

Její ochránce se ji pokoušel uklidnit.

„Ano, vím to určitě — pamatujte si! Tohle je prokleté místo! Já to hned věděla, když jsem viděla toho starého majora — takového ošklivce! Pamatujete si na jeho ďábelské oči? Šilhal — a to neznámená nic dobrého! Když se na mne podíval, vždy jsem udělala znamení rohu,“ —a prsty doprovázela svůj výklad. „Šilhal tak strašně, že kdykoliv jsem se na něho podívala, nebyla jsem si jista, zda se nedívá na mne!“

„Měl jedno oko skleněné,“ vysvětlovala slečna Marplová. „Pokud vím, již v mládí přišel k úrazu. Nemohl za to, jak vypadá.“

„A já vám říkám, že přinášel smůlu — věřím, že měl ďablovo oko!“

Její ruka opět vylítla do vzduchu a prsty udělala posuněk dobře známý po celé Latinské Americe — ukazováček a malíček ven, ostatní prsty dovnitř. „A stejně je už mrtvý!“ zvolala vesele. „Už se na něho nemusím dívat — nemám ráda nic ošklivého.“

Slečna Marplová si pomyslela, že tohle je poněkud krutý epitaf na chudáka majora Palgrava.

O kousek dál vycházel z vody Gregory Dyson a Lucky měnila svou opalovací polohu. Evelyn Hillingdonová ji zamyšleně pozorovala a výraz v jejím obličeji byl takový, že slečně Marplové přejel mráz po zádech.

„Nemůže mi být přece zima, když slunce přímo peče,“ pomyslela si. „Ach ano! Někdo vstoupil na můj hrob...“ napadlo ji staré rčení.

Vstala a pomalu odcházela ke svému bungalovu.

Na cestě potkala pana Rafiela a Ester Waltersovou, kteří mířili k pláži. Když se pozdravili, pan Rafiel na ni spiklenecky přimhouřeným okem zamrkal, ale ona nechala jeho projev spojenectví bez povšimnutí a tvářila se naopak velmi nevrlé.

Vešla do svého bungalovu a lehla si na postel. Cítila se stará, unavená a nešťastná.

Věděla naprosto jistě, že teď už se nesmí ztrácet čas — čas — se nesmí — ztrácet... Začíná šero — bude zatmění slunce — slunce — Na zatmění slunce se musí podívat přes začazené sklo — kam položila ten kousek, který jí někdo dal?

Nu, konečně se bez něj obejde... Nějaký stín zatměl slunce — Stín — Stín Evelyny Hillingdonové — — Ne, nebyla to Evelyn Hillingdonová — ale stín... jak zněl ten výraz? Ach — ano. „Stín v údolí smrti —“ Tak to bylo. Ona však musí — co vlastně musí? Udělat znamení rohu — aby zažehnala ďáblovu oko — ano — ďáblovu oko — ano — ďábelské oko majora Palgrava...

Zamžikala víčky a otevřela oči — Zdřímala si... Ale přece jen vnímala nějaký stín — někdo jí nakukoval oknem do pokoje! Stín zmizel — slečna Marplová však stačila postřehnout, kdo jej způsobil... Byl to Jackson!

„To je ale drzost — takhle civět lidem do oken!“ říkala si v duchu a hned si vzpomněla: „Inu, zrovna jako ten Jonas Parry.“

Toto přirovnání nepřidalo ovšem v jejích očích Jacksonovi na cti.

Nato začala rychle uvažovat, proč nahlížel do její ložnice. Chtěl se jen přesvědčit, jestli tam opravdu je? Nebo věděl, že tam je a chtěl se ujistit, že spí?

Vstala — vešla do koupelny a opatrně vyhlédla oknem.

Artur Jackson stál u dveří sousedního bungalovu — bungalovu pana Rafiela. Viděla, jak se bleskově rozhlédl kolem a pak rychle vklouzl dovnitř. Zajímavé — pomyslela si slečna Marplová. Proč se tak kradmo rozhlížel? Nemohlo být přece nic přirozenějšího, než kdyby do bungalovu pana Rafiela vešel zcela normálně, protože sám měl v jeho zadní části pokoj. Vždyť často chodíval dovnitř a zase ven s nějakým posláním nebo vyřizováním pro svého zaměstnavatele. Proč tedy najednou to rychlé a provinilé rozhlížení? „To může mít jeden a jediný důvod,“ odpovídala si sama na vlastní otázky. „Chtěl se ujistit, že ho právě v tomto okamžiku nevidí nikdo vcházet dovnitř, protože tam měl zřejmě v úmyslu něco nekalého provádět.“

V této době byli určitě už všichni na pláži, kromě těch, kteří jeli někam na výlet. Asi za dvacet minut tam musí být i Jackson, aby panu Rafielovi jako jeho ošetřovatel pomohl při takzvané koupeli v moři. Jestli měl tedy v úmyslu něco nepozorovaně v bungalovu provést, nemohl si najít vhodnější dobu. Ujistil se, že ona spí v posteli, a také se ještě přesvědčil, zda není nikdo nablízku, kdo by si v tomto

okamžiku všiml jeho počínání. A tak se tedy ona teď musí vynasnažit, aby se jí podařilo totéž.

Sedla si na postel, zula si své úhledné sandály a natáhla trepky. Pak zavrtěla hlavou, vyzula i trepky a začala se přehrabovat v kufru. Po chvíli natáhla pár střevíců, u některých se jí na jednom nedávno nalomil podpatek. Střevíc byl teď v poněkud dezolátním stavu a slečna Marplová na něm pilníkem na nehty dovršila dílo zkázy. Nato se opatrně v ponožkách vynořila ze dveří svého bungalovu jako ‚Velký lovec‘, který slídí po stádu antilop, nenápadně se přiblížila k obydlí pana Rafiela a obezřetně zahrnula za roh domu. Pak si natáhla jeden ze střevíců, které si přinesla pod paží, úplně odtrhla uvolněný podpatek a v hlubokém předklonu si opatrně klekla právě pod okno pana Rafiela. Kdyby Jackson náhodou něco zaslechl a vyhlédl oknem ven, spatřil by starou dámu, která upadla, protože se jí utrhl podpatek. Ale Jackson zřejmě nic neslyšel.

Po chvíli zvedla slečna Marplová velmi opatrně hlavu. Okno bungalovu bylo docela nízko od země, a tak částečně se kryjíc větve popínavého keře opatrně nahlédla dovnitř...

Jackson klečel zrovna na kolenou u nějakého kufru. Staré dámě neušlo, že to nebyl jen tak obyčejný kufr. Byl zvláštní tím, že měl spoustu přihrádek, které obsahovaly všelijaké listiny. Jackson se jimi probíral a sem tam nějakou vytáhl a zase vložil zpět. Slečna Marplová se nezdržela dlouho na své pozorovací stanici. Chtěla jen vědět, co Jackson dělá, a to, co viděla, jí naprosto stačilo. Jackson slídlil... Jestli něco určitého hledal, nebo zda měl tyto způsoby ve zvyku — to nemohla posoudit. Byla však utvrzena v přesvědčení, že se Jackson podobá Jonášovi Parrymu nejen zevnějškem, ale také ostatními vlastnostmi.

Teď šlo už jen o to, jak se odsud dostat pryč. Klesla tedy zase velmi opatrně na kolena a po čtyřech lezla kolem květinového záhonu. Vztyčila se teprve až byla bezpečně z dohledu okna a vrátila se do svého bungalovu. Pečlivě uložila střevíce i s podpatkem, který tak nemilosrdně utrhla a téměř láskyplně si je prohlížela. Pochválila se v duchu za svůj dobrý nápad a usoudila, že jej třeba bude moci ještě některý den uplatnit. Pak si znovu nazula původní sandály a zamyšleně se vydala směrem k pláži.

Využila chvíle, kdy Ester Waltersová byla ve vodě a usedla do jejího křesla.

Greg i Lucky se vesele bavili se seňorou de Caspearo a dělali pořádný rámus.

„Víte o tom, že Jackson prohlíží vaše věci?“ oslovila pana Rafiela. Řekla to velmi tiše a ani se na něho nepodívala.

„To mne vůbec nepřekvapuje,“ odpověděl pan Rafiel. „Vy jste ho přitom načapala, vidíte?“

„Ano — pozorovala jsem ho nenápadně oknem. Měl otevřený jeden váš kufr a prohlížel nějaké listiny.“

„Zřejmě si tedy od něj pořídil klíč... Vynalézavý chlap! Ale stejně bude zklamán... To, co se tímto způsobem dozví, mu nepřinese nic dobrého.“

„Právě sem jde,“ řekla slečna Marplová, když se podívala směrem k hotelu.

„Bodejť by nešel! Zas má vyměřený čas pro to mé pitomé cákání ve vodě.“

A po chvíli dodal velmi klidným hlasem:

„Pokud se vás týká, milá dámo — nepřehánějte tolik. Nerad bych šel na příští pohřeb zrovna vám! Pamatujte na svůj věk a dejte si pozor! Nezapomínejte, že je zde někdo, kdo zřejmě není příliš ohleduplný.“

20/ NOČNÍ POPLACH...

Opět nastal večer. — Na terase se rozžala světla — lidé večeřeli, hovořili a smáli se — ale přece jen ne tak vesele a hlasitě jako ještě před nějakým dnem... Jen orchestr hrál jako obvykle.

Tančit však se přestalo dřív. Hosté začali zívát a odcházet do svých bungalovu. Světla zhasla... Nastala tma a zavládl klid. Hotel Zlatá palma usnul...

„Evelyno, Evelyno!“ ozvalo se tlumeným, ale naléhavým hlasem.

Evelyna Hillingdonová sebou pohnula a obrátila se v posteli.

„Evelyno! Prosím vás, vzbud'te se!“

Evelyna Hillingdonová se prudce posadila v posteli. Překvapeně se dívala na Tima Kendala, stojícího ve dveřích.

„Evelyno, prosím vás, mohla byste jít se mnou! Jde — o Molly! Je nemocná... Nevím, co se s ní děje. Myslím, že asi něco snědla.“

„Dobře, Time,“ odpověděla Evelyna rychle a rozhodně. „Přijdu hned — vraťte se k ní. Za chvíli tam budu.“

Tim Kendal odběhl. Evelyna vyklouzla z postele, oblékla si župan a pohlédla směrem k druhému lůžku. Její manžel se zřejmě nevzbudil. Ležel s hlavou odvrácenou na stranu a klidně oddechoval. Evelyna na okamžik zaváhala, a pak se rozhodla, že ho nechá spát. Vyšla ze dveří a zamířila rychlým krokem k hlavní budově hotelu, za kterou byl bungalov manželů Kendalových. U jeho vchodu se připojila k Timovi.

Molly ležela v posteli a oči měla zavřené. Její dech zřejmě nebyl normální. Evelyna se k ní sklonila a odhrnula jí víčko. Pak sáhla na puls a pohlédla na noční stolek. Byla na něm poloprázdná sklenice a vedle ní prázdná lahvička od nějakých tabletek. Vzala ji do rukou a prohlížela.

„Byly v ní prášky pro spaní,“ řekl Tim. „Ale ještě včera nebo před dvěma dny tam měla ještě polovinu. Myslím, že si je vzala všechny.“

„Utíkejte pro doktora Grahama,“ vybídla ho Evelyn, „a po cestě vzbud'te někoho z kuchyně a naříd'te, aby uvařil černou silnou kávu. Ale pořádně silnou, rozumíte? Pospěšte si!“

Tim okamžitě vyběhl a skoro přede dveřmi se srazil s Edvardem Hillingdonem.

„Promiňte, Edvarde!“ omlouval se.

„Co se stalo?“ vykřikl udivený Hillingdon. „Co se děje?“

„Molly je špatně — teď je u ní Evelyn... Musím běžet pro doktora... Snad jsem měl pro něho utíkat hned — ale nebyl jsem si jistý, zda jde o něco vážného — a tak mne napadlo, že mi Evelyn poradí. Molly by se totiž velmi zlobila, kdybych k ní volal zbytečně lékaře.“

A kvapem odběhl. Edvard Hillingdon za ním chvíli překvapeně hleděl, a pak vstoupil do ložnice.

„Co se stalo?“ zeptal se manželky. „Je to vážné?“

„Ach — to jsi ty, Edvarde! Nevěděla jsem, že ses také vzbudil. To hloupé děvče si něco vzalo.“

„Je to s ní špatné?“

„To se nedá říci — nevíme, kolik toho vzala. Jestli jsme přišli včas, tedy si myslím, že to tak zlé nebude. Poslala jsem pro kávu. Kdybychom to z ní mohli aspoň částečně dostat ven —“

„Ale proč by něco takového udělala? Přece si nemyslíš —“ zarazil se.

„Co si nemám myslet?“ zeptala se Evelyn.

„Nu — že je to kvůli tomu výslechu — a policii — a všemu, co se tu stalo?“

„Je to docela možné! Podobné události mohou přece lidi slabších nervů vyvést pořádně z míry...“

„Ale Molly mně nikdy nepřipadala jako nervózní typ.“

„To nemůžeš nikdy o nikom vědět,“ řekla Evelyn.

„Někdy ztrácejí nervy i takoví, o kterých bys to vůbec nikdy nebyl řekl.“

„Ano — chápu,“ — a opět zmlkl.

„Je jisté,“ pokračovala Evelyn, „že ve skutečnosti člověk o nikom nic neví...“ A po chvíli dodala: „Dokonce ani o těch nejbližších, s kterými žije...“

„Nezacházíš trochu daleko, Evelyno? Nepřeháníš to všechno?“

„Ani ne... Když máš totiž o někom určitý názor, je to obvykle tvoje vlastní představa, kterou sis o něm udělal.“

„Ale já tebe znám,“ řekl klidně Edvard Hillingdon.

„To si myslíš ty.“

„Ne — já to vím. A ty znáš také mne.“

Evelyna se na něho podívala a mlčky otočila hlavu k posteli. Uchopila Molly za ramena a zatřásla jí.

„Neměli bychom s ní něco dělat? — Ale snad raději počkáme na doktora Grahama. Ach — myslím, že už jsou tady!“

II

„Tak — to bude stačit,“ řekl doktor Graham. Poodstoupil od postele a utíral si kapesníkem zpoceně čelo. Bylo vidět, že si oddechl úlevou.

„Myslíte si, že opravdu bude v pořádku, pane doktore?“ ptal se úzkostlivě Tim.

„Ano — určitě. Přišli jsme včas. Stejně toho zřejmě nepožila tolik, aby ji to zabilo. Za pár dní bude zase zdravá jako ryba. Užije si však pár nepříjemných dní.“ Vzal do ruky prázdnou lahvičku. „Ale stejně bych rád věděl, kdo jí dal tyhle tabletky?“

„Lékař v New Yorku. Nemohla dobře spát.“

„Ach tak! Nu — abych pravdu řekl, je to ta největší chyba, které se my všichni lékaři v dnešní době dopouštíme. Příliš plýtváme podobnými léky, nikdo však nedovede takové mladé ženě, která trpí nespavostí, poradit, aby počítala ovečky než usne, nebo vstala a snědla sušenku či napsala nějaký dopis, a pak si šla lehnout. Lidé dnes také vyžadují značné množství podobných léků a někdy mne napadá, jaká škoda, že jim tak snadno vyhovujeme. Člověk se přece musí naučit vyrovnávat se svými životními problémy sám. Jedině plačícímu děcku se může strčit do pusy dudlík, aby se ukonejšilo, ale to neznamena, že se pak člověk musí celý život konejšit pilulkami místo dudlíkem!“ Krátce se zasmál a dodal: „Vsadím se, že kdybyste se zeptali slečny Marplové, co dělá, když nemůže usnout, určitě byste se dozvěděli něco o počítání oveček, jdoucích přes lávku na potoce.“ Otočil se k posteli, kde se Molly pohnula. Měla teď otevřené oči a dívala se na ně bez zájmu, jako by je ani neznala. Doktor Graham ji

vzal za ruku. „Tak jak je, milé dítě? Copak jste si chtěla udělat?“ Zamžikala víčky, ale neodpověděla. „Proč jsi to udělala, Molly, proč? Řekni mi proč?“ zvolal Tim a uchopil ji za druhou ruku.

Její oči stále jako by hleděly stejným směrem. Jestli vůbec někoho vnímala, tak to byla snad jediné Evelynu Hillingdonová. Zdálo se, jako by v nich byla i nevyslovená otázka, ale to se nedalo s určitostí tvrdit. Evelynu přesto odpověděla, jako by byla tázána. „Tim pro mne přišel a přivedl mne sem,“ řekla. Zraky nemocné se upřely na Tima, a pak sklouzly na doktora Grahama.

„Budete zase v úplném pořádku,“ ujišťoval ji lékař. „Ale víckrát to nedělejte.“

„Ona to určitě úmyslně neudělala,“ prohlásil Tim klidně. „Jsem přesvědčen, že nic takového neměla v úmyslu. Chtěla se jen v noci dobře vyspat. Třeba jí hned jedna pilulka nezabrala, a tak si jich vzala víc. Je to tak, Molly?“

Popřela jeho slova mírným zavrtěním hlavy. „Přece nechceš tvrdit, že jsi je vzala úmyslně?“ Konečně Molly otevřela ústa. „Ano,“ přikývla. „Ale proč, Molly? Proč?“ Její víčka se zachvěla. „Mám strach,“ zašeptala. „Z čeho máš strach?“ Neodpověděla a zavřela oči.

„Nechte ji raději,“ řekl doktor Graham. Tim však podrážděně pokračoval.

„Čeho se bojíš? — Policie? — Uštvali tě těmi svými hloupými otázkami, že? Nu — není divu. Z nich by pomalu dostal strach každý. Ale oni už mají takový způsob jednání... O nic víc přece nejde! Nikdo ani na okamžik nepochybuje —“ náhle se zarazil.

Doktor Graham ho rozhodným pohybem napomenul.

„Chce se mi spát,“ ozvala se Molly.

„To je také to nejlepší, co teď můžete udělat,“ ujistil ji lékař.

Nato se obrátil ke dveřím a ostatní ho následovali.

„Teď bude spát,“ řekl na odchodu.

„Mám pro ni ještě něco udělat?“ zeptal se Tim. Nevypadal dobře. V poslední době měl stále úzkostlivý výraz člověka, který trpí nějakou chorobou.

„Zůstanu zde, budete-li si přát,“ nabídla se laskavě Evelynu.

„Ach — ne. To už bude v pořádku,“ řekl Tim.

Evelynu přistoupila k posteli. „Mám zůstat s vámi, Molly?“

Její oči se zase otevřely. „Ne,“ řekla „— chci jen Tima —“

Tim vyprovodil odcházející, a když se vrátil, usedl na okraj její postele.

„Jsem u tebe, Molly,“ zašeptal a vzal ji za ruku. „Jen klidně spi — neopustím tě.“

Lehce vzdychla a zavřela oči.

Doktor Graham se zastavil s Hillingdonovými před bungalovem.

„Opravdu už bych jí nemohla něčím pomoci?“

„Myslím, že ne. Děkuji, paní Hillingdonová. Bude jí teď lépe s manželem. Ale třeba zítra — on bude mít plno práce v hotelu — a domnívám se, že by měl někdo u ní zůstat.“

„Vy si myslíte, že by to mohla zkusit znovu?“ zeptal se Hillingdon.

Doktor Graham si neklidně mnul čelo.

„V takových případech člověk nikdy neví: Abych byl upřímný, jsem spíše přesvědčen, že to už pravděpodobně neudělá. Jak jste dnes konečně viděl sám, léčebná procedura není právě nejpříjemnější. Ale pochopitelně — jak už jsem řekl — člověk to v takových případech nikdy s určitostí tvrdit nemůže. Třeba má někde schovanou ještě celou zásobu takových tabletek.“

„Nikdy bych nemyslel, že dívka jako Molly je schopna spáchat sebevraždu,“ divil se Hillingdon.

„Sebevraždu obvykle nepáchají lidé, kteří o ní mluví a s ní vyhrožují,“ vysvětloval doktor Graham. „Taková si jen ulevují tím, že hrají divadýlko.“

„Molly však vždy vypadala tak šťastně a spokojeně,“ řekla Evelyn a zaváhala: „Myslím, že bych — ano, opravdu bych vám to měla říci, pane doktore.“

A začala mu věrně vyprávět rozhovor, který vedla s Molly toho večera na pláži, když byla zabita Viktorie. Po její výpovědi obličej lékařův nesmírně zvážněl.

„Dobře jste udělala, že jste mi to řekla, paní Hillingdonová. Popsala jste mně příznaky takového druhu, jejichž příčina může mít opravdu hluboké kořeny. Ano — budu nucen hned ráno promluvit si o tom s jejím manželem.“

III

„Rád bych si s vámi pohovořil o vaší paní, Kendale,“ obrátil se na Tima hned ráno lékař.

A tak se šli posadit do jeho kanceláře. Evelyn Hillingdonová zatím zaujala místo u Mollyiny postele, a také Lucky slíbila, že ji přijde později vystřídat. Dokonce i slečna Marplová nabídla svou pomoc, protože chudák Tim se potácel mezi povinnostmi v hotelu a svou nemocnou ženou.

„Nerozumím už ničemu,“ přiznával mu Tim. „Nerozumím už Molly! — Změnila se—změnila se k nepoznání.“

„Jak jsem se dozvěděl, pronásledovaly ji nějaké zlé sny!“

„Ano — ano. Velmi si na ně stěžovala.“

„Jak asi dlouho?“

„Ach — ani nevím. Myslím — tak asi měsíc — snad déle... Ona — nu, oba jsme se domnívali — rozumíte, že to je jen —jak se říká — noční můra.“

„Jistě — chápu vás. Ale co je mnohem vážnějším příznakem — tak tedy ten její strach. Zřejmě se pořád něčeho bojí. Stěžovala si vám také na to?“

„Ano — také. Jednou nebo snad dvakrát mi říkala, že — že ji prostě lidé pronásledují.“

„Ach tak! Ale neříkala vám, že ji někdo sleduje?“

„Ano — právě toho výrazu použila. Mluvila o nějakých svých nepřátelích, kteří ji stále pronásledují až sem.“

„A měla nějaké nepřátele, pane Kendale?“

„Ne — určitě ne.“

„A neprožila něco nepříjemného ještě doma v Anglii? Myslím něco — v době, kdy jste se ještě neznali?“

„Ach ne! Nic takového se jí určitě nestalo. Jen nevycházela příliš dobře se svou rodinou — a to je vše. Její matka byla poněkud výstřední žena — nikdo prý se s ní nesnesl — ale...“

„Vyskytla se v její rodině nějaká duševní choroba?“

Zdálo se, jako by Tim měl něco na jazyku — ale nakonec neodpověděl. Začal si pohrávat s plnicím perem, které před ním leželo na stole.

„Nemusím vám snad zdůrazňovat, Time, že bude lépe, když mi všechno řeknete,“ vybídl ho jemně lékař. „Jestli ovšem o něčem takovém víte.“

„Ano — myslím, že tam něco takového bylo — ale podle všeho nic vážného. Slyšel jsem, že mají v rodině nějakou tetu, která snad je — jak se říká — tak trochu praštěná. To však přece ještě nic neznamená — s něčím podobným se člověk setká skoro v každé rodině.“

„Ale jistě — samozřejmě! V tom s vámi plně souhlasím. Pochopte mne, nemáme přece v úmyslu nějak vás strašit, ale mohlo by nás to upozornit na určité sklony — nu — k nějakému nervovému selhání nebo zvýšení obrazotvornosti, což se může projevit za určitých ztížených podmínek nebo situace, ve které se člověk octne.“

„Opravdu toho mnoho nevím,“ zavrtěl Tim hlavou. „Ostatně lidé se hned tak nepochlubí s takovými různými rodinnými problémy.“

„To jistě ne — v tom máte pravdu. A neměla vaše paní dříve nějakého přítele — nebo nebyla snad s někým zasnoubena, kdo by jí třeba ze žárlivosti vyhrožoval? Nevíte o něčem takovém?“

„Ne — nevím. Aspoň si myslím, že ne. Molly sice měla s nějakým mužem přede mnou známost... ale její rodiče tomu nepřáli. Jak jsem slyšel, a také podle mého názoru — chodila s tím chlapíkem po nějakou dobu spíš z trucu než z nějaké vážnější náklonnosti. Vždyť víte, jak to bývá, když je člověk mladý.“ Timovy rty se zkrřivily lehkým úsměškem. „Jestli vám někdo někoho pořád kritizuje, tak s ním budete chodit akorát, ať je to kdo je to.“

Doktor Graham se usmál. „S tím se opravdu setkávám hodně často. Rodiče by se neměli tak zarputile stavět ani proti nežádoucím partnerům svých dětí, protože ty to obvykle později docela přirozeně přejde samo. Ještě bych rád věděl, jestli ten muž, s kterým Molly chodila — ať už to byl kdokoliv — jí někdy nějakým způsobem přece jen nevyhrožoval?“

„Ne — určitě ne. Byla by mi to řekla. Sama se o té známosti vyjádřila jako o dívčím bláznění. Hlavně prý ji lákala jeho špatná pověst.“

„Ano — tak to někdy bývá. Zřejmě na tom nic vážného nebylo. Ale je tu ještě další okolnost. Vaše paní trpěla asi v poslední době něčím, co sama označila jako vynechávání paměti. Mívala prý taková

kratší období, o kterých nic nevěděla. Nedovedla si pak nikdy vzpomenout, co v nich také dělala. O tom jste věděl, Time?“

„Ne,“ zavrtěl mladý muž hlavou. „Ne — nevěděl. Nikdy mi o tom neřekla. Ale když teď tak o tom mluvíte, vzpomínám si, že opravdu byla někdy tak trochu jakoby duchem nepřítomná...“ Odmlčel se a přemýšlel. „Ano — ano. To by tím bylo vysvětleno. Někdy jsem nedovedl pochopit, jak vzápětí všechno hned zapomněla. Nebo také někdy jako by nevěděla, jestli je ráno nebo odpoledne. Pokládal jsem to jen za jakousi roztěkanost.“

„Všechno, o čem tady spolu hovoříme, Time, má jeden a jediný prostý důvod. Radil bych vám totiž co nejupřímněji, abyste vzal svou paní k nějakému odborníkovi.“

Tim zrudl hněvem.

„Snad nemyslíte psychiatra?“

„Ale — ale, přece se nebudete už tím slovem rozčilovat! Tak mu budeme třeba říkat neurolog — nebo psycholog — vyberte si, co chcete. Musí to však být odborník, zabývající se takovými stavy, kterým laikové říkají selhání nervů. Sám znám jednoho vynikajícího odborníka v Kingstonu. Ovšem — můžete si také zajet třeba do New Yorku. Něco přece způsobuje ty úzkostné stavy u vaší paní. Určitě mají nějakou příčinu, na kterou by sotva ona sama přišla! Vyhledejte odbornou radu, Time — dejte si říci! A pokud možno, neodkládejte to dlouho.“ Poklepal mladému muži na rameno a vstal. „Teď si zatím žádné starosti nepřipouštějte. Vaše paní má plno dobrých přátel a všichni na ni společně dohlédneme.“

„A neudělá — nemyslíte, že by se o to mohla pokusit znovu?“

„Podle mého názoru je to celkem nepravděpodobné,“ řekl doktor Graham.

„Ale nejste si tím naprosto jist, vidíte?“ vyzvídal Tim. „Ach — jistý nemůže být člověk nikdy a ničím,“ vysvětloval mu doktor Graham. „To je to první, čemu se v našem povolání naučíme.“ A znovu položil Timovi ruku na rameno. „Tak už se tím tolik netrapte!“

„To se mu lehce řekne,“ vzdychl Tim, když za lékařem zapadly dveře. „Netrapte se! Copak si opravdu myslí, že mám nervy ze železa?“

21/ JACKSON SE ZAJÍMÁ

O KOSMETIKU

„Opravdu vás to nebude obtěžovat, slečno Marplová?“ zeptala se Evelyn Hillingdonová.

„Ne, opravdu ne,“ ujišťovala ji stará dáma. „Naopak jsem ráda, když mohu být někomu užitečná. V mém věku už se člověk cítí tak trochu bezcenný, rozumíte? Zvláště v takovém prostředí, jako je zdejší, kde nic nedělám a jen odpočívám. Vždyť tu nemám žádné povinnosti. Opravdu velmi ráda půjdu k Molly a vy si zatím klidně jděte na tu vaši výpravu. Kam máte namířeno — na Pelican Point?“

„Ano,“ přikývla Evelyn. „To místo s Edvardem milujeme. Nikdy se nemohu dost vynadívat na ptáky, jak se potápějí a loví ryby. — Teď je u Molly Tim, ale v hotelu ho čeká plno práce, a tak by ji jistě nerad nechával o samotě.“

„Zcela správně,“ přikývla slečna Marplová. „Já na jeho místě bych ji také nenechala. Člověk nikdy neví... Když už se někdo jednou pokusí o něco takového — Nu, ale už jděte, má milá.“

Evelyn odešla a připojila se k malé skupince, která na ni čekala. Byl tam její manžel, Dysonovi a ještě tři nebo čtyři další lidé. Slečna Marplová se ještě přesvědčila, zda má k pletení vše, co potřebuje, a zamířila k bungalovu Kendalových.

Když přišla na verandu, zaslechla pootevřeným francouzským oknem Timův hlas.

„Kdybys mi jen řekla, proč jsi to udělala, Molly? Co tě to napadlo? Způsobil jsem to snad já? Přece jsi musela mít nějaký důvod! Mohla bys mi to vysvětlit?“

Slečna Marplová se zastavila. Chvilí bylo ticho, a pak zaslechla zase její hlas. Zněl unaveně a mdle.

„Nevím, Time, opravdu nevím... Mám pocit, jako by mne něco přemohlo.“

Slečna Marplová zatřukala na okno a vešla dovnitř.

„Ach — to jste vy, slečno Marplová? Jak jste hodná!“

„Ale vůbec ne,“ usmála se stará dáma. „Vždyť mám z toho radost já, že mohu být ještě někomu užitečná. Mám si sednout sem na židli? Vypadáte však dnes mnohem lépe, Molly. To mne opravdu těší.“

„Už je mi dobře,“ přikývla Molly. „Úplně dobře. Jsem jen — stále tak trochu ospalá.“

„Nechci vás rušit — budu zticha,“ řekla slečna Marplová. „Vytáhnu si svoje pletení a dám se do práce.“

Tim Kendal se na ni vděčně podíval a odešel za svou prací. Po chvíli seděla stará dáma už pohodlně uvelebena v křesle.

Molly ležela na levém boku. Měla otupělý a vyčerpaný výraz. Když promluvila — bylo to jen šepem.

„Je to od vás velmi milé, slečno Marplová. Já — já budu spát.“

Převrátila se na druhý bok a zavřela oči. Její dech už byl pravidelnější, ač zdaleka ještě ne normální. Dlouhodobé ošetrovatelské zkušenosti naučily slečnu Marplovou narovnat nemocnému prostěradlo. Když je však zastrkovala ze strany pod matrace, narazila její ruka na něco tvrdého a hranatého. S mírným překvapením vytáhla knihu. Vrhla rychlý pohled na dívku v posteli, ale ta se ani nepohnula. Zřejmě tvrdě spala. Začala si zvědavě knihu prohlížet, a tu se jí sama rozevřela patrně na nejčastěji pročítané stránce. Byl tam popis počátečních příznaků perzekuční mánie i ostatních projevů schizofrenie a přidružených potíží.

Nebyla to kniha pro odborníky — patřila spíše k tomu druhu zdravotnické literatury, která je určena pro laiky a všude ji dostanete. Slečna Marplová začala pročítat otevřenou kapitulu a její obličej nesmírně zvažněl. Po chvíli knihu zase zavřela a vsunula tam, kde ji našla — pod matraci.

Zavrtěla údivem hlavou. Tiše vstala a popošla pár kroků směrem k oknu. Najednou se rychle ohlédla. Neušlo jí, že Molly měla otevřené oči, ale jakmile se stará dáma otočila, ihned je zase zavřela. Na okamžik si dokonce nebyla ani jista, zda se Molly na ni krátkým a bystrým pohledem nepodívala. Nepředstírala jen, že spí? Konečně, ani na tom by nebylo nic divného. Třeba se Molly jen bála, že by se s ní dala do hovoru, kdyby dala najevo, že nespí. Ano — nic jiného v tom asi nebylo.

Neměla však Molly v očích takový poťouchlý výraz? Slečnu Marplovou z toho najednou ovanul nepříjemný pocit. Člověk opravdu neví — opravdu neví— co si má myslet.

Rozhodla se, že se s tím pokud možno co nejdříve svěří doktoru Grahamovi. Vrátila se do křesla u postele a po pěti minutách se znovu přesvědčila, že Molly opravdu usnula. Ležela úplně klidně a skoro pravidelně oddechovala.

Za chvíli slečna Marplová opět vstala a začala se tiše procházet po pokoji. Dnes měla na nohou své staré opánky, které sice nevynikaly elegancí, ale ohromně se pro zdejší podnebí hodily a cítila se v nich opravdu pohodlně. Na okamžik stála u každého z obou oken a dívala se ven. Výhled nebyl stejný a mohla pozorovat celé okolí hotelu.

Všude však byl klid a skoro nikoho neviděla. Vrátila se zase tedy k posteli a zůstala stát u křesla, jako by se rozhodovala, má-li si opět sednout; vtom se jí zazdalo, že slyší zvenku nějaký šelest. Jako kdyby někdo vrzl botou. Chvíli vyčkávala, pak francouzským oknem vystoupila na verandu a s hlavou obrácenou do pokoje řekla hezky nahlas:

„Jen si na chvíli odskočím, má milá. Podívám se doma po tom vzorečku. Měla jsem za to, že jsem si jej vzala s sebou. Teď je vám dobře, vidíte? Nebudete mne na tu chvíli postrádat?“ Molly však vůbec nereagovala. „Spí chudinka — to je dobře,“ zamumlala slečna Marplová.

Nato vstoupila klidně na verandu, sestoupila po schůdcích dolů a zahrnula doprava na cestu. Prošla kousek mezi větvemi ibiškových keřů a neznámý pozorovatel by se asi podivil, kdyby viděl, jak stará dáma našlápla hezky zčerstva do květinového záhonu, zahrnula za další roh stejného bungalovu a zas do něj druhými dveřmi vešla. Tyto vedly do menší místnosti, která sloužila jako obývací pokoj a někdy také jako neoficiální Timova kancelář.

Husté a bohaté záclony byly napůl zataženy, aby se zde držel chládek. Bez dlouhého uvažování se za jednu postavila a čekala. Z okna měla výborný výhled a nemohl jí uniknout nikdo, kdo by se přiblížil k ložnici Molly. Čekala asi čtyři nebo pět minut — dočkala se však...

Hezká a statná Jacksonova postava v bílé uniformě se objevila na schůdcích verandy. Na okamžik se zastavil, a pak zřejmě velmi jemně zaklepal na pootevřené francouzské okno. Pokud slečna Marplová mohla slyšet — nedostal od Molly odpověď; přesto však po rychlém a kradmém rozhlédnutí vklouzl dovnitř. Slečna Marplová přistoupila ke dveřím vedoucím do koupelny, která spojovala místnost s ložnicí. Údivem zvedla obočí, když přímo v koupelně zaslechla šramot. Po krátké úvaze vyšla z pokoje do chodby a vstoupila do koupelny jinými dveřmi.

Jackson právě prohlížel poličky nad umyvadlem. Polekaně sebou trhl, když ji spatřil, a upadl do trapných rozpaků, což ji pochopitelně nepřekvapovalo.

„Ach,“ vyhrkl. „Já — já jsem...“

„Á, pan Jackson?“ řekla udiveně slečna Marplová.

„Myslel jsem si, že vás zde někde najdu,“ začal rozpačitě.

„Přál jste si něco ode mne?“ zeptala se.

„Nu — vlastně ano. Právě jsem si prohlížel krém paní Kendalové.“

Tento fakt byl však slečně Marplové znám, protože Jackson opravdu držel kelímek s krémem v ruce a obratně na něj zaváděl řeč.

„Krásně voní,“ poznamenal a pokrčil nos. „Opravdu vysoce kvalitní krém, ty levnější druhy nestojí za nic a každá pleť je také nesnese. Někdy jsou po nich i vyrážky. A zrovna tak to máte i s pudry.“

„Podle všeho jste v tom nabyt zkušenosti,“ usoudila slečna Marplová.

„Nějakou dobu jsem pracoval ve farmaceutickém průmyslu,“ přiznával Jackson. „Člověk se tam dozví hodně o kosmetice. Namíchaná směs se dá do hezkého kelímku, nalepí se na to ještě hezčí nálepka, a měla byste vidět, jak na to ženy letí! To se vydělávají peníze!“

„A proto jste —“ a slečna Marplová se úmyslně odmlčela.

„Samozřejmě, že jsem sem nepřišel proto, abych vám dělal přednášku o kosmetice,“ doznával Jackson.

„Neměl jsi dost času, aby sis vymyslel nějakou lež,“ pomyslela si slečna Marplová. Nahlas však řekla: „Tak mně přece povězte, co byste rád!“

„Inu, abych byl upřímný,“ usmál se Jackson, „paní Waltersová půjčila onehdy paní Kendalové tyčinku na rty, a tak mne požádala, abych se pro ni stavil. Klepal jsem na okno, ale když jsem viděl, že tvrdě spí, domníval jsem se, že se nic nestane, když se po ní v koupelně podívám sám.“

„Ach tak,“ přikývla slečna Marplová. „A našel jste ji?“

Jackson zavrtěl hlavou. „Zřejmě ji má v nějaké kabelce,“ odpověděl nedbale. „Nebudu vás tedy obtěžovat — paní Waltersová se už snad bez ní nějak obejde. Zmínila se jen, abych se pro ni příležitostně stavil.“ Prohlížel si dál ostatní toaletní potřeby a poznamenal: „Moc tu toho nemá, vidíte? Nu, ona to ve svém věku ještě nepotřebuje. Má překrásnou pleť.“

„Vy si tedy prohlížíte ženy po této stránce, že?“ usmála se slečna Marplová.

„Ano — člověk se v každém povolání něčemu přiučí.“

„A vyznáte se také v drogách?“ zeptala se znenadání slečna Marplová.

„Ale jistě! Také jsem s nimi přišel do styku... Jedno vám však řeknu — dnes se jich užívá víc než dost. Ani netušíte, do kolika těch všelijakých uklidňujících i povzbuzujících pilulek se teď dávají. Copak o to, když je předepíše lékař — ale bohužel mnohé dostanete i bez předpisu! A některé z nich mohou být v určitém množství hezky nebezpečné.“

„To jsem si často myslela,“ přikývla slečna Marplová. „Kolikrát mne to napadlo...“

„Ani si nedovedete představit, jak mohou ovlivnit chování člověka. Z čeho myslíte, zeje tolik hysterických stavů u mládeže? To přece nikdy nebyvalo. Vždyť dnes se to u nás dává bezmála i dětem! A konečně vlastně to není nic nového. Tak třeba zrovna v asijských zemích — ne, že bych tam někdy byl — ale vždy mne to zajímalo. Nevěřila byste, co se tam s tím provádělo. Hlavně manželky to dávaly manželům. V takové Indii za starých časů byly na tom ženy zvlášť špatně. Starý muž se obvykle oženil s mladou dívkou, a ta se ho po-

chopitelně nemohla zbavit, protože by ji upálili na pohřební hranici i s ním. A když měla to štěstí a náhodou tomu ušla, tak s ní stejně jednali jako s vyvrhelem. Ještě ani v dnešní době na tom vdova v Indii příliš růžově není, a tak si ženy pomáhají jinak. Začnou takové stárnoucí muže krmit drogami, až ti z toho dostávají halucinace. Manžele pak postupně scházejí na duchu a nakonec jsou z nich více méně blázni.“ Potřásl hlavou: „Ach, tam se ještě dnes dějí všelijaké věci — to byste neřekla.“

„To máte tak jako s těmi čarodějnicemi,“ pokračoval důležitě ve výkladu. „Člověk se o tom dovídá mnoho zajímavostí. Proč myslíte, že se přiznávaly? Proč tak ochotně souhlasily, že opravdu jsou čarodějnicemi, že dokonce lítaly na koštěti a zúčastnily se čarodějnických rejů? Vždyť to byly často docela obyčejné ženské!“

„Mučením,“ odpověděla slečna Marplová.

„Ne vždy,“ zavrtěl Jackson hlavou. „Mučení samozřejmě mělo také na tom svůj podíl, ale ony se většinou přiznávaly, než vůbec na mučení došlo. A říkaly to z přesvědčení, ba dokonce se tím chlubily! A víte proč? Natíraly se mastmi — byl to takový posvátný úkon. Většina těchto přípravků obsahovala různé alkaloidy — třeba belladonu, atropin a podobné jedy. Když si je však člověk vtírá do kůže, dostává halucinace — má pocit, že se vznáší a lítá ve vzduchu. A ony chudinky si myslely, že jsou opravdu nadpřirozenými bytostmi! — A o lidech, kteří páchali rituální vraždy, jste neslyšela? To se ve středověku dělo zas tam někde v Sýrii a Libanonu. Krmili je přípravky z indického konopí, které způsobují zase halucinace spojené s pocity nekonečné blaženosti a ztrátou časových pojmů. Pak jim namluvili, že chtějí-li dosáhnout takové věčné blaženosti po smrti, musí při náboženských obřadech určitou oběť zabít. Nemyslete si, že vám tu vyprávím nějaké báchorky — ale tak nějak to vyplynulo z našeho hovoru.“

„A také z něho vyplývá,“ doplnila ho slečna Marplová, „že lidé jsou až neuvěřitelně důvěřiví, a věří všemu, co jim kdo napovídá.“

„Lituji, že jste to tak pochopila.“

„Konečně není divu,“ pokračovala slečna Marplová, „máme k tomu všichni sklony.“ Nato se najednou zcela rázně zeptala: „Kdo vám to všechno napovídal? Odkud znáte ty příběhy o manželkách,

kteře pomalu otravují své manžely drogami?“ — a pak ještě rázněji, dřívě než se vůbec zmohl na odpověď, dodala: „Ze to všechno máte od majora Palgrava?“

Jackson se na ni udiveně pođíval. „Nu — ano, často jsme o tom mluvili. Vyprávěl mi hodně o životě v Indii. Mnohé jsem pochopitelně znal už z dřívějška, ale on měl také v tomto směru bohaté znalosti a zkušenosti.“

„Major Palgrave žil zřejmě v domnění, že ví všechno o všem,“ řekla stroze slečna Marplová. „A často vyprávěl ledacos, ale každému jinak.“ Zamyšleně potřásla hlavou. „Myslím, že major Palgrave má toho hodně na svědomí.“

Z vedlejší místnosti sem dolehl nějaký zvuk. Slečna Marplová se rychle obrátila a vešla z koupelny do ložnice. V otevřených dveřích stála Lucky Dysonová.

„Já — ach! Nevěděla jsem, že jste zde, slečno Marplová.“

„Zdržela jsem se na chvíli v koupelně,“ odpověděla dáma s důstojným vzezřením tak typickým pro staré viktoriánské časy.

Jackson se v koupelně vesele ušklíbl. Viktoriánská ušlechtilost starých dam ho vždy nesmírně pobavila.

„Když dovolíte, vystřídám vás teď u Molly,“ řekla Lucky a pođívala se směrem k posteli. „Spí, vidíte?“ zeptala se.

„Asi ano,“ přikývla slečna Marplová. „Ale neobtěžujte se, má milá. Já tu zůstanu a vy se vraťte ke společnosti. Vlastně jsem si myslela, že jste odjela také na výlet?“

„Měla jsem v úmyslu,“ přikývla Lucky, „ale najednou mne tak prudce rozbolela hlava, že jsem v poslední chvíli odřekla. Napadlo mne, že bych tedy zde mohla třeba něčím pomoci.“

„To je od vás opravdu hezké,“ uznala slečna Marplová, „ale mně je tu docela dobře,“ — a energicky se i s pletením posadila do křesla vedle postele.

Lucky chvíli váhala, pak se však rozloučila a odešla. Slečna Marplová chvíli počkala, a když se nic nedělo, zvedla se a cupitala zase do koupelny. Bohužel — Jackson už byl pryč... Zřejmě odešel druhými dveřmi. Přistoupila k poličce a pozorně si prohlížela kelímky. Pak vzala ten, který předtím držel Jackson v ruce, a rychle jej strčila do kapsy.

22/ JINÝ MUŽ V POZADÍ?

Nebylo tak snadné přiblížit se nenápadně k doktoru Grahamovi a trochu si s ním popovídat, jak si slečna Marplová představovala. Přála si, aby jejich setkání bylo náhodné a nemusela se na něho obracet přímo. Nechtěla totiž, aby otázkám, které mu chtěla položit, přikládal mimořádný význam.

V této chvíli se o Molly staral zase Tim a byli spolu se starou dámou domluveni, že ona ho přijde vystřídat během podávání večere, neboť tu byl v jídelně nepostradatelný. Tvrdil sice, že by ji nerad obtěžoval, protože jak paní Dysonová, tak paní Hillingdonová jsou ochotny také se u Molly vystřídat. Ona však jeho námitky rozhodně odbyla odpovědí, že obě jsou ještě mladé ženy, které se rády baví, kdežto ona nemá co dělat. A co prý se večere týká, dala by přednost lehčímu jídlu o něco dříve, aby pak byla volná, a tak že to bude aspoň všem vyhovovat. Tim tedy souhlasil a znovu a znovu jí vřele děkoval za ochotu. Teď měla čas a nerozhodně se toulala kolem hotelu. Cestičky spojovaly různé bungalovy i ten, v kterém bydlel doktor Graham. Nevěděla však, jak má setkání s ním zařídit a uvažovala, co podnikne.

Hlavou jí probíhaly různé zmatené a odporující si nápady, a jestli slečna Marplová opravdu něco k smrti nenáviděla, tak to byl právě tento neurovnaný způsob myšlení. Podle jejího názoru se celý případ zpočátku dost jasně rozvíjel. Začal nešťastným repertoárem příběhů majora Palgrava spojeným s určitou indiskrétností, kterou zřejmě během čtyřadvaceti hodin korunovala jeho smrt. Až sem — by na tom nebylo nic nejasného.

Ale nato si byla nucena slečna Marplová přiznat, že dál už to bylo — jen nejasné. Ať vycházela z čehokoliv, všechno se jí nějak rozbíhalo. Jakmile si jednou připustila, že zde nemůže nejen nikomu věřit ani slovo, a také nikomu ani důvěřovat, ale že dokonce mnozí, které poznala, až nápadně se podobají některým osobám ze St Mary Meadu — byla v koncích.

V duchu byla naprosto přesvědčena, že bude další oběť následovat. Ano — někdo má být zavražděn. A nemohla se zbavit nejasného

pocitu, že by už měla vědět — kdo! Měla něco v podvědomí. Ale co to bylo? Něco snad z toho, co slyšela — viděla — nebo si všimla?

Bylo to něco — co jí někdo řekl v souvislosti s tím případem? Ale kdo? — Johana Prescottová? Ta však jí řekla mnoho věcí o mnoha lidech... Byly to klepy a pomluvy? Co jí vlastně Johana Prescottová říkala?

Vybavovala si osoby, o kterých mluvila... Gregory Dyson — Lucky... U Lucky se slečna Marplová zastavila. Díky své vrozené podezřívavosti byla přesvědčena, že Lucky měla prsty ve smrti první Dysonovy ženy. Ano — všechno tomu nasvědčovalo. Bylo by však možné, aby příští obětí, nad kterou se už teď tolik trápila — byl Gregory Dyson? Lucky měla v úmyslu zkusit své štěstí s jiným mužem! K tomu ovšem nepotřebovala jen svobodu, ale také asi peníze! A jako vdova po Dysonovi by dostala pěkné dědictví...

„Nic víc než samé domněnky —“ řekla si slečna Marplová. „Jsem hloupá — ano — vím, že jsem tupá. Pravda přece musí být docela prostá! Jen ji najít — jen si umět udělat pořádek v myšlenkách jako doma při úklidu, když se vyhazují zbytečné krámy — ano, tak je to... V tom je právě ten vtíp!“

„Ale hleďme! Tak vy si už povídáte sama pro sebe?“ vyrušil ji náhle pan Rafiel.

Leknutím sebou škubla. Vůbec ho nezpozorovala, když zavěšen do Ester Waltersové scházel po schůdcích verandy svého bungalovu.

„Opravdu jsem vás neviděla, pane Rafieli.“

„Zato jste pohybovala pusou... Jak dopadl ten váš naléhavý případ?“

„Je pořád naléhavý,“ odpověděla vážně slečna Marplová, „jenže já nejsem schopna vidět to, co už musí být naprosto jasné —“ vysvětlovala nešťastně.

„Nu, jsem rád, že se to tak zjednodušilo. — Dobrá tedy, jestli potřebujete mou pomoc, můžete s ní počítat.“

Obrátil hlavu k cestě, po které přicházel Jackson.

„Konečně že jdete! Kde se k čertu touláte? Člověk vás nikdy nemá po ruce, když vás potřebuje.“

„Promiňte, pane Rafieli,“ omlouval se Jackson. Nato obratně vsunul rameno pod paži starého muže.

„Mám vás zavést na terasu, pane?“

„Ne, do baru,“ odsekl pan Rafiel. „A vám, Ester, děkuji. Můžete se jít převléci do té vaší večerní róby a tak asi za půl hodiny ať jste za mnou na terase.“

A společně s Jacksonem se vydali k hotelu. Paní Waltersová klesla do křesla vedle slečny Marplové a jemně si začala třít rameno.

„Ani se nezdá, že by tolik vážil,“ postěžovala si, „ale vůbec necítím paži. A kde jste byla, slečno Marplová? Celé odpoledne jsem vás neviděla.“

„Byla jsem u Molly Kendalové,“ vysvětlovala stará dáma. „Už je jí opravdu mnohem lépe.“

„Hm, myslím si, že jí asi také mnoho nebylo,“ ušklíbala se paní Waltersová.

Slečna Marplová se na ni udiveně podívala. Ten ironický tón ji velmi překvapil.

„Tak vy myslíte — že snad její pokus o sebevraždu...“

„Myslím si, že o nějakém sebevražedném pokusu nemůže být ani řeči,“ usoudila rozhodně Ester Waltersová. „Ani na okamžik jsem nevěřila, že by si toho vzala tolik, aby se jí něco stalo. Také jsem přesvědčena, že i doktor Graham si je toho až příliš dobře vědom.“

„To, co jste naznačila, je velmi zajímavé — opravdu,“ řekla slečna Marplová. „A z čeho tak soudíte?“

„Nu — vím to. V tomto případě skoro jistě. Něco takového není přece nic zvláštního a stává se to často. Je to jeden ze způsobů, jak na sebe upoutat pozornost, nemyslíte?“ vysvětlovala Ester Waltersová.

„Něco jako — ‚Však budete litovat, až umřu!‘?“ zacitovala dramatickým hlasem stará dáma.

„Ano — tak nějak,“ souhlasila Ester. „Ačkoliv v tomto případě to nebyl zrovna ten pravý účel. Něco takového obvykle udělá žena, o kterou manžel příliš nestojí, a zato ona ho zas strašně miluje, rozumíte?“

„Takže vy tedy nejste podle všeho přesvědčena, že Molly Kendalová svého manžela příliš miluje, vidíte?“

„Nu,“ zaváhala Ester. „Vy jste?“

Slečna Marplová se zamyslela. „Já jsem se to více méně domnívala,“ řekla konečně. Na chvíli se opět odmlčela, a pak dodala: „Mohla jsem se pochopitelně mýlit.“

Ester se suše zasmála.

„Abych pravdu řekla, něco jsem se o ní dozvěděla. Znam už ten celý její případ.“

„Od koho? Od slečny Prescottové?“

„Ach,“ mávla rukou Ester. „To ví kdekdo! Je v tom jiný muž... Někdo, koho šíleně milovala... Její rodina se té známosti zarputile postavila na odpor.“

„Ano,“ přikývla slečna Marplová. „Také jsem to slyšela.“

„A pak si vzala Tima! Snad ho měla dokonce i svým způsobem ráda, ale ten druhý se jí dosud nevzdal. Už mne kolikrát napadlo, jestli dokonce nepřišel za ní až sem.“

„Myslíte? Ale kdo by to mohl být?“

„O tom nemám ani potuchy,“ odpověděla Ester. „Dovedu si však představit, že by si v takovém případě dali určitě pořádný pozor, aby se neprozradili.“

„A vy opravdu máte dojem, že o toho druhého muže stojí?“

Ester pokrčila rameny. „Podle toho, co jsem slyšela, bych řekla, že v něm nic dobrého není,“ vysvětlovala. „Ale jsou už takoví muži, kteří si ženskou dovedou omotat kolem prstu, a je s ní pak konec.“

„A nedozvěděla jste se také, co je to za člověka — co provedl — a tak... Prostě něco bližšího?“

„Ne,“ zavrtěla Ester hlavou. „Lidé se všelicos dohadují, ale podle toho nemůžete soudit. Třeba je to ženatý člověk a možná, že právě proto se její rodina proti tomu tak postavila. Nebo je to opravdu nějaký darebák — snad pije — snad vede i nezákonný život — to nevím. Ona ho má však pořád ráda — to jedině vím určitě.“

„Vy sama jste snad něco viděla nebo slyšela?“ odvážila se slečna Marplová otázky.

„Mohu vás ujistit, že vím, co říkám,“ odpověděla Ester a její hlas zněl náhle podrážděně a nepřátelsky.

„A myslíte, že ty vraždy...“ začala zase slečna Marplová.

„Prosím vás, nechtěla byste už konečně s těmi vraždami dát pokoj?“ vyhrkla Ester. „Vždyť už jste popletla hlavu i panu Rafielovi!

Nemůžete s tím už opravdu přestat? Přece si nemyslíte, že byste snad někdy na něco sama přišla? Kdepak — na nic víc nepřijdete — tím jsem si jista.“

Slečna Marplová se na ni podívala.

„Vy jste přesvědčena, že o tom něco víte, nemám pravdu?“

„Myslím, že ano. Aspoň o tom nepochybuji.“

„Neměla byste pak v tom případě říci to, co víte? Neměla byste s tím něco podniknout?“

„A proč? Proč bych něco takového dělala? Co by z toho kdo měl? Nic bych nikomu nedokázala... A stejně — co by se stalo? Dnes se z toho lidé dostanou celkem snadno. U soudu se nakonec prohlásí, že někdo nebyl odpovědný za své činy. — Inu, vždyť podobné případy jistě znáte. Odsedí si pár let vězení, a pak ho pustí zdravého jako rybu.“

„Ale uvažte jen, že když neřeknete vše, co víte, může být zavražděn někdo další! Může následovat další oběť!“

Ester však rozhodně potřásla hlavou.

„Kdepak! To už se stát nemůže.“

„Tím si přece nemůžete být jista!“

„Ale ano — jsem si tím jista. A každopádně nechápu, kdo...“

Zmlkla a zamračila se. „A stejně — snad je to opravdu — v takovém případě — snížená odpovědnost,“ pokračovala bez nějaké souvislosti. „Snad, když člověk není duševně zdrav — opravdu se tomu nemůže ubránit... Ach, já tomu nerozumím. A vůbec, nejlépe by udělala, kdyby si sebrala svých pět švestek a s tím chlapem odešla, ať je to kdo je to. Všichni bychom si oddechli a brzy na vše zapomněli.“

Pohlédla na hodinky a rychle se zvedla.

„Musím už běžet. Je nejvyšší čas převléknout se k večeri.“

Slečna Marplová zůstala ještě sedět a dívala se za ní. Vždy ji uvádělo do rozpaků, když mluvil někdo o druhém jen v osobních zájmech... A prosím! Jemná dáma jako Ester Waltersová takovým označením jen plýtvala. Byla snad z nějakého důvodu opravdu přesvědčena, že za smrt majora Palgrava a Viktorie je odpovědná — žena? Ano, vypadalo to tak. A stará dáma se znovu zamyslela...

„Ale, slečno Marplová, co vy tu jen tak sedíte a ani nepřetete?“

Byl to doktor Graham, kterého tak dlouho a marně hledala. A tady ho najednou měla a dokonce docela ochotného si přisednout a trochu si popovídat. Určitě se dlouho nezdrží — napadlo slečnu Marplovou — protože se bude muset také převléci k večeri. Obyčejně totiž večeřival mezi prvními hosty. A tak mu bez odkladu začala vyprávět, jak dnešní den strávila u postele Molly Kendalové.

„Člověk by ani nevěřil, že se tak rychle zotaví,“ podivila se na konec.

„Nu, to zas tak nic divného není,“ řekl doktor Graham. „Jak víte, nevzala si toho tolik.“

„Ach tak! Ale já jsem slyšela, že snědla asi polovinu lahvičky.“

Doktor Graham se shovívavě usmál.

„Ne — jsem přesvědčen, že toho tolik nebylo. Spíše se domnívám, že je snad měla v úmyslu všechny spolknout, ale pak jich pravděpodobně velkou část někam vyhodila. To máte totiž tak... I když jsou lidé někdy schopni spáchat sebevraždu, často si to ve skutečnosti nepřejí... Obyčejně se varují požití smrtelnou dávku a podle mého názoru si to neuvědomují. Zřejmě se tu uplatní určitý pud sebezáchovy.“

„A může to někdo udělat jen tak na oko? Myslím jako — aby někdo uvěřil...“ zeptala se slečna Marplová.

„Ano — rozumím vám. Inu — také je to možné,“ přikývl doktor Graham.

„Kdyby se například s Timem pohádala?“

„Ach, ti se nehádají, rozumíte. Ti se podle všeho mají příliš rádi, ačkoliv se to také může někdy stát... Teď však je už určitě v naprostém pořádku. Mohla by klidně vstát a jít po své práci... Ale nakonec — snad bude přece lépe, když ještě zůstane nějaký den v klidu.“

Zvedl se, s úsměvem se s ní rozloučil a odešel k hotelu. Slečna Marplová zůstala sedět na místě a seděla tam dokonce ještě hezky dlouho.

Zase jí různé myšlenky putovaly hlavou... Kniha pod matracemi v posteli — Molly, předstírající spánek —

Vzpomínala i na to, co jí řekla slečna Prescottová a potom Ester Waltersová...

A pak se vrátila k úplnému začátku toho všeho — k osobě majora Palgrava —

V myšlenkách se stále s něčím potýkala. Souviselo to s majorem Palgravem —

Kdyby na to něco přišla...

23/ POSLEDNÍ DEN...

„Poslední den byla tma — Budiž světlo...“ mumlala si slečna Marplová.

Nato se v křesle prudce napřímila, jako by nevěděla, kde je... Zase si zdřímla! To už bylo přímo neuvěřitelné! Kapela přece vyhrávala až to řinčelo, jak jen může při takovém rámusu někdo usnout...? Nevídané! Usoudila, že si už tady začíná pomalu zvykat. Co to zas jen drmolila, než usnula? Nějaký biblický citát — ale říkala jej špatně. Jakýpak poslední den? První den — tak to bylo správně. A dnes přece nebyl první den — a pravděpodobně také ani ne poslední...

Opět se narovнала v ramenou. Je jisté, že byla nesmírně unavena. Trpěla úzkostí a skoro až hanbou, že je ve všem tak bezmocná... Znovu si s nepříjemným pocitem vzpomněla na podivně vychytralý pohled, který na ni Molly vrhla zpod přivřených víček. Co se tomu děvčeti v hlavě děje? Lítostivě si vzpomínala, jak to zpočátku vypadalo úplně jinak... Tim Kendal s Molly budili dojem šťastného manželského páru, Hillingdonovi vypadali jako příjemní manželé — uhlazeného chování — prostě sympatičtí lidé. I ten veselý, výstřední Greg Dyson se svou rozpustilou Lucky — která měla na jednu otázku sto odpovědí — ze všeho se radovali a užívali života... Vždyť celá ta čtveřice se výborně doplňovala! Pak se jí v duchu začali vybavovat další členové zdejší společnosti. Bodrý a laskavý kanovník Prescott, jeho sestra Johanka Prescottová, někdy sice poněkud zatrpklá, ale přece jen příjemná žena, která ráda klevetila, ale kterápak ženská by ne...? Každá přece musí vědět, co se kolem děje, a umět si dát dvě a dvě dohromady, a když je to pak jen trochu možné, udělat z toho hned pět! Takové jsou však celkem neškodné. Ačkoliv jejich jazyku nikdy nikdo neujde, dovedou být zas na druhé straně velmi ochotné a laskavé, když někdo opravdu potřebuje pomoci. Nu a co se týče pana Rafiela — musela uznat, že to byl velmi osobitý charakterní muž, na kterého člověk za žádných okolností nikdy nezapomene. A jak tak na něho myslela, napadlo starou dámu ještě něco jiného.

Často o sobě tvrdil, že lékaři už nad ním kolikrát udělali kříž. S náhlou lítostí si uvědomila, že tentokrát jim asi jejich předpovědi vyjdou... A pan Rafiel dobře věděl, že jeho dny jsou sečteny...

Slečna Marplová se náhle zarazila.

Když to o sobě tak dobře věděl, nebylo pravděpodobné, že by mohl něco provést?

Ano — to mohlo být důležité!

Co jí to tehdy říkal? Najednou si vzpomněla, že mluvil nápadně hlasitě, a také s nápadným důrazem. Slečna Marplová byla velmi citlivá na intonaci lidského hlasu a neušly jí ani sebemenší změny v jeho zabarvení. Z dlouholeté zkušenosti vyzorovala, že lidé tak často bezděčně prozrazovali své skryté emoce a ona už měla ve zvyku tímto způsobem lidem naslouchat!

Ano — uvědomila si, že pan Rafiel jí říkal něco, co byla lež!

Slečna Marplová se rozhlédla. Večerní vánek sem zanášel jemnou vůni exotických květů. Na stolech svítily lampy a zvyšovaly půvaby žen v krásných toaletách. Evelyn se procházela v tmavomodrých šatech s bílými květy a Lucky se zas vznešeně pohybovala v úzké bílé róbě, od které se překrásně odrážely její zářivě zlaté vlasy. Každý dnes vypadal šťastně a spokojeně, dokonce i Tim Kendal se usmíval.

„Ani nevíte, jak jsem vám za všechno vděčný,“ zastavil se u jejího stolu a mile se na ni podíval. „Molly je teď už prakticky v pořádku. Lékař říkal, že zítra může vstát.“

„To jsem ráda,“ řekla slečna Marplová a snažila se mu úsměvem oplatit jeho projevy díků. Náhle si však uvědomila, že i usmívání jí dnes dělá potíže. Bezpochyby byla velmi unavena — strašně unavena...

Vstala a pomalu se vydala ke svému bungalovu. Raději by sice dala přednost pokračování ve svých úvahách, problémech a vzpomínkách. Vzpomínala by na to, co kdo řekl, jak se přitom tvářil a shrnovala by jasná fakta. Ale bohužel — nešlo to. Už nemohla dál... Její jindy tak neúnavný duch se bouřil a jednoznačně velel: Spát! Musíš se vyspat! Okamžitě jdi na kutě, Jane!

Slečna Marplová se tedy poslušně svlékla, vlezla do postele, přečetla pár řádek z knihy Tomáše Kempenského, kterou měla stále

na nočním stolku, a pak zhasla světlo. Potmě se ještě pomodlila a než jí spánek sklížil víčka, zašeptala: „Člověk na všechno sám nestačí. Potřebuje pomoc —“ a toužebně dodala: „Snad už se dnes v noci nic nestane...“

II

V noci se však zcela náhle probudila a posadila se v posteli. Rozsvítila noční lampičku a podívala se na hodiny. Byly dvě v noci... Hleďme — dvě hodiny v noci a venku se něco děje. Vstala, oblékla si župan a nazula trepky. Hlavu si pak zabalila do vlněné šály a vyšla ven... Viděla plno lidí pobíhat sem a tam s baterkami a dokonce poznala mezi nimi i kanovníka Prescottta.

„Co se stalo?“ zvolala a rozběhla se za ním.

„Ach, to jste vy, slečno Marplová? Představte si — paní Kendallová se ztratila. Její manžel se v noci probudil a zjistil, že je postel prázdná. Zřejmě si někam sama vyšla a teď ji všichni hledáme.“

Kanovník spěchal dál a slečna Marplová ho pomaleji následovala. Kam mohla Molly jít? A proč? Udělala to snad úmyslně? Měla už předem v úmyslu prchnout, jakmile ji přestanou hlídat a její manžel pevně usne? Teď to připadalo slečně Marplové docela pravděpodobné. Ale proč? Jaký měla důvod? Byl za tím vším opravdu jiný muž? Vzpomněla si na rozhodné tvrzení Ester Waltersové... Ale kdo tím mužem mohl být? Nebo to mělo ještě jinou — třeba mnohem horší příčinu?

Stará dáma se snažila rychleji pokračovat v chůzi. Občas se však rozhlédla kolem a sem tam nahlédla pod křoví. V tom zaslechla vzdálený výkřik:

„Sem — tímto směrem...“

Křik přicházel z velké vzdálenosti, odněkud z míst, kde končily pozemky patřící k objektu hotelu. Vzpomněla si, že se v těchto končinách vlévá do moře malá říčka — a rázným krokem se vydala tím směrem.

Lidí, kteří hledali Molly, nebylo ve skutečnosti tolik, jak se nejprve domnívala, a většina jich asi klidně spala ve svých bungalovech. Na břehu říčky vlévající se do moře postávalo několik osob. Vtom

někdo proběhl kolem ní a málem ji porazil. Byl to Tim... Vzápětí se jasnou nocí rozlehl jeho zoufalý výkřik:

„Molly! Proboha — Molly!“

Slečna Marplová se v zápětí připojila k nevelké skupině, v které rozpoznala jednoho kubánského číšníka, Evelynu Hillingdonovou a asi dvě domorodé dívky. Všichni se rozestoupili, když k nim Tim doběhl. Slečna Marplová k nim dorazila právě v tom okamžiku, kdy se Tim naklonil nad vodu.

„Molly...“ zasténal a zhroutil se na kolena. Slečna Marplová zřetelně viděla celé tělo dívky, která tam nehybně ležela s tváří ponořenou pod hladinou vody. Její vlasy se v bohatých pramenech rozprostíraly přes bledě zelenou vyšívanou šálu halící její ramena. Hučící a šumící říčka dodávala celému výjevu ráz scény z Hamleta, ve které Molly sehrála úlohu mrtvé Ofélie...

V okamžiku, kdy Tim vztáhl obě ruce, aby se chopil jejího těla, duchapřítomná slečna Marplová se rázem ujala situace.

„Nehýbejte s ní, pane Kendale — nesmí se s ní pohnout, rozumíte!“ řekla jasným a rozhodným hlasem.

Tim se k ní obrátil jako smyslů zbavený: „Ale — já musím — je to Molly... Musím —“

Evelyna Hillingdonová ho jemně uchopila za rameno.

„Je mrtvá, Time... Přišli jsme pozdě...“

„Mrtvá?“ opakoval nedůvěřivě Tim. „Mrtvá —? Myslíte, že se utopila?“

„Ano — vypadá to tak...“

„Ale proč?“ — a bolestný výkřik vydral se mladému muži z prsou. „Proč? Byla přece dnes tak šťastná... Dělala plány do budoucna... Proč by ji zas napadla ta strašná myšlenka na smrt? Proč se v noci vykradla jako zloděj a běžela až sem, aby skoncovala se svým životem...! Copak byla tak zoufalá a nešťastná — tak malomyslná? Ach, proč se mi nesvěřila!“

„Nevím, můj milý,“ řekla Evelynu jemně. „Nevím...“

„Někdo by měl zavolat doktora Grahama,“ ozvala se energicky slečna Marplová, „a také by se měla zavolat policie.“

„Policie?“ vykřikl hořce Tim. „Co tu budou platni!“ — a zasmál se krátkým hysterickým smíchem.

„Policie musí ověřit, zda šlo o sebevraždu,“ odpověděla slečna Marplová.

Tim se vrávoravě postavil.

„Půjdu pro doktora Grahama,“ řekl tupě, „snad — by mohl — ještě — něco udělat...“

A potácivým krokem zamířil k hotelu.

Evelyna Hillingdonová se starou dámou zůstaly na chvíli stát bok po boku a strnule pohlížely na mrtvou dívku.

„Je příliš pozdě,“ zavrtěla Evelyna hlavou. „Je úplně chladná — určitě zde leží nejméně hodinu — snad déle... Ach, je to strašná tragédie! A ti dva vypadali vždy tak šťastně... Podle všeho nebyla zřejmě duševně v pořádku.“

„Asi se mýlíte,“ ozvala se slečna Marplová. „Myslím, že duševně byla úplně v pořádku.“

Evelyna na ni překvapeně pohlédla.

„Co tím míníte?“ zeptala se nejistě.

Ale dřív, než se jí dostalo odpovědi, vyšel měsíc, který až dosud částečně zakrýval oblaka, a rozzářil se naplno. Jeho stříbrné paprsky dopadly na dívčiny uvolněné vlasy...

Slečna Marplová náhle vykřikla... Sehnula se a na něco upřeně hleděla. Pak vztáhla ruku a dotkla se jemně prsty praménku zlatých vlasů... Nato se prudce obrátila k Evelyně Hillingdonové a její hlas zněl chraptivě a cize...

„Myslím, že bychom se na ni měly přece jen lépe podívat,“ řekla.

Evelyna Hillingdonová na ni vyjeveně hleděla.

„Ale sama jste řekla Timovi, že se nesmíme ničeho dotýkat!“

„Vím — ale to ještě nesvítil tak měsíc — a neviděla jsem —“

Znovu se sehnula a její prst zamířil k hlavě mrtvé — na místo, kde se vlasy dělily v pěšinku a bylo vidět jejich kořínky...

„Lucky!“ vykřikla Evelyna.

A za chvíli jakoby ze snu opakovala:

„Ne Molly... ale Lucky —“

Slečna Marplová přikývla. „Ano — vlasy mají obě stejné skoro k nerozeznání — ale její jsou pochopitelně u kořínků tmavší... Odbarvovala si je.“

„A co ta šála? Ta přece patří Molly!“

„Slyšela jsem, jak říkala, že si právě takovou koupí, protože se jí líbila... A také si ji zřejmě koupila, vysvětlovala slečna Marplová.

„A ta nás — zmýlila...“ přikývla Evelyn.

Náhle se zarazila, když se její oči setkaly se zkoumavým pohledem staré dámy. Jako zdálky slyšela její slova:

„Někdo by to měl oznámit jejímu manželovi.“

Chvíli mlčela, než se odhodlala k odpovědi:

„Dobrá — oznámím mu to sama...“

Nato se kvapně obrátila a zmizela mezi stromovým palem...

Slečna Marplová zůstala chvíli nehnutě stát, pak mírně natočila hlavu a řekla:

„Jste to vy, plukovníku Hillingdone?“

Edvard Hillingdon vystoupil z řady stromů a přistoupil k ní.

„Jak jste poznala, že jsem zde?“

„Podle stínu vaší postavy,“ vysvětlila mu slečna Marplová.

Oba stáli chvíli tiše.

Pak — ale jakoby spíše pro sebe — řekl:

„Tak nakonec ji přece jen její příslovečné štěstí opustilo...“

„Vy jste zřejmě rád, že je mrtvá, vidíte?“

„Divíte se? — Nu — nemohu to popřít. Ano — jsem rád, že je mrtvá...“

„Smrt často vyřeší různé problémy —“

Edvard Hillingdon k ní pomalu otočil hlavu. Dívala se mu klidně a pevně do očí.

„Jestli si myslíte —“ a prudce k ní přikročil. Jeho hlas zněl náhle hrozivě...

„Za okamžik se vrátí vaše paní s panem Dysonem nebo pan Kendal s doktorem Grahamem,“ upozornila ho klidně.

Edvard Hillingdon jako by ochabl. Otočil se a díval se upřeně na mrtvou ženu.

A zatím slečna Marplová tiše odešla... Ale její kroky se cestou stále a stále zrychlovaly. —

Ještě než přišla ke svému bungalovu — se náhle zastavila. Ano — právě zde — na tomto místě hovořila tehdy s majorem Palgravem.

Tady se tenkrát přehraboval v peněžence, aby jí ukázal podobenku vraha...

Vybavila si přesně, jak zvedl od fotografie hlavu a náhle v obličejí zrudl... „Takový ošklivec,“ prohlásila o něm señore de Caspearo. „Měl ďáblovu oko.“

Ďáblovu oko... Oko...Ok o !

24/ NEMESIS

Ať už byl oné noci venku jakýkoliv poplach a rámus — pan Rafiel nic neslyšel.

Tvrdě spal ve své posteli a jeho nosní dírky se zachvívaly pravidelným chrápáním. Vtom ho někdo uchopil za obě ramena a prudce jím zatřásl.

„Eh — co je? Co to má k čertu znamenat?“

„To jsem já,“ vyhrkla slečna Marplová, která tentokrát upustila od svého obvyklého bontonu. „Měla bych se vám představit jako... Řekové pro to mají správný výraz — Nemesis! Říká se jí tak, vidíte?“

Pan Rafiel se nadzvedl v poduškách, pokud mu to jeho zdravotní stav vůbec dovoľoval, a udiveně se na ni díval. Stála tam odhodlaně v dopadajícím měsíčním světle, s hlavou zabalenou do růžové šály z nadýchané vlny a podobala se postavě zmíněné bohyně tak málo, jak jen si bylo možno představit.

„Tak vy chcete být Nemesis, že?“ řekl pan Rafiel po malé úvaze.

„Doufám, že jí budu — ovšem, když mi pomůžete.“

„Prosím vás, byla byste tak laskavá a vysvětlila mně, o čem teď uprostřed noci vůbec mluvíte?“

„Myslím, že na to není čas. Ted' musím rychle jednat — hodně rychle jednat! Byla jsem pitomá — načisto pitomá. Hned od samého začátku jsem mohla vědět, o co jde... Bylo to docela jednoduché...“

„Co bylo jednoduché? O čem to vlastně mluvíte?“

„Ani netušíte, co jste zaspal,“ řekla slečna Marplová. „Našla se mrtvola... Nejprve jsme mysleli, že je to tělo Molly Kendalové — ale spletli jsme se. Byla to Lucky Dysonová — utopená v řece.“

„Tak tedy Lucky!“ podivil se pan Rafiel. „A utopená, říkáte? V tom potoce? A to se utopila sama, nebo se o to někdo zasloužil?“

„Někdo ji utopil,“ odpověděla slečna Marplová.

„Ach tak — už rozumím. Aspoň si myslím, že rozumím... Proto jste říkala, že to bylo tak jednoduché, vidíte? Tak Gregory Dyson —! Nu, podle mého názoru byl vždy podezřelým číslo jedna — a také to

vyšlo. Myslela jste to tak, že? A teď se obáváte, že se mu podaří z toho vyklouznout, není-liž pravda?“

Slečna Marplová zhluboka nadechla.

„Pane Rafieli, musíte mi věřit! Teď je na nás, abychom zabránili další vraždě.“

„Jestli jsem vám však dobře rozuměl, tak už ji právě někdo spáchal?“

„Ano — ale ta vražda byla spáchána omylem. Další může následovat každým okamžikem. Nesmíme ztrácet čas... Musíme se přičinit, aby se to nestalo... Musíme okamžitě vyrazit!“

„Vám se to řekne, okamžitě vyrazit?“ zabručel pan Rafiel. „My — říkáte? Co si vlastně myslíte? Co já mohu dělat? Vždyť já se bez cizí pomoci ani nepohnu! Jak chcete se mnou někomu zabránit, aby spáchal vraždu, to nechápu. Já jsem přece starý mrzák a vám je bezmála sto let!“

„Měla jsem na mysli Jacksona,“ přiznala slečna Marplová. „Jackson přece udělá to, co mu přikážete, nebo snad ne?“

„Ale jistě — o tom nepochybujte,“ přikývl pan Rafiel, „zvlášť když mu naznačím, že se mu to bude rentovat. To jste tedy po mně chtěla, vidíte?“

„Ano... Řekněte mu, prosím vás, aby hned šel se mnou a požádejte ho také, aby udělal všechno, co mu přikážu.“

Pan Rafiel se na ni chvíli zamyšleně díval.

„Platí,“ řekl konečně. „Počítám, že je to jedna z nejriskantnějších investic v mém životě. Nu — nebylo by to poprvé... Jackson? — zvolal zvýšeným hlasem a současně uchopil elektrický zvonek, který ležel vedle jeho ruky a stiskl knoflík.

Asi během třiceti vteřin se Jackson objevil na prahu dveří sousedního pokoje.

„Volal jste mne, pane? Stalo se něco?“

Zarazil se, když spatřil slečnu Marplovou.

„Tak, Jacksone — a teď uděláte, co vám řeknu! Půjдете s touto dámou tam, kam vás zavede a uděláte přesně to, co vám nařídí. Každého jejího rozkazu bezpodmínečně uposlechnete! Je vám to jasné?“

„Já —“

„Je vám to jasné?“

„Ano, pane.“

„A až to všechno uděláte,“ dodal pan Rafiel, „odměním se vám. Nechci to pochopitelně zadarmo.“

„Děkuji, pane.“

„Tak pojďte, Jacksone,“ naléhala netrpělivě slečna Marplová a přes rameno zvolala ještě na pana Rafiela. „Po cestě řekneme paní Waltersové, aby k vám přišla... Mohla by vám pomoci z postele a přivést vás za námi.“

„Ale kam mne má přivést?“

„K bungalovu Kendalových,“ odpověděla slečna Marplová. „Myslím, že se tam Molly vrátí.“

II

Molly přicházela cestou od pobřeží. Upřeně hleděla před sebe a zdálo se, jako by chvílemi vzlykala...

Vyšla po schůdcích na verandu, na chvíli se zastavila — pak lehce strčila do přivřeného francouzského okna a vešla do ložnice. Světla byla sice rozžata, ale v místnosti nikdo nebyl. Přešla pokoj a usedla na postel. Seděla tak několik minut a znovu a znovu si přejížděla rukou čelo a mračila se.

Pak se kradmo rozhlédla a ruka jí vklouzla pod matraci. Vytáhla knihu a se soustředěným výrazem začala v ní listovat. Když našla to, co chtěla, dala se do čtení.

Zvenku sem dolehl zvuk spěšných kroků. Zvedla hlavu a s provinilým výrazem strčila ruku za záda. Sotva dechu popadaje vrazil dovnitř Tim Kendal, a když ji spatřil, hlasitě vydechl úlevou. „Díky Bohu! Kde jsi byla, Molly? Kdybys věděla, co jsem se tě nahledal!“

„Šla jsem směrem k potoku...“

„Ty jsi byla u —“ zarazil se.

„Ano... Šla jsem k potoku, ale nemohla jsem tam zůstat — nemohla! Nějaká žena ležela u břehu s hlavou ve vodě — a byla mrtvá...“

„A Molly, já jsem byl přesvědčen, že jsi to ty. — Právě před chvílí jsem se dozvěděl, že je to — Lucky...“

„Time — já jsem ji nezabila — opravdu jsem ji nezabila, věř mi! Jsem si tím jista, že ne...! Přece bych o tom musela vědět, kdybych něco takového udělala, nemyslíš?“

Tim těžce dosedl na druhý konec postele.

„Víš jistě, že jsi to neudělala? — Ale ne! Samozřejmě, že jsi to neudělala!“ Poslední slovo skoro vykřikl. „Nezačíněj zase s takovými nápady, Molly! Lucky se sama utopila — sama! Rozumíš? Hillingdon s ní skoncoval, a tak si to vzala do hlavy —“

„To by Lucky neudělala —“ zavrtěla Molly hlavou, „nikdy by nic takového neudělala... Ale já jsem ji nezabila — přísahám, že ne!“

„Miláčku — uklidni se — samozřejmě, že jsi ji nezabila.“ Ovinul jemně své paže kolem jejích ramen, ale ona se mu prudce vyškubla.

„Nenávidím to zde! Mělo tu být všude jen slunce... Všichni říkali, že tu stále svítí slunce... Ale to byla lež! Místo slunce je tu stín — velký černý stín...! A já jsem v něm — a nemohu se z něj dostat...!“

Její hlas se zvedal až k pronikavému, hysterickému křiku.

„Tiše — Molly! Proboha — tiše!“

Vešel do koupelny a vrátil se se sklenicí v ruce.

„Tak — a hezky to vypij! Uklidní tě to.“

„Já — já nic pít nemohu... Zuby mi úplně drkotají —“

„Ale ano, jen to zkus, miláčku. Sedni si — sem hezky na postel —“ Objal ji paží a přiblížil sklenici k jejím rtům. „Tak vidíš, že to půjde — a teď to vypij...!“

V okně se ozval něčí hlas.

„Jacksoně,“ řekla slečna Marplová jasně a zřetelně. „Jděte do toho! Vemte mu tu sklenici a pevně ji držte! A dávejte si pozor! Je to silný chlapík a může se zatraceně rozzuřit.“

Jackson se vyznačoval určitými charakteristickými vlastnostmi... Byl vycvičený k tomu, aby poslouchal rozkazy. A kromě toho byl také mužem, který miloval peníze — a ty mu také jeho pán slíbil, protože jeho pán byl někdo — těšil se účtě a vážnosti. Dále se Jackson vyznačoval fyzickou zdatností, o čemž svědčila jeho mimořádně

vyvinutá muskulatura, udržovaná neustálým cvičením ve výborné kondici. Neptal se, proč má něco udělat, ale udělal to.

Jako blesk skočil do pokoje. Jedna jeho ruka pevně uchopila sklenici, kterou Tim přidržoval Molly u úst a druhá se pevně ovinula kolem Tima. Bolestným zmáčknutím Timova zápěstí se zmocnil sklenice. Tim sebou prudce a vztekle škubl, ale Jackson ho pevně držel.

„Ksaku — pusťte mne! Pusťte mne! Zbláznil jste se? Co to vyvádíte?“

A začal se zuřivě bránit.

„Držte ho, Jacksone!“ volala slečna Marplová.

„Copak se stalo? Co se tu děje?“

Podpírán Ester Waltersovou vstupoval francouzským oknem i pan Rafiel.

„Ještě se ptejte, co se tu děje?“ obořil se na něho Tim. „Ten váš sluha se zbláznil — vyvádí jako šílený — to se tu děje! Řekněte mu, ať mne pustí!“

„Ne,“ ozvala se rozhodně slečna Marplová.

„Tak promluv, Nemesis!“ obrátil se na ni pan Rafiel. „Musíte nám přece podat nějaké vysvětlení!“

„Byla jsem jak pytle praštěná,“ řekla slečna Marplová na vysvětlenou, „ale teď už mne to přešlo! Vsadím svou nesmrtelnou duši na to, že až bude obsah sklenice, který chtěl dát své ženě vypít, podroben analýze — najdou tam smrtelnou dávku nějakého jedu. Zase stará stejná šablona, rozumíte — stejná šablona jako v tom příběhu majora Palgrava. Manželka trpí depresemi, pokusí se o sebevraždu a milující manžel ji včas zachrání. Ale když se to stane podruhé — tak už ji nezachrání nikdo! Ano — docela jedno a totéž! Major Palgrave mi stejný příběh vyprávěl a chtěl mi ukázat jistou podoběnku. Když však zvedl hlavu, viděl —“

„Přes vaše pravé rameno,“ skočil jí do řeči pan Rafiel...

„Ne!“ prohlásila slečna Marplová a zavrtěla hlavou. „Přes mé pravé rameno nic neviděl!“

„Co to zas povídáte? Přece jste mi sama řekla...?“

„Ano — řekla jsem vám to špatně. Mýlila jsem se, byla jsem až neuvěřitelně hloupá. Zdálo se mně, že se major Palgrave dívá přes

mé pravé rameno — měla jsem dojem, že přímo upřeně hledí tím směrem... Ale on tam ve skutečnosti hledět nemohl, protože by se díval levým okem — a jeho levé oko bylo skleněné!“

„Ano — vzpomínám si — opravdu měl skleněné oko,“ souhlasil pan Rafiel. „Zapomněl jsem na to — nebral jsem to u něho už ani nijak v úvahu — zvykl jsem si tak na něho... Tak podle vašeho názoru tedy vůbec nic vidět nemohl?“

„Ale samozřejmě, že mohl — a také viděl!“ ujistila ho důrazně slečna Marplová. „Viděl velmi dobře, ale mohl se dívat jen jedním okem. A to oko — kterým tedy mohl něco vidět — bylo pravé! A tak — jak už jste jistě pochopili — musel se dívat na něco nebo na někoho nikoliv za mé pravé — ale za mé levé rameno.“

„A byl někdo za vámi po vaší levé straně?“

„Ano — byl,“ přisvědčila slečna Marplová. „Tim Kendal se svou paní seděli nedaleko nás u velkého keře ibišku a právě se zabývali účetnictvím. Když tedy major zvedl hlavu, jeho skleněné oko se sice upíralo za mé pravé rameno, ale ve skutečnosti opravdu viděl muže sedícího u keře ibišku se stejnou tvář — snad o něco starší — ale přece jen stejnou, jako byla ta na fotografii... A k tomu ještě také u keře ibišku... Tim Kendal vyslechl celý příběh, který major vyprávěl a uvědomil si, že ho major poznal. Pochopitelně se ho musel zbavit! A zrovna tak později i Viktorie, protože ho zřejmě viděla, když dával do pokoje majora Palgrava skleničku s pilulkami. Zpočátku jí na tom určitě nepřipadalo nic zvláštního, protože bylo docela přirozené, že při různých příležitostech chodíval Tim oprávněně do pokojů svých hostů. Třeba jim tam mohl přinést někdy něco, co zapomněli u stolu v jídelně. Ale po smrti majora Palgrava začala zřejmě přemýšlet o tom, co viděla, a také mu asi kladla nějaké otázky. Tím si zpečetila svůj osud... Ale pravá vražda — vražda připravovaná — vražda manželky — měla se stát až dnes! Jak vidíte, je to zcela zkušený — manžel—zabíječ.“

„Co to tady povídáte za nesmysly! Jak —“ vykřikl Tim Kendal, ale byl přerušen jiným výkřikem — daleko divočejším a zlostnějším...

Ester Waltersová náhle přestala podpírat pana Rafiela a vrhla se na Jacksona.

„Pusťte ho — tak ho přece pusťte! Není to pravda — ani slovo na tom není pravda! Time — Time, miláčku, vid' že to není pravda! Vždyť ty jsi nikdy nikoho nemohl zabít! Vím určitě, že jsi to neudělal! Za všechno může jen ta strašná ženská, s kterou ses oženil! Ona na tebe navykládala ty sprosté lži! Ale já vím, že na tom není ani slovo pravdivé — ani slovo! Věřím ti... Miluji tě a věřím ti! Přísahám, že nikdy neuvěřím jedinému křivému slovu proti tobě! Budu —“

Ale to už se Tim Kendal přestal definitivně ovládat.

„Hrome, ty zatracená děvko!“ zařval na ni vztekle, „drž hubu! Nemůžeš být zticha? Chceš, aby mne pověsili? Zmlkni — varuji tě! Nemůžeš už konečně zavřít tu svoji velkou šerednou hubu?!“

„Ubohé stvoření,“ poznamenal pan Rafiel skoro něžně. „Tak to tedy bylo?“

25/ OBRAZOTVORNOST

SLEČNY MARPLOVÉ

„Tak to tedy bylo?“ řekl znovu s údivem pan Rafiel.

Ale to už zase seděli spolu se slečnou Marplovou a důvěrně si povídali.

„Tak ona měla s Timem Kendalem poměr, vidíte?“

„Nu, to se zrovna tak nedá nazvat,“ odpověděla stydlivě stará dáma. „Podle mého názoru to bylo z její strany romantické poblouznění s nadějí na budoucí sňatek.“

„Cože! Tak vy si myslíte, že ona čekala na její smrt?“

„Ale to ne! Chudinka Ester Waltersová vůbec netušila, že Molly má zemřít! O tom jsem naprosto přesvědčena,“ vysvětlovala slečna Marplová. „Spíše asi uvěřila tomu, co jí Tim Kendal o Molly napovídal. Patrně jí vyprávěl, že Molly byla dříve zamilovaná do někoho jiného, který sem za ní přijel, a zase se s ní začal scházet. Zřejmě počítala s tím, že se Tim rozvede. Ze svého hlediska v tom nic špatného a neslušného neviděla. A pak — byla přece do něho hrozně zamilovaná, rozumíte.“

„Tomu bych se konečně nedivil. Ten chlapík měl pro ženy úžasné kouzlo... Ale co on na ní viděl — to nechápu. Vy to víte?“

„Lépe to jistě víte vy, pane Rafieli, vidíte?“

„Nu — ano. A představte si, domníval jsem se dokonce, že to byl ode mne výborný nápad! Ale jak vy jste se o tom dozvěděla?“

„Hm — dobrá. Myslím, že bych vám to při troše obrazotvornosti opravdu mohla vysvětlit, ačkoliv by bylo mnohem jednodušší, kdybyste mi to vysvětlil sám.“

„Ani mne nenapadne, abych vám něco povídal,“ durdil se starý pán. „Když jste tak chytrá, jen mi to hezky řekněte vy!“

„Tak se podívejte, pane Rafieli! Podle mého názoru nemůžete vyloučit, jak už jsem vám jednou naznačila, že ten váš Jackson míval občas ve zvyku strkat nos do vašich dokumentů.“

„To nemohu sice vyloučit,“ přiznal pan Rafiel, „ale zase na druhé straně bych nemohl tvrdit, že by mu to bylo k něčemu dobré. Na to jsem příliš opatrný.“

„Já se však domnívám,“ pokračovala slečna Marplová, „že si přečetl vaši poslední vůli.“

„Vidíte — to je možné! Ano — opravdu mám s sebou její kopii.“

„A vy jste mi tvrdil,“ prohlásila slečna Marplová zřetelně a jasně, „že jste ve své poslední vůli vůbec nic neodkázal paní Ester Waltersové. Tento fakt jste mi zvlášť zdůraznil, a zřejmě jste totéž zdůraznil i Jacksonovi. V jeho případě jste mluvil pravdu — o tom nepochybuji. Jemu jste opravdu nic neodkázal — ale odkázal jste peníze Ester Waltersové, ačkoliv jste si přál, aby jí tato okolnost zůstala utajena. Mám pravdu, že?“

„Ano — máte. Stejně však nechápu, jak jste na tohle přišla?“

„Prozradil jste se sám, jak jste to nápadně zdůrazňoval,“ odpověděla slečna Marplová. „Mám v tom už určité zkušenosti a poznám podle hlasu, když mi lidé lžou.“

„Vzdávám se,“ zvolal pan Rafiel. „Klobouk před vámi dolů! Opravdu jsem odkázal Ester Waltersové padesát tisíc liber. Chtěl jsem ji příjemně překvapit, až umřu... Když se to Tim Kendal dozvěděl, rozhodl se zbavit se své nynější ženy. Zřejmě ji hodlal uspat něčím na věky a oženit se s padesáti tisíci a Ester Waltersovou. Asi by s ní v příhodný čas zatočil podobně! Ale, jak on se ksakru dozvěděl, že má ty peníze dostat?“

„Pochopitelně od Jacksona,“ odpověděla slečna Marplová. „Přece ti dva se spolu velmi přátelili! K Jacksonovi se Tim Kendal choval výborně a myslím, že opravdu zpočátku ani neměl postranní úmysly. Jak si tak občas povídali, Jacksonovi mezi řečí zřejmě uklouzlo to, co nevěděla sama Ester Waltersová. Možná, že se to zrovna stalo, když se mu Jackson svěřil, jak by se s ní rád oženil, ale nedaří se mu získat její náklonnost! Tak se snad Tim dozvěděl, že zdědí úctyhodnou sumu peněz — ano, tak nějak si představuji, že k tomu asi došlo...“

„Ty vaše představy vám zřejmě pokaždé vyjdou...“ nestačil se divit pan Rafiel.

„Stejně však nedovedu pochopit, jak jsem přesto mohla být tak slepá a tupá,“ vrátila se k sebekritice slečna Marplová. „A jak nakonec vidíte — všechno do sebe krásně zapadalo. Tim Kendal byl nejen mužem zlotřilým, ale také chytrým. Zvláště se vyznal v rozšiřování různých řečí a pověstí. Myslím, že dobrá polovina všech drbů, které jsem zde slyšela, pocházela od něho. Sám zřejmě roznesl zprávu, že Molly byla před ním zamilovaná do muže špatné pověsti, který se k ní pochopitelně nehodil. Podle mého názoru však tím nežádoucím mladým mužem byl ve skutečnosti sám Tim Kendal, ačkoliv jako předchozí nápadník vystupoval pod jiným jménem. Její rodina se snad o něm něco doslechla — třeba zrovna něco z jeho podezřelé minulosti, a tak si zahrál na ohromně uraženého nápadníka a odmítl se rodině představit. Nato si asi s Molly vymysleli společný podfuk, který ona zřejmě pokládala za ohromnou legraci. Doma začala předstírat, že se pro něho trápí a zoufá si zármutkem nad ztracenou láskou. Zatím se objevuje na scéně pan Tim Kendal, ohání se jmény starých přátel rodiny a je přijímán jako ten pravý muž pro Molly, který jí pomohl vyhnat z hlavy toho předchozího darebáka. Myslím, že oba z toho měli opravdu velkou švandou. Ať už tak či onak — oženil se s ní. Za její peníze koupil tento podnik od předchozích majitelů, kteří měli v úmyslu vrátit se do Anglie. Dovedu si představit, že se mu zde Mollyiny peníze hezky rychle rozkutálely. A tu mu přišla do rány Ester Waltersová a s ní i naděje na získání dalších peněz.“

„Proč tedy neoddělal mne?“ zeptal se pan Rafiel.

Slečna Marplová si rozpačitě odkašlala.

„Nu — myslím si, že si chtěl nejprve zajistit Ester Waltersovou — a pak...“ Zarazila se a nevěděla, jak dál.

„— a pak by nemusel čekat dlouho, vidíte?“ dopověděl za ni pan Rafiel. „Konečně, pro něho by bylo mnohem výhodnější, kdybych umřel přirozenou smrtí. Jsem až příliš bohatý a smrt milionáře by se asi vyšetřovala mnohem pečlivěji než smrt manželky. Tak jste to myslela?“

„Ano — tak nějak —“ přikývla.

Po chvíli znovu živě pokračovala: „A uvažte, kolik lží o ní napovídal... Mnohým dokonce uvěřila i sama Molly, zvláště když jí ještě koupil tu knihu o duševních chorobách. Ona začínala přinej-

menším věřit, že má takzvané ‚slabší nervy‘, a on jí místo uklidňujících prášků dával všelijaké drogy, které vyvolávaly její bláznivé sny a halucinace. A víte vůbec, že na to přijel ten váš Jackson? Není to hloupý člověk! Zřejmě zpozoroval u Molly nějaké příznaky, které takové drogy způsobují. Také onoho dne, kdy jsem ho v jejich bungalovu překvapila, přišel s úmyslem prohlédnout si věci v koupelně. Zastihla jsem ho zrovna, když si prohlížel nějaký krém. K tomu nápadu ho asi přivedly ty staré příběhy o čarodějnicích, které se mazaly všelijakými mastmi obsahujícími belladonu. Velmi se o to zajímal a věděl, že belladona i v takovém denním krému může mít podobné účinky. A Molly měla přece úplná ‚okna‘ v paměti a vůbec nevěděla, co v které době dělala. V noci se jí pak zdálo, že lítá ve vzduchu. Není divu, že z toho byla vyděšena až hrůza! Měla přece všechny příznaky těžké duševní choroby! Ach ano — Jackson přišel na správnou stopu... A třeba ho na tu stopu přivedly příběhy majora Palgrava o ženách v Indii, které dlouhodobě podávaly podobné drogy svým manželům.“

„Ach, ten major Palgrave,“ zvolal pan Rafiel. „Zatracený chlap!“

„Přivodil si sám vlastní vraždu,“ řekla slečna Marplová, „a zavinil také vraždu té chudinky Viktorie. Ale vraha poznal — to se musí uznat!“

„Ale jak to, že jste si na jeho skleněné oko vzpomněla až nakonec?“ zeptal se zvědavě pan Rafiel.

„Na tu myšlenku mne uvedla seňora de Caspearo. Mluvila všelijaké nesmysly o jeho ošklivosti a tvrdila, že měl ďábelské oko. Pochopitelně jsem se ho zastala a vysvětlila jí, že měl skleněné oko, a za to chudák nemohl. Ona však se nedala přesvědčit a prohlásila, že lidé, kteří se dívají každým okem jinam, přinášejí vždy jen neštěstí. Pokládala jsem už za marné jí dále vysvětlovat, že když má někdo skleněné oko, pak pochopitelně šilhá. Později jsem si uvědomila, že jsem od někoho něco důležitého slyšela, ale pořád jsem si to nedovedla upřesnit. Všechno mi došlo až včera v noci, když byla nalezena Lucky... Najednou jsem přišla na to — co to něco bylo! A pak už jsem věděla, že nesmím ztrácet čas...“

„Nechápu však, jak se takovému Timovi mohlo stát, že zabil jinou ženskou!“

„Inu — nešťastnou náhodou! Představuji si, že postupoval asi podle následujícího plánu. Podařilo se mu už každého přesvědčit — včetně samotné Molly — že není duševně zdráva... V osudný večer jí dal jako obvykle místo uklidňujícího prášku přiměřenou dávku drogy a řekl jí, že si musí vzájemně vyjasnit všechny ty záhadné vraždy. Svěřil se jí také, že tuší, kdo je vrahem a prohlásil, že by ho mohl přistihnout při činu, kdyby mu ovšem pomohla. Pak si s ní smluvil dostaveníčko na určitém místě u potoka a měla vyjít nezávisle na něm, až všichni usnou.“

Molly tedy poslušně vyšla sama ven, ale otupená a omámená požítým jedem šla mnohem pomaleji, než Tim předpokládal. Ten tam jinou cestou dorazil dřív, a když uviděl ženskou postavu se zlatými vlasy a známou vyšívanou šálou, nepochyboval, že je to Molly. Zezadu k ní přiskočil, zacpal jí ústa a rychle jí strčil hlavu pod vodu, kde ji hezky dlouho přidržel.“

„Úžasný chlap! Ale poslouchajte, nebylo by bývalo mnohem jednodušší dát jí hned pořádnou dávku něčeho, aby se už neprobudila?“

„Samozřejmě, bylo by to jednodušší! Ale uvažte, že by tím mohl vzbudit podezření. Nesmíme zapomínat, že všechny podobné prostředky byly odstraněny z Mollyina dosahu. Kdyby se tedy zjistilo, že dostala čerstvou zásobu, kdo jiný by ji mohl nejpravděpodobněji opatřit, než její manžel! Je docela něco jiného, když se v záchvatu šílenství vytratí z domu a utopí se, zatímco její nevinný muž klidně spí...! Celá událost by se pak jevila jako ta nejromantičtější tragédie, a nikoho by pravděpodobně ani nenapadlo, že se neutopila sama! — A kromě toho,“ dodávala slečna Marplová, „vrahové obvykle dávají přednost složitějšímu způsobu vraždy před jednoduchým. Nevím proč — patří to zřejmě k jejich povahovým rysům. Ano — takový vrah si dá náležitě na svém díle záležet.“

„Nu — jak vidím, máte o vrazích podezřelé znalosti,“ neodpustil si pan Rafiel poznámku. „A myslíte si, že Tim Kendal nepoznal svůj omyl hned?“

Slečna Marplová zavrtěla hlavou.

„Ten se jí ani do obličeje nepodíval — a asi utíkal pryč, co mu nohy stačily. Pak počkal, snad tak hodinu, než udělal poplach a zorganizoval pátrací akci. Roli zoufalého manžela sehrál vynikajícím způsobem.“

„Ale proč se ksakru Lucky courala o půlnoci někde u potoka?“

Slečna Marplová zase kryla takticky své rozpaky jemným zakašláním.

„Je možné — myslím si, že — tam — nu, na někoho čekala.“

„Na Edvarda Hillingdona, vidíte?“

„Ale kdepak!“ odporovala stará dáma. „S tím už byl konec... Napadlo mne však, zda snad — třeba se mýlím — zda nečekala na vašeho Jacksona.“

„Prosím vás, proč by tam čekala na Jacksona?“ podivil se pan Rafiel.

Slečna Marplová stydlivě odvrátila hlavu... Nezůstala mu však dlužná odpověď.

„Nevšíml jste si — jak se na něho poslední dobu — vyzývavě dívala?“

Pan Rafiel hvízdal.

„Ach, náš starý sukničkář Jackson! Nu — na něho by to tak bylo podobné — máte pravdu,“ přikývl na souhlas a ušklíbl se. „Tima však z toho musela málem klepnout pepka, když zjistil, že oddělal jinou ženskou!“

„Ano — živě si dovedu představit, jak mu asi bylo... Musel z toho být celý pryč! Molly si živá a zdravá chodila po procházce a on se nemohl vzpamatovat z šoku. Jistě si v tom okamžiku uvědomil, že fáma, kterou roztrousil o duševním stavu své ženy, neobstojí ani na chvíli, dostane-li se do rukou psychiatrům. A kdyby tak ještě někomu řekla, že ji on sám vylákal na tu schůzku u potoka — jak by to s ním dopadlo? Zbývala mu jediná naděje — zbavit se Molly tak rychle, jak jen bylo možné. Měl výbornou příležitost, aby každý uvěřil, že Molly v záchvatu šílenství utopila Lucky a sama pak, zděšena svým činem, spáchala sebevraždu.“

„A právě v tom okamžiku,“ řekl pan Rafiel, „jste se rozhodla zahrát si na Nemesis, vidíte?“

Zvrátil se dozadu v křesle a otřásal se smíchem. „To byl zatraceně dobrý žert,“ volal rozpustile. „Kdybyste se jen viděla, jak jste tu noc vypadala v té nadýchané růžové vlně a říkala jste, že jste Nemesis! No ne — na to nikdy nezapomenu!“

DOSLOV

Nadešel čas, kdy slečna Marplová stála na letišti a čekala na letadlo. Přišla se s ní rozloučit celá řada lidí, ale někteří přece už chyběli. Hillingdonovi odcestovali o den dříve, Gregory Dyson odjel na jiný zdejší ostrov a říkalo se, že se točí kolem nějaké argentinské vdovy, a seňora de Caspearo také už byla doma někde v Jižní Americe.

I Molly se přišla se slečnou Marplovou rozloučit. Byla sice bleďá a hubená, ale z prvního otřesu se už vzpamatovala a chovala se statečně. Pan Rafiel jí navrhl jednoho ze svých lidí, pro kterého také okamžitě telegrafoval do Anglie, a tak teď s jeho pomocí vedla hotel dál.

„Práce vám svědčí, má milá,“ řekl jí. „Nemáte čas na přemýšlení a podnik je výnosný.“

„A nemyslíte, že ty vraždy...?“

„Nemyslím... Lidé mají dokonce vraždy rádi. Ovšem — když jsou vyřešené tak, jako ty zdejší,“ ujišťoval ji. „Jen tak dál a hlavu vzhůru, děvče! Neodsuzujte hned všechny muže proto, že jste narazila na jednoho lotra.“

„Mluvíte jako slečna Marplová,“ řekla Molly. „Ta mně také tvrdí, že jednoho dne přijede pan Pravý.“

Pan Rafiel se neubránil úšklebku nad romantickou představou staré dámy.

Tak kromě Molly a pana Rafiela se přišli se slečnou Marplovou rozloučit oba sourozenci Prescottovi a ovšem také Ester — Ester, která vypadala najednou starší a smutnější. Pan Rafiel se choval k ní teď s neobvyklou laskavostí. Jackson se také tlačil dopředu předstíraje, že dohlíží na zavazadla slečny Marplové. Byl poslední dobou samý úsměv a netajil se tím, že přišel k penězům.

Z oblohy sem dolehl hukot... Letadlo přistávalo. Tady nedělali tolik cavyků kolem cestování. Žádné takové — „Prosím, zaujměte svá místa na nástupišti 8 nebo linky 9“ a podobně. Člověk jednoduše a prostě vyšel na přistávací plochu z malého, květy obrostlého pavilonu.

„Tak sbohem, milá slečno Marplová,“ řekla Molly a políbila ji.

„Sbohem! A těšíme se na vaši návštěvu u nás v Anglii!“ tiskla jí vřele ruku slečna Prescottová.

„Velmi mne těšilo, že jsem se s vámi poznal,“ řekl kanovník. „I já vás k nám zvů co nejupřímněji.“

„Přeji vám vše nejlepší, madam,“ loučil se Jackson. „A nezapomeňte — kdybyste potřebovala masáž, jsem vám bezplatně k službám. Jen mi napište a domluvíme se.“

Jedině Ester Waltersová lehce odvrátila hlavu, když došlo na rozloučení. Slečna Marplová se jí nevnucovala — rozuměla jí. A pan Rafiel se loučil až nakonec. Uchopil její ruku do své...

„Ave Caesar, nos morituri te salutamus,“ řekl jemně.

„Obávám se,“ potřásla hlavou slečna Marplová, „že latině příliš nerozumím.“

„Ale tomu jste jistě rozuměla, vidíte?“

„Ano —“ Víc neřekla... Věděla až příliš dobře, co jí tím říkal.

„Jsem velmi šťastna, že jsem vás poznala,“ zašeptala konečně.

Pak přešla přes rovnou plochu letiště — a nastoupila do letadla.

AGATHA

CHRISTIE

KARIBSKÉ TAJEMSTVÍ

Z anglického originálu A Caribbean Mystery

přeložila Eva Hrubá.

Obálka Michal Houba.

Vydal Knižní klub, k.s.,

v Praze roku 1995

jako svou 292. publikaci.

Odpovědný redaktor Michal Rybka.

Grafická úprava a technická redakce

Alena Suchánková.

Počet stran 208.

Sazba Serifa, Praha.

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica,

Vydání druhé, v KK první.

Slečna Marplová tráví prázdniny na ostrově St Honoré u Karibského moře. Ale toho, kdo zná oblíbenou hrdinku detektivních příběhů Agathy Christie, jistě nepřekvapí, že nádherné počasí a překrásná přímořská scenérie jejímu zvědavému duchu nepostačují. Ani historiky jejího samozvaného společníka, majora Palgrava, ji příliš nezaujmu. Až v okamžiku, kdy se major pochlubí, že vlastní fotografii domnělého pachatele neobjasněné vraždy, slečna Marplová zpozorní. Den nato je major nalezen mrtev. Od té chvíle si stará dáma věru nemůže stěžovat na nudu...

ISBN 80-7176-247-4